O iubire imposibilă
volumul 2
MARY JO PUTNEY

Mary Jo Putney
O iubire imposibilă

Volumul 2

Capitolul 19

Stephen sorbi nişte vin din pocal, privind-o fix pe Rosalind, care stătea de cealaltă parte a mesei rotunde. Îşi periase părul şi şi-l lăsase liber pe umeri, iar coama grea strălucea în nuanţe de aur vechi şi stropi de ambră, de fiecare dată cînd ea se mişca. Sugestia ei de a mânca în cameră fusese inspirată, întrucât se puteau bucura aici de acea intimitate care ar fi fost imposibilă în sufrageria cea mare.

El îşi dorise anticipare, iar camera încălzită de foc promitea multe. Fiecare înghiţitură şi fiecare gură de vin era dublată de plăcerea de a şti cum se va încheia masa.

Stephen avea o senzaţie absurdă de ambivalenţă

legată de noaptea nunţii. Pe de o parte, o dorea cu încrâncenare, mistuit de o foame neabătută. Îşi dorea să facă dragoste cu ea până se săturau, să-şi petreacă restul nopţii cu ea în braţe, apoi să se trezească şi să facă din nou acelaşi lucru.

Şi totuşi, în acelaşi timp, se simţea la fel de neîndemânatic ca un băieţaş fără experienţă. Înainte de prima lui căsătorie, avusese parte de experienţele obişnuite ale unui tânăr bogat, bucurându-se de câteva dintre cele mai frumoase curtezane din Londra, fără vreo complicaţie.

Însă toate acestea încetaseră după ce se căsătorise. Nu că Louisa i-ar fi reproşat dacă îşi lua amante, întrucât fusese educată să creadă că o soţie bine-crescută nu ar trebui să dea atenţie micilor păcate ale soţului, dar ar fi fost rănită în mândria ei şi el reuşise să facă atât de puţine lucruri pentru Louisa, încât nu putea să nu îi fie fidel. De asemenea, nu dorea să calce pe urmele tatălui său în privinţa lipsei de moralitate.

La început, fusese greu să se mulţumească cu patul rece şi nesatisfăcător pe care i-l aducea căsătoria lui şi se regăsise de nenumărate ori de-a lungul nopţilor reci, lipsite de somn, visând că se pierdea în carne de femeie caldă, binevoitoare. Totuşi, în timp, acceptase că acelea erau limitele vieţii lui. Până la urmă, nu avea o fire atât de profund pătimaşă, şi nici nu se aştepta să fie uşor să facă ce se cuvenea.

Cel puţin aşa crezuse el, că nu este prea pătimaş, dar apoi o întâlnise pe Rosalind şi să facă dragoste cu ea fusese cea mai intensă şi satisfăcătoare experienţă din viaţa lui. Dar asta fusese doar o scurtă furtună de senzaţii, care se încheiase prea curând. Avea de gând să se asigure că în seara aceea va fi altfel, ca şi în toate nopţile care le mai rămâneau.

Oare cât de mult va reuşi să o satisfacă pe Rosalind? Ea era o femeie senzuală, sensibilă, în timp ce el nici nu mai văzuse o femeie dezbrăcată de cînd se căsătorise cu Louisa. Primei lui soţii îi displăcuse atât de mult sexul, încât trebuia ca actul să se petreacă pe întuneric sub pături şi în cămăşi de noapte, iar ea se dădea înapoi cu scârbă de fiecare dată cînd el încercase orice altceva decât cele mai fundamentale mişcări. Prin urmare, nu prea era un maestru al subtilei arte carnale.

Şi nici nu avea prea mult timp să înveţe acum ceva, căci, în ciuda faptului că speranţele lui că vor avea o zi destul de bună se împliniseră, durerea îi aducea în mod constant aminte că trupul începea să îl trădeze. Nu mai avea nici atât de multă putere şi, nu peste multă vreme, nu îi va servi la mare lucru lui Rosalind ca soţ. Desigur, ea nu i-ar fi reproşat asta, avea prea multă compasiune pentru el, dar el dorea cu ardoare să-i lase amintiri pe care nici un alt bărbat să nu le poată şterge. Asta însemna că trebuia să se

disciplineze şi să facă dragoste cu ea încet, nu cu graba la care îl îndemna corpul lui aprins de dorinţă.

Zâmbi trist la gândul că trebuia să se disciplineze, cînd era pe jumătate înnebunit de dorinţă. Ea purta încă magnifica rochie a Ofeliei, şi decolteul ei era uluitor de fiecare dată cînd se apleca. Văzuse mai mult din ea în podul cu fân decât văzuse din Louisa în toţi anii lor de căsnicie. De fapt, şi acum vedea destul din ea.

Nu numai că Rosalind era incredibil de atrăgătoare, dar în timpul mesei îi spusese tot felul de poveşti minunate despre teatru.

— Apoi pisica, despre care regizorul de scenă se jurase că e cât se poate de blândă, se trezi şi scoase capul afară din coş în mijlocul scenei. Mama pur şi simplu a împins-o înapoi şi a spus răspicat: „Nu fi o mâţă aşa de ambiţioasă, ăsta nu e Dick Whittington[9]!”, concluzionă ea punând jos furculiţa.

— Mi-aş fi dorit să văd asta, spuse Stephen râzând. Chiar există o piesă despre Dick Whittington şi pisica lui?

— Da, spuse ea cu ochi strălucitori. Nu e prea grozavă, dar îmi amintesc cu drag cum jucam în ea rolul pisicii, cînd eram mică.

Şi-o imagină ca un copil adorabil cu mustăţi şi coadă şi râse din nou. Punându-şi vinul deoparte, tăie câteva feliuţe de brânză din bucata de pe

masă.

— Vrei să guşti din brânza asta excelentă de Cheshire? întrebă el.

— Da, te rog, răspunse Rosalind cu un zâmbet leneş.

El se aplecă în faţă şi îi dădu să guste.

— Delicioasă, murmură ea, trecându-şi buzele şi peste degetele lui, în timp ce lua brânza sfărâmicioasă. Vrei şi tu?

— Cred că da.

Ea tăie o felie şi o ţinu aproape de buzele lui, cu degetele calde şi puternice. El le atrase în gura lui şi îşi trecu limba peste ele într-un gest senzual.

— A… ai observat cât este de cald? spuse ea, retrăgându-şi încet mâna.

— Să las focul mai mic?

— Am o idee mai bună, zise ea ridicându-se în picioare şi întorcându-se cu spatele la el. De vreme ce Jessica nu se află aici să o facă pe camerista, vrei te rog să îmi dezlegi şireturile rochiei?

El se ridică, simţind cum sângele începe să-i curgă mai repede prin corp şi desfăcu funda de la şiretul încrucişat.

Chiar şi doar în ciorapi, vârful capului ei îi atingea nasul. Îi plăcea că era înaltă şi bine făcută, nu fragilă ca Louisa.

Dar să nu se mai gândească la Louisa, întrucât comparaţiile nu ar fi fost în beneficiul nici uneia

dintre femei.

— Asta este cea mai frumoasă rochie de mireasă pe care am văzut-o vreodată, spuse el, începând să tragă şireturile prin găici. Este mult prea delicată pentru a se pierde pe o plângăcioasă precum Ofelia.

— Întotdeauna m-am gândit că acest costum era mai potrivit pentru o regină, spuse ea chicotind, sau pentru o ducesă.

În timp ce desfăcea şireturile, partea din spate a rochiei ei se deschise, descoperindu-i linia elegantă a şirei spinării. Pielea de deasupra cămăşii ei răscroite era netedă ca mătasea.

Îi plăcuse mai devreme cînd îi sărutase umărul, aşa că se aplecă şi îi mângâie ceafa prin vălul de păr strălucitor. Ea scoase un mic oftat şi îşi arcui gâtul. Lăsă un şir de sărutări pe gâtul ei şi îi urmă conturul urechii cu limba, dorind să o audă din nou reacţionând.

— Asta… e mult mai plăcut decât să ai o cameristă, spuse ea, tremurând din tot corpul.

— Scopul meu e să-ţi ofer plăcere, ducesă, spuse el, slăbind şi restul şireturilor şi scoţându-i braţele din mâneci.

Ea se scutură cu un gest delicios, în încercarea de a se elibera de rochie şi corsajul şi mânecile alunecară până la talie. El simţi cum i se usucă gâtlejul în timp ce trăgea mătasea grea peste şoldurile ei pline. Rochia căzu cu un foşnet pe

podea şi ea rămase doar în cămăşuţă, ciorapi şi cu corsetul matlasat care susţinea rochia. Trase de cureluşa corsetului şi îi îndepărtă cămaşa de pe umărul drept, ca să-i poată săruta pielea fără cusur.

— Deşi am mai puţine haine acum, îmi este chiar mai cald decât înainte, spuse ea cu o urmă de râs.

— Atunci asta înseamnă că ai încă prea multe haine pe tine.

Şireturile corsetului se desfăcură mult mai uşor decât cele ale rochiei.

— Aaaa, mult mai bine, spuse el îndepărtând lenjeria ripsată de corp şi mângâindu-i talia subţire.

Ea se sprijini de el. Areolele sânilor erau perfect vizibile prin ţesătura de batist a cămăşii, iar parfumul ei propriu, atât de seducător, se combina cu mireasma mai puternică a trandafirilor. O, Doamne! Îi cuprinse sânii calzi în mâini, simţind greutatea lor somptuoasă în palme, şi ea tresări în timp ce el îi mângâia.

— Am aşteptat destul? întrebă ea cu o voce guturală, frecându-şi fundul de el pentru a-şi sublinia gândul nerostit.

El simţi cum devine şi mai aprins.

Nu, aveau să mai fie atât de puţine nopţi precum aceasta! Totuşi ea avea dreptate că era prea cald în cameră, aşa că se îndepărtă puţin şi îşi dădu jos haina. Se întreba dacă să dea jos şi vesta, cînd

Rosalind se întoarse şi începu să-i desfacă nasturii.

— E rândul meu, Înălţimea Voastră, spuse ea tachinându-l cu un zâmbet.

Ea dădu drumul ultimului nasture şi-i scoase vesta, aruncând-o peste umăr astfel încât ateriză pe un fotoliu aflat lângă şemineu, apoi îşi trecu mâinile peste umerii şi pieptul lui.

Stephen simţi cum inima îi bate mai tare şi cum fiecare atingere a ei trezeşte în el senzaţii noi.

În timp ce-i desfăcea lavaliera, îl privi admirativ.

— Dacă nu aveai nenorocul de a fi duce, puteai să faci o carieră strălucitoare în teatru, jucând eroi neînfricaţi şi făcându-le pe doamnele din public să leşine de dor, spuse ea lăsând să cadă bucata de ţesătură boţită şi mângâindu-i gâtul cu degetele reci.

— Nu doresc să impresionez doamnele necunoscute din public, pentru mine e destul că mă găseşti tu interesant, spuse el, prinzându-i mâna şi sărutându-i palma.

— Mă interesezi grozav, Stephen, mai mult decât orice bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, zise ea, ridicându-şi spre el ochii întunecaţi, înceţoşaţi de dorinţă.

Buzele ei erau pline şi incredibil de atrăgătoare, aşa că el se aplecă şi o sărută. Avea gustul vinului fin franţuzesc pe care îl băuseră, tare, dulce amărui şi îmbătător.

Concentrându-se la acel sărut nesfârşit, ameţitor, de-abia observă cînd ea îi scoase poalele cămăşii din pantaloni şi îi descheie nasturii de la pantaloni. Apoi îi mângâie părţile intime prin lenjerie şi el simţi cum se crispează şi sângele începe să-i fiarbă în vene, devenind orb la tot ceea ce îl înconjura, în afara atingerii ei şi a dorinţei brute. Patul era prea departe, în celălalt capăt al camerei. Aşa că o ridică în braţe şi o purtă câţiva paşi mai încolo până la canapea, aşezând-o pe brocartul uzat şi prăvălindu-se asupra ei în timp ce se lăsa în voia nebuniei. Oare de câte ori vor mai sta aşa împreună? Viaţa şi pasiunea lui erau asemenea unei lumânări care luminează în întuneric, arzând până se mistuie şi nu mai rămâne nici o urmă din ea. Cât de des va simţi atingerea părului ei mătăsos şi parfumul ei feminin atrăgător şi misterios, sarea pielii ei?

De câte ori îi va mai arde sângele în vene cu o furie pe care doar ea o putea ostoi?

Îi trase cămaşa în jos şi gura îi coborî asupra sânului stâng. Asemenea unui afrodiziac, geamătul ei înăbuşit îl făcu să se înverşuneze asupra sfârcului, până cînd acesta se întări sub limba lui.

— Stephen, o, Doamne, Stephen, exclamă ea frământându-i părul cu mâinile în acelaşi ritm cu respiraţia ei sacadată.

El îi ridică marginea cămăşii deasupra genunchilor şi desfăcu cu dinţii fundiţa jartierei

drepte brodate cu boboci de trandafiri roşii. Jartiera căzu, dar gura lui înaintă în sus pe picior gustându-i interiorul pulpei şi simţind pulsaţia cărnii netede sub limba lui.

Părul dintre pulpe era de o nuanţă mai deschisă de şaten, observă el. Ea dădu un ţipăt plin de uimire simţindu-i respiraţia caldă prin buclele suave. Şi totuşi ţipătul ei era şi unul de plăcere, de plăcere şi de nerăbdare. Cu un sentiment de putere, el plonjă în adâncimile lunecoase ale părţilor ei intime. Ea îşi arcui coapsele cu un strigăt, reacţionând primitoare la mişcările ritmice ale limbii lui.

El simţi cum trupul ei tremura din ce în ce mai puternic şi se pregăti nerăbdător cînd îi simţi coapsele înălţându-se şi coborându-se violent. Rămase acolo, stimulându-i carnea fierbinte până cînd contracţiile încetară şi trupul ei se relaxă pe pernele canapelei.

Îşi odihni capul pe burta ei în timp ce îşi recăpăta suflarea şi simţi mâna ei în buclele lui dezordonate.

— O, Doamne, şopti ea, habar nu aveam că…

Urmă un lung moment de tăcere şi apoi, tremurând de tensiune, îşi smulse hainele şi se urcă deasupra ei, despărţindu-i picioarele cu coapsele lui.

Îşi croi drum înăuntru cu un entuziasm aproape de nesuportat şi simţi cum îl învăluie o căldură

primitoare şi fină.

Ea îşi pierdu răsuflarea şi ochii i se măriră, apoi îşi trase genunchiul drept spre speteaza canapelei, lăsându-şi piciorul stâng să cadă pe podea, deschizându-se în timp ce îşi înnoda braţele în jurul mijlocului lui, trăgându-l aproape şi începând să-şi mişte coapsele. Îşi croi din nou drum, încă o dată şi încă o dată, simţind cum e cuprins de valuri de plăcere înnebunitoare. Se ridica şi cobora…

Se prăbuşi ca într-o transă ameţitoare, apropiindu-şi obrazul de al ei şi gemând neputincios în faţa triumfului rapid şi de durată. Moarte şi transfigurare.

Se prăbuşi peste ea, cu trupul palpitând epuizat, în timp ce încerca să-şi regăsească suflarea. Când reuşi să se mişte, se ridică într-un cot şi îi examină chipul îmbujorat. Câteva bucle blond-roşcate i se lipiseră de frunte, iar ochii languroşi trădau satisfacţia, ceea ce îl făcu şi pe el să se simtă mulţumit. Deşi nu era un expert, reuşise să o satisfacă şi pe ea, resimţind şi el, la rândul lui, acel extaz devastator.

— Nu pot să cred că am făcut iar asta, spuse el mâhnit, sărutându-i tâmpla. Aveam de gând să fac totul în tihnă, făcând din fiecare bucăţică din tine o sărbătoare.

— Dar eu m-am bucurat de fiecare bucăţică din tine! spuse ea obraznic.

El râse în timp ce se ridică şi se aşeză pe marginea canapelei. Poalele cămăşii mai degrabă descopereau decât să acopere trupul ei minunat.

— Eşti cea mai delicioasă perversă femeie pe care o cunosc.

Ea se crispă, şi el îşi dădu seama că făcuse o greşeală, întrucât ea se gândise că este o aluzie la trecutul ei de actriţă. Îi atinse faţa, îndepărtându-i buclele umede de pe frunte.

— A fost un compliment, roti el încet. Întrucât nu am prea avut parte de asta, apreciez deschiderea ta, reacţiile tale.

Rosalind se relaxă, dar deveni brusc conştientă de cum arăta. Îşi trase cămaşa, acoperindu-şi sânii şi genunchii.

El stinse lumânările, lăsând doar focul din cămin să lumineze încăperea, apoi îi întinse mâna. Ea se ridică şi i-o oferi pe a ei şi împreună traversară camera. Când ajunseră la pat, el se întoarse şi îi puse mâinile pe umeri. Deşi îşi satisfăcuseră dorinţa pentru moment, îi plăcea nespus să o privească şi ar fi vrut să vadă chiar ceva mai mult.

Un gentleman i-ar fi respectat pudoarea, dar un bărbat care nu mai avea timp la dispoziţie nu îşi putea permite un asemenea lux. Îşi trecu încet mâinile pe braţele ei până ajunse la talie, apucând apoi faldurile cămăşii.

— Pot?

Ea dădu din cap afirmativ, puţin sfioasă, şi el îi

trase cămaşa peste cap, îngenunche şi îi desprinse cealaltă jartieră, cu degetele de data aceea, apoi îi rulă ciorapul rămas. Simţi cum gleznele şi gambele ei îi umpleau palmele şi se opri, bucurându-şi ochii. Eliberată de tirania hainelor, era magnifică. Era făcută pentru dragoste, pentru a da şi a primi plăcere.

— Eşti frumoasă, îi spuse el cu o voce răguşită. Grozav de frumoasă, atât de frumoasă, încât simt că mă doare inima.

— Chiar mă faci să mă simt frumoasă, spuse ea, înghiţind în sec.

— Să nu te îndoieşti niciodată de asta, Rosalind, spuse el ajutând-o să urce în patul cu baldachin, apoi îşi scoase şi el hainele, dându-şi seama că, deşi boala nu lăsase semne exterioare, era mai slab decât trebuia.

Se pare că vanitatea era un alt viciu de-al lui pe care nici nu îl bănuise. Eh, având în vedere că nu avea cum să arate mai bine decât arăta acum, putea la fel de bine să uite de vanitate. Se sui şi el în pat.

— Sunt obosit, dar nu vreau să se încheie ziua atât de repede.

— Ştiu ce vrei să spui, răspunse Rosalind luându-i mâna într-a ei în timp ce el stătea lungit pe o parte, sprijinindu-i capul astfel încât să o poată privi.

Era chiar cald, aşa că lăsară plapuma unde era,

la piciorul patului, şi se întinseră pe cearşafurile reci, mână în mână.

Lui Rosalind îi plăcea la nebunie să-şi privească noul partener, să-i observe oasele lungi şi muşchii bine definiţi, desenele trasate de părul negru pe piept şi pe trunchi, masculinitatea pură care nu avea nevoie să demonstreze nimic nimănui.

Fusese o noapte a surprizelor, începând cu revelaţia propriei capacităţi de a simţi pasiune. Deşi ea şi Charles avuseseră o căsnicie sănătoasă din acest punct de vedere, relaţia lor fizică era destul de simplă şi presupunea un Charles care se întorcea pe cealaltă parte şi adormea după o repriză scurtă. Uneori, ea se simţea satisfăcută, în timp ce alteori stătea trează privind lung în întuneric până cînd frustrările i se risipeau. O singură noapte de căsnicie cu Stephen îi arătase că acesta era un iubit mai generos şi mai plin de imaginaţie.

Îi plăcea cum stăteau aşa împreună, mândri de goliciunea lor. Era aşa cum trebuia să fie, confortabil.

— Există un termen vechi pentru a fi dezbrăcat, murmură ea, îmbrăcat cu cerul10. Nu e drăguţ?

— Îmbrăcat cu cerul, repetă el. Îmi place cum sună. Ţi se potriveşte să fii dezbrăcată. Păcat că nu putem fi aşa tot timpul, dar dată fiind vremea din Anglia, nu ar fi prea practic. În plus, spuse el cu un zâmbet strâmb, nu aş vrea să te vadă şi alţi

bărbaţi aşa.

— Te deranjează că am jucat roluri în care trebuia să port pantaloni scurţi de bărbat în faţa publicului?

— Cum aş putea obiecta la un lucru pe care l-ai făcut înainte să te cunosc? Deşi… ezită el. Ştiu că nu e treaba mea, dar a mai existat altcineva în afara lui Jordan?

— Dacă am mai avut iubiţi, vrei să spui? Niciodată, spuse ea, dându-şi ochii peste cap. Au existat destul de mulţi interesaţi să se culce cu o actriţă, mai ales una cu o siluetă destul de generoasă. Dar nimic nu se compară cu a fi înşfăcată de un ţărănoi care miroase a bere, după un spectacol obositor care te face să-ţi pierzi interesul pentru flăcăii de prin partea locului.

— Nu ai o siluetă generoasă, spuse el scoţând un trandafir cu tija lungă dintr-o vază de lângă pat şi mângâind cu el partea inferioară a sânilor ei. Eşti perfectă aşa cum eşti.

Ea râse, bucurându-se de senzaţia lăsată de petalele reci pe pielea ei şi de parfumul subtil împrăştiat de floare, diferit de mireasma aranjamentelor florale.

— Sunt potrivit de atrăgătoare, ceea ce e util pentru o actriţă, mai ales una care nu prea are talent, ca mine. Dar perfectă, n-aş zice. În cazul tău, au mai existat multe alte femei? întrebă ea privind în altă direcţie, de vreme ce el deschisese

subiectul trecutului, dar îi păru imediat rău că întrebase, întrucât oameni cu puterea şi averea lui Stephen aveau acces la cele mai frumoase femei din Anglia, atât din rândul curtezanelor, cât şi al soţiilor amorale ale celor de acelaşi rang cu el.

Din câte ştia ea despre nobilime, majoritatea profitau de asemenea oportunităţi, iar Stephen părea un bărbat cu un apetit destul de sănătos.

— Nu după prima mea căsnicie, răspunse el, spre surprinderea ei. Nu mă omoram după adulter, iar după moartea Louisei… bănuiesc că nu am avut dispoziţia necesară să-mi caut o amantă.

Aşadar, atât de mult îşi iubise prima soţie! Rosalind recunoscu crispată că ar fi preferat ca el să-i înşiruie un lanţ întreg de cuceriri. Doamne, ce proastă era! Deocamdată, era al ei şi nici că putea cere mai mult.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea simplu.

El îi trecu uşor trandafirul şi peste celălalt sîn.

— Probabil că ştiam că mă aşteaptă ceva mai bun, sau mai degrabă cineva.

— Te pricepi la cuvinte romantice, spuse ea, distrasă de modul în care tachina sfârcul cu floarea, făcându-l să se întărească şi să-i producă o furnicătură de plăcere.

— Doar dacă sinceritatea e romantică, chicoti el.

Trandafirul coborî către buric şi apoi începu să lunece spre abdomen, desenând leneş diverse

forme.

— Ce ironic e că nu ne-am fi căsătorit niciodată dacă nu ar fi fost boala ta la mijloc, murmură ea liniştită de fineţea de catifea a atingerii. Se opri apoi brusc, întrebându-se dacă nu cumva comisese un groaznic *faux pas*[11] aducând vorba despre boala lui, apoi consideră că era mai bine să continue. Dacă m-ai fi văzut pe scenă, nu te-ai mai fi gândit la mine.

— Să ştii că nu este aşa, protestă el, trasând cu floarea contururile suple dintre abdomen şi coapsă. Mi-ai atras atenţia de îndată ce ţi-ai dat jos capul de maimuţă. Aş fi venit în culise, alături de ţărănoii care miros a bere, dacă am fi fost în Londra şi… şi dacă lucrurile ar fi stat altfel, spuse el pe un ton trist, după ce se opri pentru o clipă.

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer, aruncând o umbră asupra dispoziţiei lor vesele. Primul ei impuls fu să deschidă un alt subiect, dar îşi dădu seama că s-ar fi întâmplat din nou acelaşi lucru.

— Boala ta e… că un elefant într-o cameră, spuse ea cu grijă. Enormă, imposibil de uitat, întotdeauna prezentă. Nu ştiu cum să vorbesc despre ea şi nu sunt sigură că vreunul dintre noi ştie, spuse ea căutându-i privirea şi încercând să-i citească expresia. Preferi să pretind că nu eşti bolnav, Stephen? Sau să vorbesc despre ea pe un ton obişnuit, ca şi cum ar fi vorba de impozite sau

de iarnă, sau un alt subiect regretabil care nu poate fi ignorat?

Chipul lui deveni imobil. Era atât de linişte, că ea putea auzi fâşâitul petalelor pe pielea ei.

— Un elefant într-o cameră, repetă el. Aşa este, nu? Amândoi ne învârtim în jurul acestei morţi apropiate, de parcă am sta pe ouă, spuse el, continuând să o mângâie cu floarea în timp ce se gândea la răspuns. Cred că prefer sinceritatea. De fapt, ştiu sigur asta. Nu avem destul timp, aşa că nu ne putem permite să pierdem nici un minut având grijă ce cuvinte folosim.

Uşurarea ei îl făcu să-şi dea seama cât de îngrijorată fusese în sinea ei să nu spună vreun lucru greşit.

— Chiar eşti un om remarcabil.

— Eu? spuse el surprins. Singurul lucru remarcabil în ceea ce mă priveşte este că mi-am ales cu grijă strămoşii.

— Chiar crezi asta, nu? râse ea. Crede-mă, venind din partea unei femei care a intrat în contact cu oameni din toate straturile sociale şi nu întotdeauna în cele mai bune momente ale lor, pot spune cu siguranţă că ai fi remarcabil, indiferent ce strămoşi ţi-ai fi ales.

— Mă bucur că tu crezi asta, spuse el zâmbind.

Trandafirul se rostogoli de-a lungul zonei unde pulpele ei se întâlneau şi ea îşi ţinu răsuflarea în timp ce senzaţia de uşoară plăcere se transformă

în ceva mai mult.

— Scuză-mă, te gâdil, spuse el, oprindu-se.

— Nu într-un mod neplăcut, zise ea cu răsuflarea întretăiată, în timp ce tăciunii dorinţei se aprindeau în ea, doar că sunt surprinsă că pot simţi aşa din nou, atât de repede după… după ceea ce tocmai am făcut.

— Interesant, şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, murmură el în timp ce trandafirul atinse buclele moi dintre picioarele ei; ea îl simţi rece, în contrast cu căldura din interiorul ei.

— Este absurd, cine a auzit să fii sedusă de o floare? spuse ea cu un hohot de râs, pe jumătate amuzată, pe jumătate ruşinată.

— Dacă cercetăm, sigur vom afla de vreo legendă grecească în care Zeus s-a transformat în floarea-soarelui pentru a putea urmări o nimfă, spuse Stephen cu pretinsă seriozitate. Sau poate era un nap?

— Regele zeilor, un nap? Cu siguranţă că nu se poate aşa ceva, protestă ea râzând şi închise apoi ochii, îşi desfăcu picioarele, iar petalele dansară în intimitatea ei, într-un gest delicat şi profund erotic.

Sângele începu să-i pulseze prin cele mai ascunse colţuri ale fiinţei. Îşi crispă coapsele nerăbdătoare, dorindu-şi o altă presiune şi plenitudine pe care floarea nu i le putea oferi.

Apoi, atingerea uşoară a trandafirului dispăru.

— Om rău ce eşti! exclamă ea, deschizând repede ochii. Sau poate că ar trebui să spun floare rea. Nu te poţi opri acum!

— Nici nu am de gând să fac asta, dar de data asta, poţi să faci tu toată treaba, spuse el trăgând-o şi ridicând-o peste el.

Şi el era la fel de pregătit ca ea şi, deşi ea nu mai făcuse niciodată dragoste în acest mod, în teorie nu părea atât de dificil. Se ridică în genunchi şi se agăţă de el. Apoi, savurând fiecare clipă din acea mişcare, se lăsă în jos până cînd simţi cum axul fierbinte o umple deplin, contractându-şi muşchii interiori ca un mic experiment.

— Acum, cine e rău? spuse el, simţind cum i se opreşte răsuflarea şi aşezându-şi mâinile pe coapsele ei.

Ea râse puternic şi îşi lăsă capul pe umărul lui, în timp ce coapsele i se mişcau ritmic. Era diferit de dorinţa nebună de mai înainte, mai degrabă o ceaţă senzuală care îi inunda întregul corp în loc să se concentreze într-un anumit loc. Îi plăcea că putea controla ritmul, că putea simţi cum inima lui bătea mai repede cînd îl tachina, cu o mişcare provocatoare a coapselor, însă cel mai mult îi plăcea faptul că erau profund conştienţi unul de celălalt, vărsându-se parcă unul în celălalt, un sentiment mult diferit de pasiunea violentă pe care o împărtăşiseră mai devreme, dar la fel de

profund.

Dar langoarea se transformă repede în dorinţă imperioasă, iar ea se agăţă de umerii lui, zgâriindu-l cu unghiile în timp ce se freca nebuneşte de el. Când ea scoase ţipătul final, el îi înlănţui mijlocul cu braţele, împingându-se violent în interiorul ei, cu un sunet gutural.

Trupurile alunecoase de sudoare li se relaxară puţin câte puţin, iar el începu să-i mângâie partea de jos a spatelui. Nici unul nu făcu vreun gest pentru a se despărţi, iar ea îşi dori să rămână astfel, înlănţuiţi pentru eternitate.

În timp ce aluneca în braţele somnului, simţi cum îi apar lacrimi în ochi la gândul sfâşietor că acest vis frumos de iubire avea să piară în scurtă vreme, asemenea unui trandafir.

9 Referire la pantomima *Dick Wittington şi pisica lui*, în care se povesteşte cum acest neguţător şi politician medieval a plecat la Londra să facă avere însoţit numai de pisica lui. (n. Red.)

10 Joc de cuvinte intraductibil. Aici, traducere literală a termenului *sky-clad* din engleză, care are înţelesul de gol-goluţ, gol-puşcă (în limbaj familiar). (n.tr.)

11 Pas greşit (în lb. Franceză, în original) (n.tr.)

capitolul 20

Ziua cincizeci şi patru

Stephen se trezi devreme, cu Rosalind încolăcită în jurul lui şi cu mâna ei odihnindu-i-se pe piept. Stropii de ploaie se loveau de ferestre şi, în lumina lăptoasă a răsăritului, putea distinge părul ei încurcat răsfirat ca un evantai pe umărul lui. O mângâie cu blândeţe pe cap, iar ea oftă şi se lipi şi mai mult de el.

Se gândi cât se poate de mulţumit la ziua anterioară. Totul fusese aproape perfect, cu excepţia crizei lui, de intensitate medie, iar noaptea nunţii fusese năucitoare. Acum îşi dorea cu egoism să aibă parte de încă o zi ca aceea. Şi de o noapte la fel. Şi de încă o dimineaţă în care să se trezească cu Rosalind în braţele lui şi cu acest sentiment de linişte absolută. Dar desigur, ziua de azi va fi la fel de bună ca cea de ieri. Dacă nu mai bună.

Moţăi, trezindu-se din nou după ce cerul se înseninase şi ploaia se oprise. Rosalind încă dormea, semn că avea conştiinţa curată, se gândi el. Avea atâta energie, încât nu putea suferi să stea în pat. Se gândi pentru o clipă să o trezească pentru a face din nou dragoste, dar un bărbat înţelept îşi lăsa soţia să doarmă, ca să-şi refacă forţele pentru mai târziu.

Hotărând să iasă la plimbare, lunecă cu grijă din îmbrăţişarea lui Rosalind şi începu să se îmbrace. Ea se rostogoli pe locul pe care îl ocupase el mai devreme, îmbrăţişând perna care încă mai purta

urma capului său. Era la fel de relaxată ca un pisoi, dar de zece ori mai încântătoare.

Îşi aminti de Portia, care se făcuse covrig fericită în cutia ei, după ce mâncase în seara dinainte. Încă mai trăgea la aghioase, aşa că el apucă cu grijă trupuşorul ei cald şi îl aşează în pat lângă Rosalind. Pisoiul căscă o gură uriaşă, apoi adormi la loc.

Nu-şi luase medicamentul în noaptea de dinainte în mod intenţionat, întrucât nu voise să rişte să fie ameţit de opiu. Se gândi ca de-acum încolo să înceapă să-şi ia pastilele zilnice dimineaţa.

Înghiţi o pastilă şi se îmbrăcă, lăsându-i apoi un bilet lui Rosalind pe noptieră. Arăta atât de încântător cu chipul adormit şi braţele dezgolite, încât smulse petalele unui trandafir roz şi le presără peste mireasa lui şi peste pisoiul ei. Portia deschise ochii şi se luptă cu o petală zburătoare, apoi se rostogoli pe spate cu lăbuţele în aer.

Îşi îmbrăcă paltonul şi coborî scările. Era încă devreme şi cei doi servitori nu se vedeau pe nicăieri. Afară era rece şi cerul era întunecat, doar cu câteva tonuri mai deschis decât marea de un albastru-negru. Fluxul acoperise o mare parte din estuarul nisipos, aşa că rămase pe faleza joasă care dădea înspre apă în direcţia Mării Irlandei. Tremura de la vânt şi nici că se putea simţi mai plin de viaţă. Oare era pasiunea un tratament pentru boala lui? Râse. Ar fi un şoc pentru sobrul

George Blackmer.

Simţi această euforie timp de vreo milă. Cu excepţia unei vechi capele din piatră care aparţinuse unui sat de pescari de mult dispărut, nu se construiseră clădiri atât de aproape de malul mării, din cauza vânturilor tăioase dinspre mare. Se bucura de singurătatea aceasta. Era o plăcere nou-găsită, pe care o descoperise cu adevărat de cînd părăsise Ashburton Abbey şi armata de servitori de la conac.

Aproape că ajunsese la capelă, cînd o durere violentă îi înjunghie gâtul şi burta atât de subit, încât se clătină pe picioare. Se împletici spre un copac încovoiat de vânt şi se agăţă de el, chinuindu-se să verse, dar avea stomacul prea gol pentru a putea da ceva afară. Îşi sprijini apoi fruntea de trunchiul copacului şi scoarţa lui aspră deveni singura realitate palpabilă în lumea durerii lui agonizante.

Încet-încet, durerea se reduse, ajungând la limite suportabile, dar lăsându-l prea slăbit pentru a merge, şi tremurând de frig. Se întoarse şi se sprijini de trunchiul copacului, luptându-se cu sentimentul de slăbiciune şi de disperare. Mâinile şi picioarele îi erau amorţite şi nu putea simţi decât nişte furnicături rău-prevestitoare. Oare paralizia l-ar transforma într-un om lipsit de ajutor, chiar înainte de moarte? *Dumnezeule!* Cum de putuse să creadă, măcar pentru o clipă, că

exista vreo speranţă?

Nefiind în stare să meargă înapoi spre conac, se târî cele câteva sute de metri care îl despărţeau de capelă. Din fericire, uşa grea nu era închisă, aşa că pătrunse în sanctuarul slab luminat şi se prăbuşi într-una dintre stranele din lemn de nuc. Deşi aerul era îngrozitor de rece, măcar nu mai stătea afară, în bătaia vântului.

Având în vedere că această capelă se afla pe pământurile conacului Kirby, Stephen plătea pentru întreţinerea ei. De fapt, îşi aminti vag că primise de curând o cerere din partea unui grup de metodişti să utilizeze capela pentru slujbe. Şi asta era doar una dintre nenumăratele scrisori şi cereri care îi erau trimise ducelui de Ashburton. Îşi dăduse permisiunea de îndată, întrucât clădirile trebuie să fie folosite, chiar şi de un grup de oameni care refuză reformele Bisericii Anglicane. Enoriaşii îi trimiseseră ca răspuns o scrisoare plină de gratitudine înflăcărată şi plină de uimire. Pe moment, fusese satisfăcut, dar uitase problema destul de curând.

Privirea îi căzu asupra vechilor ferestre cu ramă de plumb şi continuă să meargă spre altarul simplu, decorat doar cu o cruce de aramă. Se pare că metodiştii curăţaseră interiorul şi văruiseră străvechii pereţi de piatră în alb, dar nu începuseră încă să ţină slujbe aici. Probabil că peste vreun an, capela va avea un aer primitor

chiar şi cînd era goală, dar acum era la fel de deprimantă ca un mormânt.

În fiecare dimineaţă, în timp ce se plimba, primul lucru la care se gândea era numărul de zile care îi mai rămăseseră, dar se îndoia că va mai supravieţui chiar şi acele nouăzeci de zile pe care i le acordase Blackmer la început. Oare câte zile îi mai rămâneau după aceasta? Patruzeci şi cinci? Treizeci? Doamne, spera să mai aibă măcar o lună pe care să o petreacă alături de Rosalind.

Dar oare cum va fi luna aceea? Şi de ce îl tot invoca pe Dumnezeu, cînd nu avea nici un fel de credinţă? Îşi strâmbă gura cu amărăciune. Chiar şi aici, în această biserică de unde probabil fuseseră văzute bărcile cele lungi ale vikingilor coborând pe râul Dee, nu simţea vreo prezenţă divină şi nu găsea alinare, nici nu-şi dădea seama dacă exista vreun plan al divinităţii pentru el.

Un val de mânie veni să-i alunge brusc depresia. Zău că nu era corect să-şi găsească fericirea pentru prima oară în viaţă, doar ca să fie aruncat atât de repede în singurătatea mormântului. *Nu era corect!*

Pentru prima oară în atâţia ani, simţi cum se trezeşte în el infamul temperament al celor din familia Kenyon. Îi venea să spargă şi să distrugă, să pedepsească nedreptatea primară a vieţii. Intensitatea emoţiilor pe care le resimţea îl lăsă buimac şi fără suflare. Îşi încrucişă braţele pe

strana din faţa sa, odihnindu-şi capul pe ele în timp ce se lupta să-şi recapete stăpânirea de sine.

Şi, sub masca furiei care-l orbea, simţi pulsaţia insistentă a fricii.

Rosalind se trezi cînd cineva o înghionti în stomac. Deschise ochii şi observă un ghem de blană negru cu portocaliu sărind de pe pat. Era Portia. Zâmbi în timp ce pisoiul ricoşă de pe fotoliu pe unul dintre scaune. În mod evident, Portia se refăcuse după călătorie şi avea energie de consumat.

Dar unde era Stephen? Se ridică în capul oaselor şi se simţi oarecum decadentă, căci dormise fără cămaşă de noapte. Erau petale de trandafiri împrăştiate în jurul ei, un dar mut din partea noului ei soţ. Ridică una dintre ele şi îşi atinse obrazul cu ea, gândindu-se ce făcuse el cu trandafirul cu o noapte înainte. Ceea ce o făcu să se simtă şi mai decadentă.

Observând o bucată de hârtie pe noptieră, întinse mâna spre ea şi citi biletul: „Am plecat la plimbare. Mă întorc în curând. Pe cine să mâncăm la micul dejun? S.”

Ea roşi de-a dreptul şi se dădu jos din pat. Cum focul se stinsese, era destul de frig în cameră, aşa că se spălă şi se îmbrăcă repede. Apoi coborî la bucătărie şi cerşi o ceaşcă de ceai de la doamna Nyland, care era cât se poate de agitată să vadă o ducesă în regatul ei.

Stephen încă nu se întorsese cînd ea îşi termină ceaiul, aşa că se hotărî să iasă şi ea la plimbare. Aruncă o manta pe ea şi ieşi. Cu siguranţă că decisese să se plimbe pe malul mării, probabil spre nord, unde ţărmul deschis exercita o atracţie de neoprit. De cealaltă parte a mării se afla Irlanda. Şi dincolo de ea, departe, Lumea Nouă cu misterele ei. O perspectivă la care era greu de rezistat.

Se bucură de plimbare, în ciuda vremii mohorâte, dar nu dădu de Stephen. Trebuie că alesese o altă rută. După ce ea va ajunge la mica biserică de pe promontoriu, se va întoarce la conacul Kirby. Probabil că el o va aştepta deja acasă.

Capela se înălţa dârză în calea vântului muşcător, ca mărturie a măiestriei ctitorilor ei. Încercă uşa din instinct şi aceasta se deschise cu uşurinţă. Păşi în sanctuarul auster, apoi se opri observând silueta întunecată familiară prăbuşită în cea mai din spate strană. Simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Doamne Dumnezeule, Stephen nu putea fi… nu putea fi…

Înainte ca îngrozitorul gând să prindă formă în mintea ei, Stephen ridică fruntea şi o văzu. Preţ de o clipă, suspendaţi parcă în afara timpului, se priviră. Trebuie să fi avut o altă criză, una serioasă chiar, întrucât ochii îi erau de un cenuşiu tern, lipsit de viaţă, şi părea cu douăzeci de ani mai

bătrân decât noaptea trecută. Ceea ce era mai rău este că ea simţea cum se îndepărtase destul de mult de ea emoţional, ca şi cum ar fi fost fiecare de câte o parte a unei prăpăstii fără fund, pe care ea nu va reuşi să o traverseze niciodată.

Acest gând o speria aproape la fel de mult ca teama care o cuprinsese cînd intrase în bisericuţă. Rugându-se ca intuiţia ei să fie greşită, îşi dădu gluga pe spate şi merse spre el cu un zâmbet pe faţă.

— Bună dimineaţa! M-am hotărât să fac şi eu o plimbare, sperând să dau de tine, spuse ea, aşezându-se în strana de lângă el şi luându-i mâna într-a ei.

El privi spre altar, iar degetele îi rămaseră nemişcate în strânsoarea ei. Ea simţi cum i se strânge inima. În noaptea dinainte, conveniseră să se poarte sincer unul cu celălalt, iar ea călcase această hotărâre doar câteva ore mai târziu.

— Rosalind, întrebă el pe un ton sumbru, ţie îţi este frică de moarte?

Asta o făcu să se gândească la faptul că era posibil să nu fi auzit comentariul ei prostesc.

Dacă era vreun moment în care Stephen avea nevoie să fie sinceră cu el, acela era chiar acum.

— Mi-e frică de durere, spuse ea tărăgănat, şi întrucât iubesc viaţa şi nu vreau să mor, cred că s-ar putea spune că mi-e frică să nu mor, dar în mod ciudat nu îmi este frică de moartea în sine.

— De ce nu? Crezi în rai şi în iad? În îngeri înaripaţi şi drăcuşori cu furci? întrebă el pe un ton sardonic.

— Nu… nu ştiu, oftă ea, dându-şi seama că îl dezamăgea. Aş vrea să am un răspuns mai bun, dar mi-e teamă că nu m-am gândit niciodată prea mult la religie.

— Mi se întâmplă să mă gândesc foarte mult la lucrurile astea în ultima vreme, spuse el cu un zâmbet sec.

— Se pare că gândurile tale nu sunt tocmai mulţumitoare, spuse ea încet.

— Cred că religia este o păcăleală menită să le dea speranţe doar celor care au o viaţă nefericită, spuse el. Aurul nebunilor, potrivit doar pentru ei, continuă, cu buzele crispate.

— Nu sunt de acord, protestă ea. Mulţi oameni înţelepţi au fost credincioşi. Cred că lumea este un loc prea mare şi complicat pentru a fi fost creată la întâmplare.

El ridică mâinile lor împreunate şi îi sărută încheieturile degetelor.

— Dă-mi o dovadă că viaţa înseamnă mai mult decât ce vedem în jurul nostru, Rosalind, şi îţi voi fi etern recunoscător. Şi nu fac nici un joc de cuvinte aici, spuse el cu un zâmbet timid.

Îi duse mâna pe obrazul ei în timp ce încerca să-şi înghită lacrimile. În noaptea de dinainte, pasiunea dintre ei fusese incandescentă şi atât de

plină de viaţă, încât păruse fără sfârşit. Dar în dimineaţa asta, el purta însemnul morţii.

— Tremuri de frig, spuse el, dând drumul mâinii ei şi ridicându-se în picioare. E timpul să te duc acasă, în faţa unui foc bun.

Ea dădu din cap afirmativ, apoi se ridică uşor din strană. Când el începu să meargă, se împletici şi trebui să se ţină de spătarul stranei pentru a-şi menţine echilibrul.

— Dar nu eşti bine deloc, Stephen. Mă întorc la conac şi trimit trăsura să te aducă acasă, spuse ea oripilată.

— *Nu!* exclamă el îndreptându-se, cu o expresie necruţătoare pe chip. Mă simt bine.

— Ba nu! răspunse ea, nedorind să facă ceva ce el nu dorea, dar conştientă în acelaşi timp de slăbiciunea lui. Aşteaptă aici, mă întorc cu birjarul într-o jumătate de oră.

— Am greşit să mă însor, spuse el cu o voce aspră şi privirea i se făcu de gheaţă. Am avut parte de o zi perfectă împreună. Întoarce-te la familia ta şi aminteşte-ţi de mine aşa cum eram ieri.

— Mă trimiţi de lângă tine la o zi de la nuntă? întrebă ea, uitându-se la el uluită.

— Nu-ţi face griji, îmi voi ţine cuvântul în legătură cu promisiunile financiare pe care le-am făcut.

Îşi îndoi absent mâna liberă, nefiind în stare să o

strângă în pumn.

— Vrei conacul Kirby? Pare să-ţi placă. De vreme ce nu face parte din moştenirea Ashburton, ţi-l pot lăsa pe loc, alături de venitul necesar pentru întreţinerea lui.

Deşi Rosalind se pricepea de minune să-şi înfrâneze furia, de această dată explodă.

— Cum îndrăzneşti? exclamă ea. Ai crezut că m-am măritat cu tine pentru nenorociţii tăi de bani? Dacă mai sugerezi vreodată aşa ceva, s-ar putea să-ţi întâlneşti creatorul mult mai devreme decât aveai de gând. Oh, să te ia naiba, Stephen, spuse ea, ştergându-şi furioasă lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraji. Ce ţi-am făcut de vrei să scapi de mine?

După un moment de tăcere în care se simţea spaima, Stephen făcu un pas spre ea şi o cuprinse în braţe, ţinând-o atât de strâns, încât începură să o doară coastele.

— La naiba, îmi pare rău, Rosalind, spuse el îndurerat. Nu este vina ta, doar că… urăsc ideea ca tu să mă vezi cum devin din ce în ce mai slab. Mi-am spus că pot suporta asta, dar cu cât mă apropii mai mult de realitate, cu atât mi se pare mai hâdă.

Ea îşi îngropă faţa în umărul lui. Era atât de solid şi făcea atât de mult parte din ea, deşi cu şase săptămâni în urmă nici măcar nu-l întâlnise.

— Nu ai auzit jurămintele pe care le-am rostit la

nuntă? La bine şi la greu, în boală şi în sănătate, până cînd moartea ne va despărţi. Ştiam ce fac atunci cînd am fost de acord să mă căsătoresc cu tine, aşa cum şi tu ştiai atunci cînd mi-ai cerut mâna, spuse ea de îndată ce putu să-şi controleze vocea. Nu lăsa această criză de durere să te facă să uiţi asta, spuse ea dându-şi capul pe spate şi aruncându-i o privire feroce. În plus, ar trebui să existe o regulă conform căreia nu-i poţi spune unei ducese ce să facă.

— Învеţi repede să devii autoritară, spuse el cu o scânteie jucăuşă în ochi, redevenind apoi serios. Vreau nespus de mult să te am lângă mine, dar nu sunt sigur că mândria mea sau simţul meu de corectitudine poate suporta asta.

— Dar de mândria mea ce zici? zise ea, autoironic. Nu voi putea niciodată să o dau uitării, dacă soţul meu mă aruncă doar după o singură noapte. Primul meu soţ s-a plictisit de mine după şase luni, spuse ea şi vocea i se frânse, iar lacrimile i se strânseră în colţurile ochilor.

Îşi ascunse din nou faţa, sperând că Stephen nu va observa, dar el era un observator mult prea fin.

— Infidelitatea lui Jordan te-a afectat mai mult decât ai lăsat să se vadă, nu-i aşa? spuse el cu blândeţe.

— Dacă părinţii mei şi-ar fi dat seama cât eram de supărată, s-ar fi declanşat un scandal în toată regula în trupă, spuse ea dând din cap afirmativ.

Tata ar fi fost în stare chiar să-l omoare pe Charles. În mod cert, l-ar fi dat afară din trupă şi ar fi trebuit să aleg între a pleca cu el ca o soţie devotată şi a rămâne cu familia mea. Aşa că am tăinuit escapadele lui Charles cum am putut mai bine, prefăcându-mă că nu mă afecta comportamentul lui. Am crezut că, în timp, îmi va fi mai uşor, dar de fapt mi-a fost din ce în ce mai greu. M-am simţit uşurată cînd a plecat în Irlanda, iar apoi groaznic de vinovată cînd a fost omorât.

— Căsătoria nu este deloc un lucru bun pentru tine, spuse Stephen, mângâindu-i cu blândeţe spatele. Un soţ care te-a trădat şi un altul care e pe moarte. Meriţi ceva mai bun.

Nu îl putea lăsa să-şi facă griji pentru ea, atâta vreme cât problemele lui era mult mai serioase.

— Căsătoria mea cu Charles este de domeniul trecutului. Ceea ce mă interesează este momentul de faţă şi nu am nici o plângere legată de afacerea pe care am făcut-o cînd te-am luat de soţ, spuse ea, reuşind să-şi regăsească calmul. Nu vom avea prea mult timp împreună. Este trist, dar asta înseamnă şi că nu vom reuşi să ne plictisim unul de celălalt. Dacă vreunul dintre noi va ajunge să regrete că s-a căsătorit cu celălalt, măcar nu va trebui să îndurăm consecinţele acestei decizii pentru prea multă vreme. Nu vom avea parte de obişnuitele supărări care erodează chiar şi cele mai solide căsnicii, spuse ea ridicând privirea spre

el şi folosindu-se de talentul ei de actriţă pentru a simula sinceritatea. Vom avea parte doar de ce este mai bun, de încântarea şi uimirea de a descoperi o altă persoană.

El ridică din sprâncene şi ea observă că nuanţa de verde îi revenise în ochi. Părea din nou puternic şi atent. Îşi revenise repede din oribila criză.

— Ce idee interesantă, spuse el. Uiţi faptul că vom avea parte şi de lucruri mai puţin bune, dar e adevărat că nu ne vom plictisi niciodată împreună.

— Atunci să nu mai aud că mă trimiţi de lângă tine, spuse ea oprindu-se şi trăgându-şi gluga pe cap. Să ştii că nu plec, trebuie să mă gândesc la reputaţia mea.

— Îmi faci mai bine decât întregul flacon cu pastile, spuse el, izbucnind într-un râs sincer şi puternic. Bine, promit că nu mă voi mai certa cu tine din această cauză pentru cel puţin două săptămâni. Între timp, hai să ne bucurăm de lucrurile bune, spuse el, oferindu-i braţul. Oare cum am putea să ne folosim cel mai bine timpul pe care îl avem la dispoziţie? Mi-ar plăcea să petrecem câteva zile aici şi apoi să facem o călătorie până la Londra, să vizităm nişte locuri pe care nu am avut niciodată timp să le văd. Tu ai vrea să vezi ceva, în special?

— Întotdeauna mi-am dorit să merg la York. Crezi că se poate? spuse ea, luându-l de braţ.

— Desigur, răspunse el deschizând uşa, după care ieşiră împreună din capelă. Şi mie mi-ar plăcea să văd Ţara Lacurilor [12], deşi va fi o vizită foarte scurtă.

Soarele începuse să se întrevadă printre nori. Rosalind luă asta drept un semn bun. Stephen arăta aproape la fel de bine ca în ziua precedentă, deşi încă se mai simţea o oarecare distanţă între ei. Nu atât de accentuată ca atunci cînd îl găsise în capelă, dar suficientă cât să o facă să deplângă pierderea acelei apropieri pe care o împărtăşiseră în noaptea de dinainte.

Presupunea că un oarecare grad de detaşare ar putea rezolva conflictul dintre faptul că, pe de o parte, îşi dorea compania ei, dar pe de alta, ura ca ea să-i vadă slăbiciunea. Poate că puţină distanţă o va ajuta şi pe ea să treacă cu bine de săptămânile dificile care urmau să vină.

Deşi ura asta.

[12] Parc naţional în nord-vestul Angliei (n.tr.)

capitolul 21

— Lordul Michael Kenyon, anunţă majordomul.

Michael întră în salonaşul de la castelul Bourne imediat după servitor, în timp ce tovarăşul său venea cu câţiva paşi mai în urmă. Ducele şi ducesa de Candover stăteau lângă foc, luând o ceaşcă de

ceai în acea după-amiază târzie. Se ridicară amândoi şi veniră spre el zâmbind.

— Ce plăcere neaşteptată, Michael, spuse Rafe strângându-i mâna cu putere. Ai picat la ţanc. Peste două zile am fi fost deja plecaţi la Londra.

— Având în vedere că sezonul de toamnă este în toi, îmi era teamă să nu fiţi plecaţi deja, răspunse Michael, lăsând mâna lui Rafe şi întorcându-se spre ducesă. Margot, arăţi minunat!

— Ce fac Catherine şi bebeluşul? întrebă ea, îmbrăţişându-l călduros.

— Cât se poate de bine ultima oară cînd i-am văzut, adică cu ceva timp în urmă. Rafe, Margot, permiteţi-mi să vi-l prezint pe doctorul George Blackmer, spuse el, întorcându-se spre însoţitorul lui, care rămăsese ezitând jenat lângă uşa salonului.

— Veţi rămâne peste noapte aici, desigur, spuse Margot cu o privire şireată după ce fură făcute prezentările. Doctore, te voi conduce în camera dumitale ca să te poţi odihni şi să-ţi revii de pe drum înainte de cină. Michael, tu vei sta în camera ta obişnuită, continuă, în timp ce-l conducea pe doctor afară din salonaş, dându-le astfel lui Michael şi soţului ei ocazia să stea de vorbă între patru ochi.

— Ia loc, spuse Rafe şi turnă nişte ceai într-o ceaşcă, după care scoase o sticlă de coniac şi îndoi ceaiul; apoi îi înmână ceaşca lui Michael. Plouă

grozav afară. Pari că ai avea nevoie de o ceaşcă de ceai.

— Da, n-ai lăsa nici un câine afară, spuse Michael făcându-se comod într-un fotoliu şi simţindu-se relaxat pentru prima oară de cînd primise scrisoarea lui Blackmer referitoare la Stephen.

Ceaiul fierbinte, îndoit cu coniac, îi răspândi o căldură plăcută prin corp.

— Am avut plăcerea să vedem destui Kenyon în ultima vreme, spuse Rafe după ce îşi reluă locul.

— L-ai văzut pe fratele meu? întrebă Michael, devenind dintr-odată atent.

— Ashburton a fost aici acum câteva săptămâni, rânji Rafe. L-a jucat pe ducele Atenei în *Visul unei nopţi de vară* şi s-a descurcat de minune.

— Cum ţi s-a părut că arată? întrebă Michael aplecându-se în faţă.

— Foarte neîngrijit. Purta o barbă falsă ca să nu poată fi recunoscut, dar Margot i-a recunoscut vocea. Am vorbit cu el după spectacol. Părea că se distrează de minune.

— Nu părea că se simte rău?

— Nu, ar fi trebuit? se încruntă Rafe.

Crispat, Michael îşi puse deoparte ceaşca de ceai şi se ridică în picioare.

— Fratele meu este foarte bolnav. Este pe moarte, după spusele doctorului Blackmer. De îndată ce a aflat cât de gravă este boala lui,

Stephen a plecat de la conac de unul singur, fără a lăsa vorbă cînd are de gând să se întoarcă. În cele din urmă, Blackmer mi-a scris şi de atunci am încercat să dăm de urma lui, cercetând jumătate din Anglia, spuse el începând să se plimbe neliniştit prin salon. E ca şi cum ai urmări o nenorocită de himeră. Nici măcar Lucien, cu toate contactele lui infame, nu a reuşit să fie de ajutor.

— Îmi pare rău, spuse Rafe cu o expresie gravă pe faţă. Există vreo şansă ca doctorul să se înşele?

— Cine ştie? Blackmer nu spune prea multe, dar chiar insistenţa lui în a mă însoţi nu e semn bun. E la fel de nervos ca un iepure gătit pe flacără. Cred că-i este teamă că nu-l va găsi pe Stephen înainte ca el să… şi aici Michael se opri, forţându-se apoi să termine ce începuse să spună:…de a fi prea târziu.

Rafe, care înjura destul de rar, murmură o înjurătură violentă printre dinţi.

— Zici că Stephen arăta sănătos, spuse el privindu-şi pieziş prietenul.

— Nu l-am văzut limpede, în lumină, dar acum că mă gândesc la asta, părea cam slab şi era tras la faţă. Nu am luat asta în seamă, având în vedere că era cât se poate de vesel.

— Crezi că încă mai călătoreşte cu trupa aceea de teatru?

— Tot ce se poate, deşi mie mi-a spus că urma să se întoarcă în curând la viaţa lui obişnuită,

spuse Rafe încruntându-se. Una sau două zile mai târziu, a trimis un mesaj prin care îmi cerea să-i dau un om de încredere care să facă nişte comisioane pentru el la Londra. I l-am trimis pe Gardiner, intendentul meu, care a lipsit trei sau patru zile.

— Ştii ce avea de rezolvat la Londra?

— Nu l-am întrebat, întrucât nu mi s-a părut că mă priveşte, dar poate că dacă aflăm ce comisioane a avut de rezolvat, aflăm şi ceva din planurile fratelui tău. O să trimit să-l cheme pe Gardiner.

Ducele sună după un lacheu şi-i porunci să-l cheme pe intendent.

— N-ar fi mai simplu să aştepţi să se întoarcă fratele tău? spuse el de îndată ce rămaseră din nou singuri. Întotdeauna am considerat că e un om cu capul pe umeri. Se va întoarce acasă cînd va găsi de cuviinţă.

— Oare? E plecat deja de mai mult de o lună şi, deşi Blackmer spune că e puţin probabil ca boala să-i fi afectat judecata, cine poate şti cu certitudine? S-a comportat atât de ciudat, încât mă aştept la ce e mai rău, spuse Michael cu o grimasă. Să fugi de-acasă fără să iei nici un servitor cu tine, să joci pe scenă sub un nume de împrumut! Desigur, i-a plăcut întotdeauna mult teatrul, dar chiar şi aşa, pare de necrezut.

— Ba ar fi bine să crezi cînd îţi zic, spuse ducele

terminându-şi ceaşca de ceai şi aşezând-o deoparte. E vreun motiv special pentru care trebuie să-l găseşti pe Ashburton cât mai repede posibil?

— Sunt o grămadă de motive de ordin practic pentru care aş vrea să-l găsesc, dar nu ele sunt importante, spuse Michael oprindu-se din mers în dreptul ferestrei şi privind pierdut la ploaia cenuşie. Eu… eu încă nu am reuşit să accept ideea că fratele meu ar putea fi pe moarte, trebuie să-l văd cu propriii ochi. Să aflu dacă e cu adevărat bolnav sau Blackmer e doar un şarlatan pesimist. Dacă boala lui e gravă, aş vrea să-l vadă Ian Kinlock… şi, desigur, Catherine. Procedura medicală practicată de Ian şi îngrijirea acordată de Catherine mi-au salvat viaţa; poate reuşesc să fac la fel şi cu Stephen.

— Şi dacă nu-l mai poate ajuta nimeni? întrebă calm Rafe.

— Atunci vreau să-mi iau rămas-bun, răspunse Michael, înghiţind cu greutate. Vreau să-i spun cât de mult am ajuns să-l preţuiesc în ultimii doi ani. Cei din familia Kenyon sunt rezistenţi, credeam că mai avem treizeci sau patruzeci de ani înaintea noastră în care să putem discuta. E interesant câte tipuri de prietenii pot exista, continuă el frecându-şi gâtul care îl durea de la prea multe zile de mers călare şi de la starea lui de nelinişte. Eu, tu, Luce şi Nicholas am crescut împreună, ne

cunoaştem cele mai întunecate secrete. Aş avea încredere în oricare dintre voi, în orice situaţie. Dar Stephen, Stephen e fratele meu. Sunt legat de el prin sânge şi amintiri din copilărie, ca şi prin structura sufletească. Şi uneori asta nu e chiar uşor. Ne-am îndepărtat unul de celălalt timp de ani buni, dar acum, că nu mai este aici, va lăsa un gol în viaţa mea pe care nimeni nu-l va mai putea umple. Şi… trebuie să-i spun asta.

— Întotdeauna am regretat că am fost copil unic, spuse Rafe. Nu ştiu dacă ceea ce spui mă face să mă simt uşurat că viaţa mea a fost mai simplă sau să regret şi mai mult ceea ce mi-a lipsit.

— Ca de fiecare dată cînd vine vorba de dragoste, rosti Michael încet după un moment de ezitare, e mai bine să iubeşti şi să pierzi decât să nu iubeşti deloc. Deşi să pierzi o fiinţă iubită este cel mai mare chin.

Şi să-şi piardă fratele, un bărbat în putere, de-abia cu doi ani mai în vârstă decât el, aducea moartea foarte aproape. Şi nu era vorba de moartea rapidă, întâmplătoare, din bătălie, cu care Michael se confruntase de-atâtea ori, ci de un sfârşit perfid şi mult mai personal. Dacă Stephen putea fi lovit pe neaşteptate de o boală mortală, acelaşi lucru i se putea întâmpla şi lui Michael, lui Catherine sau fragedului lor fiu Nicholas, şi el aproape că nu putea suporta acest gând.

Nici unul dintre ei nu mai vorbi până cînd sosi intendentul. Michael îşi întoarse faţa de la fereastră şi văzu un tânăr scund, cu părul roşu.

— Aţi dorit să mă vedeţi, Înălţimea Voastră? spuse acesta puţin agitat.

— Gardiner, acesta este lordul Michael Kenyon, fratele ducelui de Ashburton, spuse el dând din cap. Vrea să ştie ce comisioane ai făcut pentru Ashburton la Londra.

— Păi i-am dus calul în oraş şi l-am lăsat la Casa Ashburton, răspunse Gardiner. Menajera i-a făcut o bocceluţă cu schimburi pe care i-am şi dus-o, am fost la bancă să încasez un cec şi la Colegiul Avocaţilor de Drept Civil să fac rost de o dispensă specială.

— La naiba! Te-a trimis după un contract de *căsătorie?* spuse Michael neîncrezător, după câteva clipe de linişte stupefiată.

— Da, domnule, răspunse intendentul, făcând instinctiv un pas în spate după ce văzu expresia de pe chipul lui Michael. A fost principalul motiv pentru care m-a trimis la Londra, restul comisioanelor mi le-a dat întrucât urma să ajung la Londra oricum.

De vreme ce Michael era pe punctul de a exploda, Rafe interveni.

— Îţi aminteşti numele femeii cu care dorea să se căsătorească?

— Îmi pare rău, domnule, nu am făcut decât să

înmânez funcţionarului biletul pe care îl scrisese Ashburton, spuse Gardiner întunecându-se. Cred că m-am uitat la ea, dar nu-mi amintesc numele doamnei. Deşi nu a spus asta explicit, cred că urma să se căsătorească cu una dintre fetele din trupa de teatru Fitzgerald.

— O actriţă, spuse Michael, scuipând cuvintele. Şi nu te-ai gândit de două ori înainte să faci asta?

— Nu mă aflu în poziţia de a contesta deciziile unui duce, domnul meu, spuse intendentul cu o faţă lipsită de expresie.

— Dacă nu mai ai nici o altă informaţie, poţi să pleci, Gardiner, mulţumesc, spuse Rafe aruncându-i o privire rapidă lui Michael.

— Doamne Dumnezeule, dacă aş fi reuşit să-l găsesc pe Stephen la timp! exclamă Michael înjurând de îndată ce se închise uşa în urma intendentului. Trebuie că boala i-a afectat judecata, altfel nu văd cum ar fi putut măcar să se gândească să transforme o femeie de moravuri îndoielnice în ducesa de Ashburton.

— Faptul că a făcut rost de un certificat de căsătorie nu înseamnă neapărat că a şi avut loc vreo nuntă, observă Rafe. În plus, dacă era hotărât să se căsătorească, oricum nu l-ai fi putut opri.

— Aş fi putut încerca, spuse Michael întunecat.

— Şi femeia nu e neapărat o târfă, oftă Rafe. Fitzgerald este un om destul de decent şi e nobil prin naştere. El şi soţia lui au o trupă respectabilă,

atât cât se poate în branşa asta.

— În branşa asta, spuse Michael pe un ton caustic. Deşi nu am nevoie de averea lui Stephen, să fiu al naibii dacă o să stau să privesc cum o harpie oportunistă profită de vulnerabilitatea lui ca să pună mâna pe banii lui.

— Poate că s-a îndrăgostit de femeia asta.

Michael pufni cât de poate de elocvent.

— Cinicule, spuse Rafe pe un ton egal. Chiar dacă nu e vorba de dragoste la mijloc, dacă ea îi face ultimele zile fericite, ai tu dreptul să intervii?

— Stephen are gusturi rafinate, zise Michael, crispat. Prima lui soţie era un model de decenţă. Mă îndoiesc că o femeiuşcă vulgară care vrea să se căpătuiască ar putea să-i facă ultimele zile fericite.

— A, da, prima lui soţie. Îţi displace ideea că îi va succeda o femeie de rând, întrucât ţineai la ea?

— Dat fiind numeroşii ani pe care i-am petrecut în armată, n-am reuşit să o cunosc bine pe Louisa. Era foarte drăguţă, cu maniere fără cusur. Şi lucra… lucra minunat la gherghef, spuse Michael ezitând.

— Îşi făcea soţul fericit? întrebă Rafe ridicând din sprânceană.

— Nu ştiu, recunoscu Michael. Se purtau foarte… curtenitor unul cu celălalt.

— Nu e tocmai ce s-ar putea numi o căsnicie dinamică, spuse Rafe sec. Din experienţa mea, în

general îţi poţi da seama dacă soţul şi soţia ţin unul la celălalt indiferent de cât de decent se comportă în public. Dacă nu ai observat existenţa unei asemenea legături între fratele tău şi răposata ducesă, este foarte posibil ca el să fi încercat să se descurce cum putea mai bine în cadrul unei căsnicii aranjate, în timp ce în inima lui şi-ar fi dorit o femeie complet diferită.

— Bine, dar o actriţă dintr-o trupă de teatru de mâna a patra? protestă Michael.

— Eu m-am căsătorit cu o spioană, Nicholas, cu o profesoară metodistă, Lucien, cu o hoaţă care avea şi o carieră destul de promiţătoare ca actriţă de comedie, şi tu cu o văduvă mincinoasă. De ce nu s-ar însura Stephen cu o actriţă?

Ştiind că era atras în capcană, Michael îşi controlă furia instinctivă.

— Nu este o descriere corectă nici a lui Catherine, şi nici a celorlalte. Poate că sunt destul de neconvenţionale, dar sunt toate nişte doamne.

— Poate şi viitoarea soţie a lui Stephen este o doamnă.

— Sunt obosit de pe drum şi nu judec bine, oftă Michael, trecându-şi degetele prin păr. Poate că ar trebui să-mi explici mai clar ce încerci să-mi spui.

— Ştiu că instinctele tale protectoare sunt în gardă cînd vine vorba de Stephen, spuse Rafe cu blândeţe, dar nu poţi să împiedici un bărbat în toată firea să facă prostii, dacă e adevărat că este

nesocotit. Dacă îţi găseşti fratele şi dai buzna precum o companie de cavalerie, acuzându-i soţia că e o târfă profitoare, s-ar putea produce un adevărat dezastru. Ca gentilom, Ashburton trebuie să-şi apere soţia chiar şi faţă de tine. Dacă ţine cu adevărat la ea, imprudenţa ta ar putea să te îndepărteze din nou de el şi s-ar putea să nu depăşiţi momentul înainte ca el să moară. Iar dacă s-ar întâmpla asta, mă îndoiesc că ţi-ai ierta-o vreodată.

Cuvintele lui Rafe îl loviră pe Michael cu puterea unui ciocan.

— Dumnezeule, nu o să învăţ niciodată oare? rosti el cu amărăciune. De câte ori mi-ai dat sfaturi atât de bune de-a lungul anilor?

— De nenumărate ori.

— Şi de câte ori am ascultat de ele?

— Poate cam în jumătate din cazuri, spuse Rafe după ce se gândi un moment.

— Poţi adăuga sfatul de azi pe lista celor pe care le-am pus în practică, spuse Michael privind din nou fix pe fereastră.

Noaptea venise pe nesimţite, mânată din urmă de ploaie.

— Când şi dacă o voi întâlni pe noua ducesă, o voi trata cu toată curtoazia cuvenită, indiferent dacă o merită sau nu. Şi te rog, ţine minte că un vechi ofiţer de infanterie nu ar da niciodată buzna asemenea unei companii de cavalerie, spuse el cu

un zâmbet timid.

— O să ţin minte asta pentru următoarea dată cînd va trebui să te domolesc, râse Rafe.

În mod cert, avea să existe o dată viitoare; căci Michael îşi cunoştea prea bine temperamentul pentru a fi sigur de asta, dar mulţumită lui Rafe, avea să acţioneze cu mai multă prevedere. Urma să găsească trupa Fitzgerald şi să afle dacă avusese loc o nuntă, iar dacă era cazul, cine era noua ducesă.

Şi atunci cînd îl va găsi în cele din urmă pe ducele rătăcitor, îşi va aduce aminte că tot ce conta erau Stephen şi dorinţele lui legate de ceea ce putea foarte bine fi sfârşitul vieţii sale. Iar dacă asta însemna că Michael trebuie să fie politicos cu târfa fratelui lui, asta avea de gând să facă.

capitolul 22

Rosalind privi plină de curiozitate pe fereastra trăsurii spre străzile care forfoteau de viaţă.

— Nu am mai fost la Londra de cînd eram copil. Credeam că amintirile mele sunt exagerate, dar nu e aşa. Oraşul este chiar mai mare şi mai aglomerat decât mi-l aminteam.

— Nu e posibil să exagerezi cînd vorbeşti despre Londra, zâmbi Stephen.

— Sau despre mirosul ei, spuse ea strâmbând din nas şi sperând că Mayfair era mai puţin zgomotos.

Apoi se aşeză din nou la locul ei, luându-i mâna într-a ei. Avea o dorinţă absurdă de a-l atinge de fiecare dată cînd avea ocazia, ca şi cum asta l-ar fi ţinut lângă ea pentru totdeauna. Din fericire, şi lui îi plăcea la fel de mult să o atingă.

În ciuda vremii schimbătoare de toamnă, avuseseră parte de o lună de miere minunată. Zilelor pline de hohote de râs li se succedaseră nopţi uluitoare de pasiune. Se poate ca faptul că erau atât de conştienţi că timpul petrecut împreună era limitat să fie responsabil pentru această intensitate cu totul specială. Uneori, plângea gândindu-se cât de repede se scurge nisipul din clepsidră, dar niciodată în faţa lui Stephen.

Îndurase cu stoicism mai multe crize, deşi nici una dintre ele nu atinsese intensitatea celor două la care fusese martoră şi ea. În majoritatea timpului, puteau pretinde că totul era în regulă, deşi după noaptea nunţii se instalase o oarecare distanţare emoţională între ei, pe care nu o puteau face să dispară.

Nu vorbeau niciodată despre asemenea lucruri. În schimb, bătuseră cu piciorul străvechile străzi din York şi vizitaseră măreaţa York Minster, una dintre cele mai maiestuoase catedrale din Marea Britanie. Ţara Lacurilor îşi meritase faima prin peisajul spectaculos, un tărâm de vis format din dealuri neregulate şi lacuri liniştite. Angajaseră un

luntraş ca să meargă cu barca pe întinsul lacului Windermere, alunecând pe oglinda lui de sticlă în ceţurile tăcute. Stephen era un tovarăş minunat, avea acel interes puternic pentru lume pe care Rosalind îl observase la copiii foarte mici. Numai că el nu vedea aceste lucruri pentru prima, ci pentru ultima oară. El părea bucuros să aibă pe cineva cu care să împărtăşească aceste descoperiri, iar ea era pur şi simplu fericită să-i fie alături.

Trăsura se opri brusc. Portia, care stătuse pe unul dintre mânerele uşii, sprijinindu-se cu lăbuţele de fereastră, îşi pierdu echilibrul şi, printr-un şir de acrobaţii feline, reuşi să aterizeze în picioare pe podea. Crescuse văzând cu ochii în ultimele două săptămâni şi se obişnuise surprinzător de uşor cu călătoriile.

Stephen prinse pisoiul cu dexteritate şi îl puse la loc în cutia lui, după ce îl mângâie o clipă cu afecţiune.

— Grosvenor Square. Am ajuns, spuse el.

Vizitiul deschise portiera trăsurii şi Stephen o ajută pe Rosalind să coboare din vehiculul plin de noroi. În lumina asfinţitului, Casa Ashburton părea enormă. Aşa că ea simţi cum se micşorează. În luna de miere călătoriseră ca domnul şi doamna Kenyon şi fuseseră trataţi cu politeţea datorată unui gentilom şi soţiei lui, fără a li se acorda o importanţă specială, iar asta îi convenise de

minune lui Rosalind. Acum însă, se aflau la Londra, Stephen era din nou ducele de Ashburton, iar ea simţea că nu era deloc o ducesă potrivită.

— Casa e maiestuoasă, spuse ea, afişând un zâmbet.

— Şi apăsătoare, completă Stephen luând cutia Portiei într-o mână şi braţul lui Rosalind în cealaltă, după care urcară treptele largi. Va fi plăcut să stăm în acelaşi loc mai multe nopţi la rând, dar de-abia aştept să ne întoarcem la moşie de îndată ce-mi termin treburile aici.

Voia să moară la Ashburton Abbey. Îi spusese asta în timp ce se uitau la mormintele regale din catedrala York Minster.

În cele din urmă, un lacheu în livrea răspunse la uşă după ce Stephen bătu ceva vreme, şi îngheţă cînd văzu cine se afla în prag.

— Î... Înălţimea Voastră, nu vă aşteptam, spuse el.

— Da, ştiu, vom rămâne aici cel puţin două săptămâni. Milton, cheamă servitorii care locuiesc în casă. O să vrem o cină uşoară şi apă de spălat cât mai curând. Noua ducesă de Ashburton, spuse el, împingând-o pe Rosalind în faţă. Ascultă de ea în toate. Pisoiul ducesei, continuă, înmânând cutia Portiei lacheului. Duceţi-o în apartamentele principale.

Milton aproape că scăpă cutia cînd, iritată, Portia scoase un ţipăt răguşit, apoi bărbatul fugi

să îndeplinească porunca, ţinând cutia cu mare grijă.

— A sosit momentul să treci şi pragul celei de-a doua case ale mele, spuse Stephen întorcându-se spre Rosalind şi luând-o furtunos în braţe. Mai sunt doar trei praguri de trecut, având în vedere că m-am gândit să exclud cabana de vânătoare, spuse el în timp ce ea râdea în braţele lui.

— Înţeleaptă alegere, spuse ea în timp ce el o aşează pe podeaua de marmură strălucitoare şi o sărută până ce simţi cum i se taie genunchii.

— Bine ai venit la Casa Ashburton, ducesă, rosti el ridicând capul şi oferindu-i un zâmbet intim.

Lui Rosalind îi trecu din nou prin minte, aşa cum i se întâmpla periodic în ultima vreme, că nu putea crede că un om atât de plin de viaţă poate fi pe moarte. Respinse imediat acest gând întrucât aflase că o putea face să plângă destul de repede. Şi nu putea face asta cînd era cu Stephen.

— Dacă Edmund Kean joacă la Drury Lane mâine-seară, ţi-ar plăcea să-l vezi? întrebă el în timp ce o conducea spre scări.

— Ar fi minunat! răspunse ea cu chipul luminos.

Cu toate acestea, cînd privi grandioasa întindere aurită din jurul ei, rosti în minte o rugăciune să se întoarcă mai curând la moşie. Un conac ca acesta nu era un loc unde o actriţă de provincie ar fi putut să-şi joace pe termen lung rolul de ducesă.

Ziua treizeci şi nouă

În prima dimineaţă a lor în Londra, Stephen se trezi din pricina zgomotului făcut de ploaia de toamnă ce bătea ritmic în ferestrele dormitorului. Nu-i părea rău, atâta vreme ce Rosalind era încolăcită lângă el, cu spatele la pieptul lui. Rămase nemişcat, mulţumit să savureze căldura ei fină şi pielea delicios dezgolită. Preţuia asemenea momente la fel de mult ca pasiunea nebună pe care o împărţiseră în întunericul nopţii. De cînd dormeau atât de aproape unul de altul, îşi dăduseră seama că nu aveau nevoie de haine pentru a se încălzi.

Îi mângâie părul, mut de uimire că o găsise. Firea ei veselă transformase săptămânile din urmă în cele mai fericite momente din viaţa lui. Nici că putea fi mai diferită de prima lui soţie. Niciodată nu împărţise patul cu Louisa întreaga noapte. Se gândea la prima lui căsătorie cu regret şi cu o oarecare senzaţie de vină. Oare dacă ar fi încercat mai mult, ar fi găsit pasiunea ascunsă sub faţada de decenţă a Louisei? Oare un alt bărbat ar fi putut s-o facă fericită, aşa cum el nu reuşise? Nu va şti niciodată asta.

Alungându-şi din minte imaginea Louisei, o sărută pe Rosalind pe creştet. Mulţumită situaţiei lui sociale, crescuse cu o dădacă franţuzoaică şi vorbea franceza la fel de fluent ca engleza. Poate că aşa era franceza de fapt, o limbă care exprima mai bine sentimentele, întrucât îi venea mai uşor

să spună cuvinte de afecţiune în această limbă.

— Scumpa mea ducesă, şopti el, mă farmeci.

— Tu eşti dragostea mea, murmură ea într-o franceză desăvârşită, bătând din gene.

Deveni atent şi îi vorbi din nou în franceză, iar ea îi răspunse, iarăşi în aceeaşi limbă. Schimbară încă vreo câteva replici înainte ca ea să deschidă ochii.

— Bună dimineaţa, spuse ea în engleză, cu un zâmbet adormit încântător.

— Bună dimineaţa, îi răspunse el, răsucind o buclă din părul ei în jurul degetului. Nu ştiam că vorbeşti franceză.

— Păi nu ştiu, râse ea. Tata ştie mulţumită educaţiei lui de gentilom şi ne-a învăţat şi pe noi doar câteva fraze de care aveam nevoie în piese.

Gândindu-se că totuşi demonstrase că ştie limba mai mult de-atât, repetă una dintre propoziţiile pe care le rostise mai devreme.

— Ce înseamnă? spuse ea, ridicând din sprâncene. Simt că ar trebui să înţeleg, dar nu prea reuşesc.

— Ai răspuns la ea acum un minut cînd erai pe trei sferturi adormită. Oare eşti franţuzoaică prin naştere? se întrebă el, în timp ce-i desena conturul urechii cu limba.

— Mă îndoiesc, clătină ea din cap, după ce se gândi la asta preţ de câteva clipe. Maria mi-a spus că vorbeam o engleză foarte bună cînd ea şi

Thomas m-au adoptat.

— Dacă în realitate ai fi primit aceeaşi educaţie aleasă ca mine, ai fi putut să înveţi franceză din fragedă pruncie, sugeră el.

Subiectul era interesant, dar prezenta doar un interes teoretic de vreme ce nu puteau stabili cine îi erau părinţii adevăraţi. Dar trupul ei minunat nu reprezenta nici un pic de teorie, şi nici reacţia lui la el. Mâna îi alunecă sub pătură şi începu să deseneze cercuri cu palma pe abdomenul ei.

— Căsătoria este atât de populară deoarece combină un maxim de tentaţie cu un maxim de ocazii, spuse el.

Ea râse şi se rostogoli pe spate, în timp ce mâinile ei începură la rândul lor să exploreze.

— Cred că tocmai ai formulat un principiu important. Să-i spunem axioma lui Ashburton.

El trase pătura în jos şi se aplecă să-i sărute sânii. Ea oftă în extaz, scoţând un mic ţipăt atunci cînd o trase de unul dintre sfârcuri cu buzele.

— Scuze, n-am vrut să fiu brutal, spuse el, oprindu-se îndată.

— Dar n-ai fost, îl asigură ea, cred că sunt doar neobişnuit de sensibilă în dimineaţa asta. Sau poate că abuzezi de anumite părţi ale corpului meu pe care le preferi, adăugă ea cu un zâmbet ştrengăresc.

— Vai, ce gând groaznic! zise el, calculând în minte de câte ori făcuseră dragoste de cînd se

căsătoriseră, apoi începu să se îndepărteze. Poate ar trebui să-ţi dau ocazia să-ţi revii.

— Să nu îndrăzneşti! exclamă ea, şi o mână îi alunecă până cînd găsi ce căuta. Era o glumă, dragul meu, cu cât practicăm mai mult, cu atât mă simt mai în formă.

— Intenţiile mele onorabile tocmai s-au dus pe apa sâmbetei, doamnă Caliban, spuse el, gâfâind în timp ce ea îl mângâia încetişor. Dă-mi de ştire dacă mai este ceva ce e în pericol de a se uza, murmură el în timp ce-i săruta abdomenul.

Judecând după modul în care începea să respire, din ce în ce mai repede, toate părţile lui preferate funcţionau de minune. Când ea începu să se unduiască sub limba lui, se mută între pulpele ei pentru a începe dimineaţa în cel mai bun mod cu putinţă.

Ultimul gând care-i veni în minte înainte de a se lăsa complet în voia pasiunii fu că într-adevăr căsătoria era binecuvântată cu tentaţie maximă şi ocazii dese.

După ce au făcut dragoste, Rosalind adormi din nou, trezindu-se cînd Stephen îi sărută urechea.

— Iartă-mă, draga mea, murmură el, trebuie să fac o vizită avocatului în dimineaţa asta.

Ar fi fost prima oară cînd îl scăpa din ochi de la nunta lor şi ea nu consideră deloc că era o îmbunătăţire. Totuşi, toate lunile de miere trebuie să se termine, în cele din urmă.

— Aş putea la fel de bine să mă întorc la somn, spuse ea, înăbuşindu-şi un căscat, e o dimineaţă atât de cenuşie.

— Desigur, atâta vreme cât te trezeşti la timp pentru vizita noastră în Drury Lane din seara aceasta, spuse el, atingându-i obrazul cu dosul palmei şi intrând în garderobă.

Ea aţipi şi se trezi o oră mai târziu, simţindu-se ameţită. Deşi ca actriţă ambulantă era obişnuită cu dese călătorii, ea şi Stephen călătoriseră cu o viteză mult mai mare, acoperind distanţe mult mai mari. Probabil de aceea se simţise atât de obosită în ultimele zile. Căscând, îşi ridică picioarele şi dădu să se dea jos din pat, dar brusc, se aşeză din nou, simţind cum o învăluie ameţeala.

Îi trecu repede. Aşa că se ridică în picioare, de data asta mai încet, sperând că nu căpătase vreo răceală de toamnă. Nu voia să fie bolnavă şi să piardă astfel timp preţios. Îşi îmbrăcă halatul şi sună după apă caldă. O zi de răsfăţ ar trebui să vindece orice suferinţă, mai ales că se bucurase întotdeauna de o sănătate de fier.

În timp ce se spăla, observă din nou cât de sensibili îi deveniseră sânii. Trebui să îi şteargă cu grijă după ce ieşi din cadă. Poate că trebuia să îi înceapă sângerarea lunară. Cât trecuse de la ultima?

Răspunsul o lovi ca un trăsnet. Avusese sângerarea lunară cu precizie de ceas, începând

cu fiecare a patra vineri din lună, după-amiaza.

Îi întârziase o săptămână.

Simţi cum o cuprinde un val de emoţie, dar se controlă. Încercă să rămână raţională. La începutul primei ei căsătorii, o făcuse pe Maria să-i spună toate semnele de început ale unei sarcini, astfel încât să le poată recunoaşte de îndată ce apar. Aşteptase acele semne toţi cei trei ani cât durase căsnicia ei, pierzându-şi speranţa pe zi ce trecea.

Dar acum se căsătorise cu un bărbat diferit. Lăsă să cadă prosopul şi se îndreptă spre oglinda verticală, studiindu-şi trupul gol. Maria îi spusese că schimbările sunt aproape imediat evidente la sâni. Oare ai ei se măriseră? Poate că erau mai plini şi cu siguranţă erau mai sensibili decât fuseseră vreodată.

Care erau câteva dintre celelalte semne? Maria spusese şi ceva de sensibilitate crescută la mirosuri. Rosalind observase asta cu o zi în urmă, dar crezuse că e vorba doar de o reacţie la mirosurile violente din Londra. Oboseală? În mod cert, era neobişnuit de obosită. În plus, avusese ameţeli, ceea ce i se întâmpla foarte rar.

Se holbă la imaginea din oglindă şi deodată înţelese. *Înţelese.* Ea şi Stephen, încredinţaţi fiecare în parte că nu vor cunoaşte niciodată bucuria de a avea un copil, concepuseră unul în podul acela plin de soare şi pisoi.

Uluită de veste, îşi înfăşură halatul în jurul ei şi se lăsă să cadă pe sofaua de brocart unde dormea Portia. Pisoiul îi sări în poală şi i se căţără pe umăr. Cu gesturi mecanice, Rosalind îi mângâie blana moale. Încă din acea zi în pod se simţise literalmente o altă femeie, dar crezuse că era datorită iubirii şi căsătoriei, dar uite că exista un alt motiv, mult mai profund. Ar fi vrut să deschidă ferestrele şi să strige plină de entuziasm vestea cea bună întregii Londre. Când Stephen se va întoarce acasă…

Gândul o trezi la realitate. Era mult prea devreme ca să-i spună soţului ei. Probabil că un medic ar fi râs de ea dacă i-ar fi descris simptomele discrete şi convingerea ei intuitivă că o nouă viaţă creştea înlăuntrul ei. Şi poate că ar fi avut dreptate să facă asta.

Gândind la rece, se forţă să ia în considerare posibilitatea ca dorinţa ei arzătoare de a avea un copil să-i fi afectat judecata. Nu credea asta cu adevărat, dar dacă anunţa că poartă un prunc în pântece şi se dovedea că nu era aşa, Stephen ar fi fost distrus. Aşa că trebuia să aştepte.

Se rezemă visătoare de sofa, alintând-o pe Portia aşa cum ai alinta un copil. După ce fusese raţională, se întoarse din nou la intuiţie. Simţea că e însărcinată şi că va naşte un prunc voinic şi sănătos. Un băiat ar fi bine, de dragul succesiunii, iar Stephen spusese că fratele său ar fi fost

încântat să scape de povara rangului ducal. Şi o fetiţă ar fi fost la fel de bine.

I se strânse inima cînd îşi dădu seama că, dacă nu cumva avea loc vreun miracol, Stephen nu va mai fi alături de ea să se bucure de naşterea copilului lor.

Imediat îşi dădu seama şi de altceva: dacă purta în pântece copilul lui Stephen nu va mai putea să se întoarcă la familia ei.

Se căsătorise cu Stephen aşteptându-se să-i fie tovarăşă de viaţă până la moartea lui, pentru ca apoi să se întoarcă la ai ei. Dar un copil ar separa-o de fosta ei viaţă asemenea unei uşi de închisoare. Fiul lui ar fi duce, iar fiica, o moştenitoare bogată, şi ar fi fost de datoria ei, ca văduvă şi ducesă de Ashburton, să îl crească pe unicul copil al lui Stephen în conformitate cu statutul social. Iar asta ar însemna că trebuie să înveţe să trăiască printre cei de un rang cu el.

Dar unica ei şansă de a fi acceptată era alături de soţul său. Trebuia să profite de aceste câteva săptămâni petrecute la Londra pentru a-i cunoaşte pe prietenii lui Stephen. Dacă se comporta cum trebuie, poate că vor continua să o accepte de dragul lui Stephen şi al copilului lui, dacă nu de dragul ei.

Şi mai important era că trebuia să stabilească o legătură cu familia lui, întrucât, ca mamă a unui copil Kenyon, ar fi făcut parte dintre ei. Se gândi

la sora lui mai mare, cea înfumurată, la cumplitul lui frate mai mic şi aproape că-i scăpă un geamăt. Chiar dacă ar accepta-o în silă, probabil că i-ar cere să înceteze orice legătură cu familia ei, întrucât nu era suficient de nobilă. Desigur, nu va fi de acord cu asta, dar vor pune cu siguranţă presiune asupra ei.

Oftă şi închise ochii. Avea să-şi facă griji pentru asta mai încolo. Pentru moment, urma să se concentreze să-şi facă debutul în societatea londoneză. Trebuia să facă rost de haine la modă destul de largi cât să ascundă o talie îngroşată. Apoi ea şi Stephen trebuiau să meargă la câteva evenimente din cadrul sezonului de toamnă. Va trebui să-i farmece pe prietenii lui, astfel încât să nu o considere o actriţă care a pus mâna pe Ashburton cînd era cu un picior în groapă, ci o femeie îndeajuns de rafinată pentru a-i fi deschise porţile caselor lor. În caz contrar, copilul va avea de suferit.

Îşi duse din nou mâna la abdomen şi un zâmbet uşor îi apăru pe chip. Viitorul nu părea deloc uşor, dar dacă avea dreptate, fiecare dificultate va merita din plin.

capitolul 23

Stephen oftă în timp ce se lăsă pe spate în trăsură, gândindu-se că nimic nu te putea deprima mai mult decât să-ţi petreci dimineaţa cu avocatul,

modificându-ţi testamentul. Mai ales că va trebui să repete figura şi în zilele următoare. Deşi marea majoritate a moştenirii Ashburton îi revenea lui Michael, era nevoie de dispoziţii speciale legate de considerabila avere personală a lui Stephen. Era o afacere destul de complicată să dai ortul popii.

Dar cel puţin pe ziua de azi terminase şi se putea întoarce la Rosalind şi la râsul ei. Când era cu ea, putea uita de oboseală şi de durerea cronică de stomac. De îndată ce ajunse la Casa Ashburton, îi înmână haina şi pălăria umede lacheului şi se pregăti să meargă în căutarea soţiei lui.

Apoi, ciocănelul de la uşă se auzi din nou şi lacheul deschise uşa contesei de Herrington. Stephen se pregăti mental pentru a o înfrunta. Ar fi preferat să amâne această întâlnire, dar acum nu mai avea de ales.

— Bună ziua, Claudia, spuse el cu un zâmbet.

Ea alunecă pe lângă lacheu, înaltă ca toţi cei din familia Kenyon, cu părul castaniu ridicat într-o coafură elegantă.

— Treceam pe-aici şi am observat că ciocănelul e ridicat. Mă bucur că te-ai hotărât să vii la Londra pentru sezonul de toamnă, Ashburton. Nu vei găsi niciodată o soţie potrivită la moşie. Am auzit cea mai absurdă poveste de la camerista mea în dimineaţa asta, continuă, sărutându-i uşor obrazul. Pretindea că a aflat de la vara ei, care e

servitoare într-una dintre casele din apropiere, că te-ai fi întors ieri însoţit de noua ta soţie. Desigur, i-am spus că trebuie să fi înţeles ea greşit.

Stephen îşi luă sora de braţ, conducând-o în salonaş, nedorind ca discuţia să aibă loc în faţa lacheului.

— Arăţi minunat, Claudia. Ce fac Andrew şi copiii?

— Foarte bine, mulţumesc. Lui James îi place la Cambridge, e chiar un mic savant, spuse ea şi pe faţă îi apăru un zâmbet larg, sincer.

Îi dădu alte veşti despre familie în timp ce el sună după o mică trataţie. Li se aduse o tavă cu ceai şi prăjituri.

— De fapt, camerista ta era destul de bine informată, spuse Stephen de îndată ce rămaseră din nou singuri. Chiar am sosit ieri cu noua mea soţie.

Claudia se înecă cu ceaiul şi începu să tuşească.

— Ce extraordinar! exclamă ea. Te-ai căsătorit cu fiica lui Chumleigh? Ea e singura femeie de rang potrivit pe o rază de cincizeci de mile. E o fată care arată destul de bine, deşi nu prea mă impresionează descendenţa ei.

„Nu ai întâlnit-o niciodată pe soţia mea”, fu pe punctul de a rosti Stephen, cînd uşa se deschise şi intră Rosalind.

Traversă camera zâmbind fără să o observe pe Claudia, care se aşezase de cealaltă parte a uşii.

— Te-ai plictisit grozav la avocat? spuse ea veselă. Dacă vrei, îţi pot însufleţi după-amiaza, adăugă ea, ridicând faţa spre el şi sărutându-l cu pasiune.

Dându-şi seama că faptul era deja consumat, îi răspunse la sărut, apoi o luă binişor de mână şi se întoarse spre Claudia.

— Rosalind, suntem norocoşi că prima care ne vizitează este sora mea, Lady Herrington. Claudia, ea este soţia mea, Rosalind.

Claudia rămase cu gura căscată, uluită într-o asemenea măsură, încât nu putea scoate un cuvânt.

— Trebuie să mă scuzaţi, spuse ea după ce-şi reveni, a fost o veste destul de neaşteptată.

— Îmi face mare plăcere să te cunosc, răspunse Rosalind, la fel de surprinsă, cu un zâmbet prietenos.

Stephen era mândru de ea. Deşi observă cum strânsese din ochi, manierele ei erau fără cusur.

— Faţa îmi pare cunoscută, dar nu ştiu de unde să vă iau. Care este numele dumitale de domnişoară?

— Fitzgerald, dar Rosalind era văduvă şi numele ei de căsătorie era Jordan, interveni Stephen, în încercarea de a atrage cât mai mult din mânia Claudiei asupra lui.

— Ah, ştiu acum unde te-am văzut! spuse Claudia, ţâşnind din scaun după un moment de

tăcere. În piesa aceea de la castelul Candover! Eşti actriţă! Ai jucat rolul unei zâne într-un costum mai mult decât indecent.

— Îţi aduci aminte cu uşurinţă feţele oamenilor, Lady Herrington, spuse Rosalind cu calm.

— Ashburton, cum ai putut să te însori cu o actriţă de rând? sări Claudia la fratele ei, neluând în seamă comentariul lui Rosalind. Aşa ştii tu să glumeşti? continuă ea pe un ton aproape implorator, după o scurtă pauză. De fapt, e amanta ta, nu? Întotdeauna ai avut un simţ al umorului mai ciudat. Nu e deloc de bun-gust să-ţi prezinţi amanta surorii tale.

— Nu glumesc, Claudia. Rosalind este soţia mea şi ducesa de Ashburton, spuse Stephen, trăgând cu putere aer în piept.

— Aaaah, destrăbălatule, eşti dezgustător! exclamă Claudia cu ochii ei căprui plini de furie. Un gentilom doar se culcă cu amanta lui, dar nu o ia de nevastă. Nu ai nici cea mai mică urmă de decenţă şi de bun-simţ? Ce-ar spune tata? zise ea, aruncându-i lui Rosalind o privire plină de ură. Ar muri să ştie cum ne-ai dezonorat!

Mâna lui Rosalind începu să tremure în strânsoarea lui. Preţ de o clipă simţi cum ia şi el foc, dar reuşi să se controleze, amintindu-şi că unul dintre scopurile lui înainte de a muri era să construiască o relaţie mai bună cu singura lui soră. Dacă nu-şi ţinea gura, nu aveau nici o şansă

să se întâmple asta.

— Sunt convins că bătrânul duce nu ar fi fost de acord, spuse el sec. Pe de altă parte, nici eu nu am fost întotdeauna de acord cu ceea ce făcea el, aşa că suntem chit.

Claudia se înroşi violent şi, preţ de o clipă, Stephen se gândi că va arunca în el cu săculeţul de mână.

— Nu e loc de glumit aici! Dumnezeule mare, m-am întrebat de multe ori cum a putut un bărbat adevărat precum tata să producă o creatură cu atât de puţină bună cuviinţă ca tine. Sau poate că eşti rezultatul vreuneia dintre afurisitele de aventuri ale mamei?

— Destul! rosti el pe un ton tăios. Ştiu că eşti şocată. Dacă aş fi avut vreme, ţi-aş fi dat vestea cu mai multă diplomaţie. Dar adevărul este că Rosalind este soţia mea şi nu-ţi voi permite să o insulţi.

— Dar nu te superi că te insult pe tine? întrebă ea cu amărăciune. Eşti un laş, Stephen, nu meriţi să porţi numele de Ashburton.

Rosalind rămase cu gura căscată auzind replica plină de răutate. Temându-se că ar putea spune ceva, Stephen o strânse şi mai puternic de mână în semn de avertizare.

— Din păcate, nu cred că sunt de acord cu definiţia ta a cuvântului merit, spuse el îndulcindu-şi tonul. Claudia, tot ce-ţi cer este să-i

acorzi puţin timp lui Rosalind ca să ajungi să o cunoşti, iar cînd vei face asta, îţi vei da seama că este demnă de numele pe care îl poartă. În mod cert, este mai morală şi mai doamnă decât propria noastră mamă, continuă el pe un ton sec.

— Dacă tata ar trăi, te-ar dezmoşteni, zise sora lui, cu o voce tremurătoare. De vreme ce el nu mai este în viaţă, trebuie să fac eu asta în locul lui, spuse ea, răsucindu-se şi îndreptându-se spre uşă.

— Claudia, ştiu că nimeni n-ar putea să se ridice la înălţimea imaginii pe care i-o păstrezi tu bătrânului duce şi că nu suporţi ideea că nici măcar nu încerc să mă ridic la această înălţime. Cu toate acestea, vrei sau nu vrei, sunt al cincilea duce de Ashburton şi capul familiei. Nu ar fi în beneficiul nimănui să ne îndepărtăm unul de celălalt, căci asta le-ar provoca suferinţă oamenilor pe care îi iubim. Nu poţi măcar să încerci să mă accepţi pe mine împreună cu femeia pe care am ales-o să-mi fie soţie?

— Nu pot, Stephen, şopti sora lui, oprindu-se o clipă şi devenind albă ca hârtia. Nu pot, repetă, după care ţâşni către uşă cu lacrimi în ochi.

Urmă un moment de linişte asurzitoare după ce ea plecă trântind uşa.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martoră la asta, Rosalind, spuse Stephen respirând întretăiat.

Deşi se lupta să rămână calmă, vocea îi deveni nesigură cînd se întoarse spre el.

— Ştiam că această căsătorie va crea probleme, dar nu m-am gândit că te va despărţi de singura ta soră. O, Stephen, îmi pare rău că s-a întâmplat asta din cau-za mea.

O trase în braţele lui ca să o aline, liniştindu-se şi el în acelaşi timp.

— Claudia poartă toată vina, nu tu! Şi-a petrecut toată viaţa luptându-se să fie pe plac unui tată căruia nu-i puteai fi pe plac. În felurile noastre diferite, eu şi fratele meu am ajuns să înţelegem că, indiferent ce-am face, nu va fi niciodată suficient de bine pentru el, aşa că Michael a devenit un rebel în adevăratul sens al cuvântului, în timp ce bănuiesc că eu am devenit subversiv în secret. Sărmana Claudia, a încercat cu disperare să fie fiica perfectă.

Se gândi cu tristeţe la vremurile cînd se jucau împreună, copii fiind, cum Claudia mergea mai încet, răbdătoare, ca să poată să ţină şi el pasul cu ea. Fusese un fel de mamă mai mică, un rol pe care îl îndeplinea mai bine decât mama lor adevărată. Una dintre primele lui amintiri din copilărie era cum ea îi striga să vină să-l îmbrăţişeze. Şi el fugea întotdeauna direct în braţele ei.

— În eforturile ei, a preluat de la tata şi cele mai rele dintre prejudecăţile lui, spuse el.

— Fratele tău va reacţiona la fel de rău? întrebă ea, ascunzându-şi faţa în umărul lui.

— Nu, Michael va fi uimit şi probabil că nu va fi de acord la început, dar cel puţin el îţi va da timp să te cunoască, spuse Stephen mângâindu-i părul şi sperând că analiza lui era corectă. Şi cînd va ajunge să te cunoască, va înţelege şi te va accepta.

— Ştii, după ce-ai plecat în dimineaţa asta, mă hotărâsem de fapt să ies în societate alături de tine, ca lumea să nu creadă cumva că soţia ta este prea vulgară pentru a fi prezentată, dar acum… spuse ea ridicând capul şi încercând să zâmbească. Dar acum nu ştiu dacă mai am curajul măcar să sugerez asta.

— Pe legea mea, asta e soluţia, spuse el, simţind cum mânia îndreptată împotriva Claudiei se transformă într-o hotărâre. O să te prezint în cele mai sus-puse cercuri din Londra şi te voi arăta tuturor. Lumea mondenă va şti că ducele de Ashburton este mândru de soţia lui. Ce s-a întâmplat cu Claudia a fost partea cea mai rea, spuse el sărutând-o şi aţintindu-şi privirea în ochii ei negri. Restul va fi mai uşor. Jur!

Deşi el se îndoia că era convinsă de asta, ea ridică bărbia cu curaj.

— O să fac tot posibilul să nu te fac de râs.

— N-o să mă faci de râs. Chiar dacă Claudia îi dă înainte cu ale ei de parcă aş fi comis vreo înaltă trădare, nu sunt primul lord care se căsătoreşte cu o actriţă. Elizabeth Farren era fiica unor actori

ambulanţi şi a jucat atât la Covent Garden, cât şi la Drury Lane, iar acum este contesă de Derby şi cât se poate de respectabilă. Aşa că vezi, există un precedent pentru căsătoria noastră.

— Se pare că domnişoara Farren era o actriţă mai bună decât mine, spuse ea cu tristeţe. Are asta vreo importanţă în a fi acceptat?

— Ceea ce contează este personalitatea ta, şi nu unde ai jucat. De vreme ce s-a dus vestea căsătoriei noastre în reţeaua de bârfe a servitorilor, se gândi el un moment, deja ştie probabil jumătate din lumea bună despre asta, aşa că vom începe să ne afişăm chiar în seara aceasta, la Drury Lane. Am putea merge la o modistă în această după-amiază, dar ar dura câteva zile până ţi-ar face haine noi, ceea ce nu ne ajută cu nimic. Ia să vedem dacă Catherine a lăsat ceva în urmă care ţi s-ar potrivi, spuse el, luând-o de mână şi părăsind salonul alături de ea.

— Ce vrei să spui? întrebă ea precaută.

— Michael şi soţia lui folosesc această casă ca şi cum ar fi a lor, iar Catherine îşi ţine aici unele dintre hainele de ocazie, de vreme ce nu are nevoie de fineţuri în Ţara Galilor. Eşti puţin mai înaltă, dar în general aveţi cam aceleaşi măsuri, spuse el, coborându-şi aprobator privirea asupra ei. Cred că una dintre rochiile ei ţi s-ar potrivi numai bine în seara aceasta la teatru.

— Nu pot purta hainele unei alte femei fără să-i

cer permisiunea! spuse Rosalind trăgând aer în piept şi oprindu-se brusc. Aşa mi-aş transforma-o în duşman pe cumnata ta şi probabil şi pe soţul ei.

— Nu cred că se va supăra Catherine. Serios, chiar nu cred.

— Doar un bărbat ar putea spune aşa ceva, pufni Rosalind. Am împărţit aceeaşi cameră cu Jessica timp de cincisprezece ani şi tot aş şovăi să împrumut ceva de-al ei fără să-i cer voie.

— Dar Catherine nu e Jessica, spuse el vesel. Hai să vedem ce a lăsat aici.

Rosalind cedă şi îl lăsă să o târască în apartamentele fratelui lui, în mare măsură pentru că era mai uşor să meargă acolo sperând că nu vor găsi nimic să i se potrivească decât să se certe cu un bărbat care în mod evident nu înţelegea mare lucru din firea unei femei.

Camerele lui Michael şi ale lui Catherine erau la fel de splendide ca şi apartamentele ducale. Rosalind intră timidă, aproape aşteptându-se să vadă un bărbat „cu privirea fixă a soldatului”, aşa cum îi fusese descris Michael, ieşind de-acolo şi privind-o ameninţător. Însă apartamentul era tăcut, cu mobila protejată de învelitori de olandă, în timp ce camerele aşteptau întoarcerea stăpânilor lor. Stephen o conduse spre o garderobă cu dulapuri la ambele capete.

— Ce zici? spus el deschizând uşile unuia dintre ele.

Ochii lui Rosalind se măriră de uimire. Pe scenă purtase orice, pornind de la zdrenţe până la haine de aristocraţi cumpărate la mâna a doua şi modificate pentru a deveni costume, dar nu mai văzuse niciodată o astfel de colecţie grandioasă de haine atât de frumoase adunate într-un singur loc: mătăsuri strălucitoare, catifele bogate în nuanţe discrete, cascade de dantelă migălos lucrată. Lady Michael avea un gust desăvârşit.

— În mod evident, Lady Michael are părul închis la culoare, mie nu mi se potrivesc aceste culori, spuse ea înfrânându-şi dorinţa de a atinge ţesăturile.

— Este aproape opusul tău, este brunetă, cu ochi într-o nuanţă interesantă de verde-albăstrui, fu el de acord. Dar cu siguranţă câteva dintre aceste lucruri ţi se potrivesc şi ţie, continuă el, examinând hainele şi scoţând la iveală o rochie de seară din mătase într-o nuanţă plăcută de albastru. Uite asta, de exemplu.

Potrivi rochia în jurul ei şi o întoarse spre oglinda de perete. Ea îşi ţinu respiraţia. Stephen chiar se pricepea de minune să asorteze culorile! Ţesătura de un verde-albăstrui se potrivea perfect cu părul ei deschis la culoare şi cu tenul.

— Rochia este drăguţă, dar s-ar putea să nu-mi vină, nu sunt atât de slăbuţă, spuse ea cu glas şoptit.

— Ai o siluetă extrem de feminină, rânji el, iar

Catherine arată cam la fel. Probează rochia.

— Ceea ce facem e groaznic de obraznic, spuse ea, ezitând încă.

— Catherine a fost soţie de soldat, care însoţea compania prin Spania. A fost ameninţată de soldaţii francezi, a căutat răniţi pe câmpul de bătălie şi a avut grijă de muribunzi în spitale de urgenţă în condiţii groaznice, aşa că ştie foarte bine care sunt lucrurile care contează, şi nu este vorba de haine. Nu va fi deranjată să afle că i-ai împrumutat una dintre rochii pentru o seară, spuse el, clătinând din cap.

Explicaţia lui Stephen reuşi să o convingă aşa cum nu reuşiseră asigurările lui dezinvolte, aşa că se întoarse în tăcere, ca el să-i poată desface rochia de dimineaţă. Devenise foarte priceput în a-i da hainele jos în timpul lunii de miere, iar acest gând o făcu să zâmbească.

Şi avea dreptate şi în ce privea rochia. Linia simplă, cu talie înaltă, i se potrivea foarte bine, deşi dezvelea puţin cam mult din decolteu.

— Eşti sigur că asta va convinge societatea că sunt respectabilă? spuse ea, privind cu îndoială corsajul bătut cu cristale. E mai decoltată decât orice rochie pe care am purtat-o pe scenă.

— Eşti cât se poate de la modă, râse el şi veni în spatele ei, în timp ce mâinile îi alunecară în jurul taliei. Bărbaţii vor fi înmărmuriţi, iar femeile te vor invidia. Tot ce ai de făcut este să te porţi

graţios şi regal, ca atunci cînd ai jucat-o pe Hippolyta.

Ea privi imaginea lui din oglindă, în acea îmbrăţişare plină de afecţiune, şi chipul lui frumos, şi îşi dădu seama că nu o va uita niciodată. În fiecare zi aduna şi mai multe imagini pe care să le poarte în inima ei de-a lungul lungilor ani fără el.

— Pot să port şi armele Hippolytei ca să mă apăr, spuse ea pe un ton mucalit, ascunzându-şi tristeţea. De vreme ce era regina amazoanelor, am dreptul să port arc şi săgeţi.

— Am nişte arme mai bune, spuse el împletindu-şi mâna cu a ei şi conducând-o în jos pe scări către birou. Fii atentă, trebuie să înveţi cum să faci asta, spuse el mergând spre masa de scris şi arătându-i cum să deschisă un sertar secret.

Înăuntru se afla o cheie. Apoi îi arătă un al doilea sertar secret care conţinea o altă cheie, şi îndepărtă de pe perete un tablou înfăţişând un peisaj, descoperind un seif. Era nevoie de ambele chei pentru a-l deschide. Fu mişcată şi puţin uimită de încrederea completă pe care o avea în ea.

În seif se afla un vraf de hârtii şi cutii.

— Cele mai importante bijuterii de familie se află la moşie, dar sunt şi aici câteva piese frumoase, spuse el scoţând cea mai mare cutie. Alege tu, zise, aşezând cutia pe masă şi

deschizând capacul.

Ea simţi cum i se opreşte respiraţia cînd văzu conţinutul sclipitor al cutiei, întrebându-se dacă se va putea obişnui vreodată cu asemenea bogăţii. Probabil că nu.

După ce se gândi pe îndelete, ridică un colier compus din medalioane ajurate migălos, lucrate în forma unei ghirlande de flori din aur şi email. În centrul fiecărei plăcuţe de aur emailat era prins un diamant micuţ, strălucitor. Pietrele preţioase i-ar completa cristalele de pe corsaj în timp ce frunzele de email verde-albăstrui ar reflecta culoarea rochiei.

— Cred că acestea s-ar potrivi numai bine, spuse ea ridicând şi unul dintre cerceii din set şi ţinându-l în dreptul urechii în timp ce se privea în oglindă.

— Setul de nuntă Habsburg, spuse el dând din cap aprobator. O alegere cât se poate de potrivită.

— Vorbeşti serios? spuse ea holbându-se la cercel. A fost purtat de o femeie cu sânge regesc?

— Era doar o prinţesă de rang inferior, au fost o grămadă de Habsburgi.

Ea puse înapoi bijuteriile în cutie, simţindu-se dintr-odată deprimată. Stephen o acceptase, dar gradul lui de toleranţă era rar întâlnit în orice clasă. Oare chiar putea un copil găsit şi o actriţă să trăiască printre oameni care considerau că bijuteriile Habsburgilor erau printre posesiunile

mai puţin importante ale familiei?

Contrastul dintre stările lor sociale o făcu să se gândească dintr-odată la un lucru teribil. Dacă dădea naştere unui copil după moartea lui Stephen, oare va încerca sora lui să ia copilul de lângă mama lui „nedemnă”? Probabil că, de una singură, Lady Herrington nu ar fi reuşit, dar cu sprijinul lui Michael, ar fi putut. Dacă noul duce nu era de acord cu soţia fratelui său, Rosalind va fi la mila familiei Kenyon.

Trase adânc aer în piept, spunându-şi că trebuie să-şi ţină în frâu imaginaţia, întrucât cel mai probabil era că nu avea să se întâmple asta. Iar dacă vor încerca să-i ia copilul, ei bine, atunci va fugi în America şi îşi va întreţine copilul cum va putea.

— Eşti foarte tăcută, spuse Stephen atingându-i umărul.

Un gând încolţi în mintea lui Rosalind, surprinzător, dar oarecum potrivit. De cînd se ştia, încercase să uite în mod voit tot ceea ce se întâmplase înainte de a fi găsită de soţii Fitzgerald. Dar dacă urma să aibă un copil, venise vremea să se forţeze să privească spre trecut.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să vizitez străduţele dinspre port în una dintre zilele astea, spuse ea rar.

— Vrei să spui unde te-au găsit Thomas şi Maria? întrebă el, înţelegând imediat.

Ea încuviinţă din cap.

— Vreo cinci, şase mile din Tamisa sunt folosite pentru transportul pe apă, se încruntă el. Ai vreo idee de unde să începem să căutăm?

— Merseseră să viziteze Turnul Londrei şi apoi s-au hotărât să exploreze puţin zona, spuse ea încercând să-şi aducă aminte orice putea fi de ajutor. Spre est, parcă spunea tata odată.

— Zona aceea se numeşte St Katherine, după o fundaţie religioasă care existase acolo timp de secole. Este un labirint de străduţe şerpuitoare şi case dărăpănate şi pare să se potrivească cu ceea ce descriai tu legat de vremea cînd bântuiai pe-acolo după mâncare. Mergem mâine, spuse el dezmierdându-i braţul cu palma lui mare. Ce speri să găseşti acolo?

— Nu sunt sigură. Sper să-mi găsesc rădăcinile, presupun, spuse ea ezitând.

— Pentru mine nu contează cine au fost părinţii tăi adevăraţi, rosti el încet, aşa cum nu le-a păsat nici lui Thomas şi Mariei.

— Ştiu, spuse cu o voce aproape şoptită, dar contează pentru mine.

Privi colierul habsburgic şi, surprinzător, simţi o undă de simpatie tristă pentru Claudia. Nici una dintre ele nu va crede vreodată că ea era destul de bună.

capitolul 24

Rosalind auzi lumea murmurând, de îndată ce ea şi Stephen intrară în holul proprietarilor de loje din Drury Lane. În timp ce el îşi saluta prietenii, cu ea la braţ, auzi tot felul de comentarii.

— Ah, deci chiar există o nouă ducesă!

— Ştie cineva din ce familie provine?

— Nenorocita, aveam speranţe la Ashburton!

— Nu e corect ca ducii să aibă parte întotdeauna de cele mai atrăgătoare femei, se auzi şi o voce masculină.

Neluând în seamă remarcile, Rosalind îşi ţinu capul sus şi se concentră la prezentările făcute de Stephen. Spre uşurarea ei, nimeni nu reacţionă precum Lady Herrington. Toată lumea fu politicoasă şi majoritatea oamenilor chiar de-a dreptul prietenoşi. Desigur, toate astea i se datorau lui Stephen. Era evident că se bucura de prestigiu şi că absenţa lui din societate, în perioada doliului după prima lui soţie, fusese regretată.

Cu toate acestea, răsuflă uşurată cînd urcară în loja lor. Fusese o zi obositoare, întrucât îşi petrecuseră după-amiaza la magazinul celei mai bune modiste din Londra, comandând o garderobă potrivită pentru o ducesă. Stephen participase activ la cumpărăturile făcute de soţia lui. Observase pe bună dreptate că, dacă ar fi lăsat-o de capul ei, nu ar fi reuşit să cheltuie destui bani pentru a fi la modă.

Când ajunseră în loja Ashburton, privi în jur cu nerăbdare. Drury Lane era cel mai mare şi mai splendid teatru pe care îl văzuse vreodată. Slavă Domnului că Stephen o convinsese să poarte minunata rochie a lui Lady Michael. Altfel, Rosalind s-ar fi simţit ca o pitulice cenuşie purtând orice rochie din propria ei garderobă.

— Ce frumos el Câte locuri are teatrul?

— Când este plin, poate adăposti peste trei sute de oameni. După ce vechiul teatru a ars acum nouă ani, a fost reconstruit dorindu-se să fie cel mai mare teatru din Londra.

— M-aş putea obişnui cu un asemenea lux, spuse ea, aşezându-se confortabil pe unul dintre locuri şi netezindu-şi cu grijă rochia.

— Bun, chiar vreau să te obişnuieşti cu asta, zise el zâmbind, aşezându-se lângă ea şi luându-i mâna într-a lui. Dar teatrul meu preferat va rămâne întotdeauna hambarul din St James, spuse el, mângâindu-i provocator mâna înmănuşată cu degetul mare.

— Dar nu am jucat acolo, observă ea.

— A, nu?

Strălucirea şireată din ochii lui o făcu să roşească. Îşi deschise evantaiul pentru a-şi ascunde zâmbetul şi îşi răcori faţa înfierbântată. Evantaiele erau accesorii potrivite pentru o femeie pe scenă, iar Rosalind se pricepea de minune să-l folosească. Să-ţi faci vânt cu eleganţă era vital

cînd atâtea perechi de ochi curioşi o pândeau pe misterioasa ducesă.

Piesa începu şi cel puţin o parte din public îşi mută atenţia de la ea către scenă. Se aplecă, aşteptând cu emoţie prima apariţie a lui Kean.

Era un bărbat mic de statură, cu un cap disproporţionat de mare, dar ochii lui întunecaţi, pătrunzători, şi prezenţa lui scenică erau fermecătoare. În seara aceasta, urma să-l joace pe Othello, unul dintre cele mai faimoase roluri ale lui. Îl jucă cu o intensitate aproape criminală pe maurul tragic înflăcărat de gelozie. Piesa o captivă într-o asemenea măsură pe Rosalind, încât uită cu desăvârşire orice altceva, până când simţi mâna lui Stephen strângând-o convulsiv pe-a ei.

Se întoarse şi observă că îşi ţinea ochii strâns închişi, iar trupul îi era crispat de durere.

— Stephen! şopti ea alarmată.

Ea dădu să se ridice, dar el îi strânse şi mai tare mâna, clătinând uşor din cap. Desigur că nu voia să fie dat de gol în public, iar teatrul era atât de bine luminat, încât orice activitate neavenită ar fi atras mai multă atenţie decât ar fi fost de dorit.

Se forţă să-şi întoarcă din nou privirea spre scenă, deşi continua să-l observe cu coada ochiului. Faţa îi strălucea de transpiraţie şi mâna îi devenise de gheaţă. Îşi concentrase întreaga atenţie la el, astfel încât fiecare respiraţie întretăiată rezona cu a ei şi nu putea auzi nici

măcar un singur cuvânt din discursul plin de forţă al lui Kean.

— Ar trebui să plecăm, lasă-mă să chem un portar să te ajute, insistă ea, dându-şi seama cu nelinişte că această criză dura mai mult decât precedentele la care fusese martoră.

— Nu! rosti el, deschizând ochii în care se putea citi mânia.

Se supuse fără tragere de inimă şi îşi întoarse din nou privirea către scenă, fără a vedea însă nimic. Încet-încet, Stephen îşi slăbi strânsoarea; tocmai la timp, întrucât urmă prima pauză şi, odată cu ea, veni şi o bătaie la uşa lojii Ashburton. Rosalind îi aruncă soţului său o privire neliniştită.

— Stephen…? întrebă ea.

— Sunt bine, spuse el deschizând ochii, dar ea putu distinge nuanţa de gri pe care o căpătau ochii lui cînd avea un acces de durere. Intră, zise el ridicând vocea cu un efort vizibil de a se controla.

Rosalind îi dădu drumul la mână şi se mută de îndată pe alt scaun, astfel încât să se afle între Stephen şi uşă, pentru ca vizitatorii să nu îl poată vedea prea desluşit.

Ar fi vrut să le strige tuturor să plece, dar în loc să facă asta zâmbi şi acceptă prezentările, atrăgând voit mare parte din atenţie asupra ei. Nu era frumoasă, dar se pricepea destul de bine să joace cât să dea impresia unei frumuseţi pline de

viaţă.

În timp ce ea o făcea pe frumoasa, Stephen îşi asumă rolul soţului indulgent, vorbind puţin şi nemişcându-se de pe scaun. Pentru cineva care îl observa îndeaproape aşa cum făcea ea, era evident că nu se simţea bine, dar se pare că nimeni altcineva nu-şi dădea seama.

Fu o uşurare cînd începu actul următor. Câteva persoane încă mai aşteptau, în speranţa că vor fi invitate să rămână, dar ea le aruncă cea mai aristocratică privire, aşa că acestea trebuiră să plece.

— Văd că începi să joci de minune rolul de ducesă, spuse Stephen de îndată ce începu actul următor, cu o voce în care se amestecau umorul şi tensiunea.

— Voi juca orice rol doreşti, spuse ea, luându-i din nou mâna într-a ei.

— Singurul rol pe care îl doresc este acela de soţie, spuse el cu blândeţe.

— Dar acesta nu este un rol, este realitatea, răspunse ea zâmbind şi ridicându-i mâna spre obrazul ei.

Restul piesei se scurse fără alte incidente. Ea reuşi să-l convingă pe Stephen să plece înainte de farsa de final, pretinzând că era obosită, ceea ce era adevărat. Deşi soţul ei era aproape pământiu de oboseală, nu ar fi acceptat să plece altfel.

— Cum ţi s-a părut Edmund Kean? o întrebă el

pe drumul spre casă.

— Este un actor plin de forţă, pot să-mi dau seama cum şi-a câştigat faima. Fără îndoială că sunt subiectivă, întrucât îi sunt fiică, adăugă ea, ezitând, dar cred că tata este la fel de bun ca el.

— Sunt de acord, spuse el, luându-i mâna într-a lui. Te-ai comportat minunat. Sper că asta îţi va linişti temerile legate de cum vei fi văzută în societate.

— Da, majoritatea lor cel puţin, spuse ea, strângându-i la rândul ei mâna. Atâta vreme cât eşti alături de mine, sunt în siguranţă. Toată lumea te place.

— Nu sunt duce de atât de multă vreme, încât să fi reuşit să îmi fac prea mulţi duşmani, spuse el dispreţuitor.

Observă din nou cum el respingea orice compliment. Asta poate pentru că şi el fusese educat să creadă că nu va fi niciodată suficient de bun.

Tăcură tot restul drumului şi se retraseră în camera lor de îndată ce ajunseră la Casa Ashburton. Pentru prima oară de cînd se căsătoriseră, nu făcură dragoste. În schimb, Stephen adormi în braţele ei, cu capul pe sânii ei.

Îi mângâie cu tandreţe spatele şi umerii. Rolul de soţie avea îndatoriri la care nu se aşteptase. Trebuia să fie nu doar iubita şi prietena lui, ci şi complicea lui, căci nu numai ea avea ceva de

dovedit.

Deşi nu îi putea salva viaţa, îşi jură că va face tot ce-i va sta în putere pentru a-i salva mândria.

Ziua treizeci şi opt

A doua zi începu cu un soare palid de toamnă. De vreme ce destinaţia lor se afla la câteva mile mai la est, Stephen închiriase o luntre cu şase perechi de vâsle, una dintre acele bărci lungi cu vâsle care transportau pasageri de-a lungul râului. Călătoria într-o barcă nu era doar plăcută, dar era şi mai rapidă decât într-o trăsură.

De asemenea, el îşi luă şi oarecare precauţii, întrucât cartierul pe care urmau să-l viziteze nu era unul dintre cele mai sigure. Una dintre ele fu să ceară la doi dintre lacheii săi, ambii veterani în fostul război, care serviseră sub fratele său, să-i însoţească purtând haine normale în loc de obişnuita lor livrea aristocratică. El putea foarte bine să-şi rişte viaţa, oricum nu avea mare valoare, dar nu o putea pune în primejdie pe a lui Rosalind.

Rosalind era fascinată de călătorie, studiind vâslele, şlepurile şi barjele care alunecau pe apă în toate direcţiile.

— Habar n-aveam că râul este atât de aglomerat, spuse ea.

— Londra nici nu ar exista dacă nu ar fi râul. Dacă tu crezi că aici e aglomerat, aşteaptă să

trecem pe sub Podul Londrei şi să ajungem în Pool of London
13
. Acolo sunt ancorate marile vapoare care călătoresc pe mare. De vreme ce te-au găsit în această zonă, se poate să fi ajuns în Londra la bordul unui vas de coastă sau al unuia care traversa canalul14.

Ea dădu din cap afirmativ şi îşi ridică privirea spre podul Blackfriars în timp ce luntrea trecea pe sub una dintre arcade. Stephen îi studie chipul fermecat, bucurându-se să vadă că îi plăceau lucrurile noi pe care le vedea. Se întreba dacă avea să se recăsătorească cu vreun nobil, întrucât îi încântase pe toţi bărbaţii care o întâlniseră cu o seară înainte la teatru. Desigur, cei pentru care descendenţa nobiliară era literă de lege nu ar fi agreat trecutul ei ca actriţă, dar în curând va fi o văduvă bogată şi frumoasă. Va putea avea aproape orice bărbat îşi doreşte.

Se gândi cine era îndeajuns de bun pentru ea, dar apoi hotărî că nu era pregătit pentru un asemenea exerciţiu de autotortură. Îl va ruga pe fratele lui să aibă grijă de ea şi să o ţină departe de vânătorii de zestre.

Portul era înţesat cu vapoare ancorate şi şlepuri arhipline care transportau încărcăturile la chei. Şalupa începu să se deplaseze mai încet, pe măsură ce vâslaşii îi făceau loc cu grijă. În curând

depăşiră zidurile masive, de nepătruns are Turnului Londrei.

Stephen îi spuse luntraşului să ancoreze la primele scări de la est de turn, întrucât asta le permitea să ajungă tocmai în zona St Katherine. Dacă Rosalind îşi amintea bine, familia Fitzgerald o găsise acolo. După ce le porunci lacheilor să-i urmeze la o oarecare distanţă, îşi ajută soţia să coboare din barcă.

— Mirosul ăsta! exclamă ea, păşind pe scările reci şi umede şi clătinându-se, palidă la faţă. Nu l-am putut uita niciodată. Trebuie să fim prin apropiere.

Mirosul era o combinaţie de mizerie de trupuri îngrămădite, duhoare de peşte aflat în putrefacţie pe terenul mâlos, aromă puternică de hamei şi o urmă fină, exotică, a încărcăturilor provenite din ţări străine. O mireasmă interesantă, dar deloc plăcută.

— Eşti sigură că este o idee bună? întrebă el, încruntându-se cînd observă cât era de palidă.

— Nu, dar vreau sa fac asta cu orice preţ, spuse ea, prinzându-l cu putere de braţ.

Urcară treptele care duceau pe mal şi aleseră la nimereală una dintre străduţele înguste. Casele dărăpănate de pe fiecare parte a străzii erau înnegrite de fumul de cărbune şi de trecerea timpului.

— Recunoşti ceva? o întrebă el după ce

parcurseră câteva străzi.

Ea privi în jur, strângându-şi mantaua şi mai mult, deşi dimineaţa nu era deloc rece.

— Nu, dar arată promiţător. Era o biserică pe aici şi o fabrică de bere.

— Biserica St Katherine se află în apropiere şi în mod evident este şi o fabrică de bere pe aici întrucât pot simţi mirosul de hamei acum, spuse el, ocolind un morman de gunoi. Se vorbeşte că s-ar dori să dărâme tot cartierul şi să construiască în loc o altă platformă închisă de încărcare, precum cele folosite de Compania Indiilor de Est. Nu va fi o pierdere prea mare.

Se afundară şi mai mult în labirintul de străduţe mizere.

— E mai liniştit decât îmi amintesc, spuse Rosalind în timp ce examina cartierul, cu ochi neliniştiţi.

— M-am gândit că e mai bine să venim mai devreme în timpul zilei, spuse el, prinzând cu coada ochiului o mişcare furişă. Un şobolan. Cei care au slujbe sunt la muncă şi, cu puţin noroc, ticăloşii nu s-au trezit încă.

Ea surâse, dar zâmbetul nu i se oglindi şi în ochi. Lui Stephen îi trecu prin cap gândul nepotrivit că era ca o floare care creşte într-un grajd.

Un bărbat murdar şi zdrenţăros venea către ei, privindu-i cu ochi curioşi de viezure. Deşi atât

Stephen, cât şi soţia lui purtau haine cât se poate de simple, ieşeau în evidenţă pe aceste străzi rău famate. Bărbatul o studie pe Rosalind în timp ce trecea.

— Bărbatul acela… spuse ea, şi cuvintele i se opriră în gât în timp ce se agăţa de braţul lui Stephen.

— Îl cunoşti? întrebă el privind peste umăr, dar bărbatul dispăruse deja.

— Nu, nu este destul de în vârstă, dar… dar mi-a amintit de cineva de-atunci, spuse ea ştergându-şi gura cu dosul palmei.

— Celălalt bărbat ţi-a făcut rău, întrebă Stephen, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

— Mi-a… mi-a oferit ceva de mâncare, spuse ea poticnindu-se. Cred că era un cârnat. Nu mi-a plăcut cum se uita la mine, dar îmi era atât de foame, încât am acceptat mâncarea. Apoi m-a prins şi, o, Doamne, m-a sărutat şi… şi-a vârât mâna sub fusta mea. Mirosea urât şi limba lui… am crezut că voia să mă mănânce, spuse ea, ştergându-şi din nou gura cu mâna tremurândă.

— Te-a molestat? întrebă Stephen, simţind cum îl cuprinde o furie criminală.

— Doar până la un punct. L-am muşcat de limbă până i-a dat sângele, apoi am fugit cînd a ţipat şi m-a scăpat din mână, spuse ea făcând un efort să-şi revină. Am reuşit să păstrez cârnatul şi, după câte îmi amintesc, m-am ascuns într-un morman

de gunoi şi l-am mâncat acolo.

— Cum ai supravieţuit, unde ai dormit? spuse Stephen cuprins de un sentiment de neputinţă şi mânie, pe măsură ce ceea ce îndurase ea prindea viaţă în faţa ochilor lui.

— Sunt o grămadă de cotloane micuţe unde se poate înghesui un copil, spuse ea, începând din nou să meargă crispată, cu paşi repezi. Desigur, şi alte vietăţi se ascund acolo, adăugă ea, suflecându-şi mâneca pentru a da la iveală o cicatrice mică, aproape invizibilă, lângă cot. E de la o muşcătură de şobolan.

Voia să o ia în braţe şi să o ducă departe de locul ăsta, înapoi la luntre şi la siguranţa din Mayfair, dar ea îşi dorea asta, aşa că se stăpâni.

— Îţi aduce ceva aminte de viaţa ta de dinainte de a deveni orfană?

— Vasul care m-a adus la Londra, spuse ea rar. A fost o călătorie dificilă. Am plecat pe vas dintr-un loc unde se vorbea franceza, spuse ea surprinsă după o pauză, şi eu înţelegeam, sau cel puţin atât cât poate înţelege un copil la vârsta aceea.

— Cu cine călătoreai?

— Cu o femeie, spuse Rosalind oprindu-se şi privind în gol. Eu nu eram bolnavă, dar ea era. Ţin minte că i-am adus ceva de mâncare, dar ea a mormăit şi mi-a spus să plec. Nu puteam înţelege de ce îi era atât de rău.

— Femeia aceea era mama ta?

— Nu! exclamă Rosalind tăios. Nu era mama mea.

El se întrebă de ce negase asta cu atâta vehemenţă, dar nu era nici momentul, şi nici locul să investigheze mai mult. Îi luă braţul şi începură din nou să meargă, dând colţul spre o altă stradă. După cum spusese Rosalind, era linişte. Avusese senzaţia de mai multe ori că cineva îi urmărea de la câte o fereastră murdară, dar puţinii oameni pe care îi întâlneau pe stradă îi priveau cu indiferenţă.

— Acum, că văd cum arată locul ăsta, îmi este mai uşor să înţeleg de ce nimeni nu s-a sinchisit să ajute un copil orfan, spuse el, evitând un câine slab, care se furişa pe acolo.

— Cât de mult le datorez soţilor Fitzgerald! spuse Rosalind, zâmbind amar. Am avut încredere în Maria imediat. Cred… cred că îmi amintea de mama mea. Când m-a luat în braţe şi m-a întrebat dacă voiam o mamă şi un tată nou, îmi amintesc cu claritate că mi-am jurat că nu-i voi face niciodată probleme.

— Şi nu i-ai făcut. Thomas mi-a spus că ai fost copilul perfect, zise Stephen cu un zâmbet. Chiar nefiresc de perfect.

— Îmi era teamă că, dacă voi fi rea, mă vor aduce din nou aici, spuse ea, îndepărtându-şi nervoasă părul de pe faţă. Era o prostie, desigur,

dar nu am reuşit niciodată să-mi scot cu adevărat ideea asta din cap.

Stephen simţi cum i se strânge stomacul de durere la gândul că Rosalind trăise cu o asemenea temere ani buni după ce fusese adoptată.

— Atunci, nu e de mirare că erai nefiresc de cuminte, spuse el.

Trecură de un alt colţ. În mijlocul străzii, o femeie foarte bătrână stătea pe treptele unei case care stătea să cadă, cu o pipă între gingiile lipsite de dinţi.

— O recunosc! exclamă Rosalind, ţinându-şi răsuflarea. Sau cel puţin era o femeie care stătea afară astfel în fiecare zi. Bătrâna Molly. Cred… cred că era căsătorită cu un marinar, aşa că atunci cînd el era plecat, îşi petrecea mai tot timpul privind ce se întâmplă prin vecini.

— Poate să fie oare aceeaşi femeie? întrebă Stephen.

— Molly părea foarte bătrână atunci, dar avea părul negru, spuse Rosalind muşcându-şi buza de jos în timp ce se gândea. Femeia asta arată exact la fel, doar că are părul alb şi mai multe riduri. Cred că este chiar ea, zise Rosalind, examinând clădirile sordide, pentru că asta este chiar strada unde stătea. Îmi amintesc forma ciudată a faţadelor acelor clădiri.

— Sunt în stil olandez, spuse Stephen încercând să-şi imagineze cum i se părea strada unui copil

speriat, de o vârstă atât de fragedă. Ţi-o aminteşti după atâţia ani, dintr-un motiv anume?

— Thomas şi Maria m-au găsit aici, spuse Rosalind dând din cap afirmativ, iar Molly era de faţă, cînd s-a întâmplat.

— Atunci să vedem dacă şi ea îşi aminteşte ziua aceea, spuse Stephen şi se apropie de bătrână, cu o mână sprijinită ferm de umărul lui Rosalind.

Femeia se retrase, fără a încerca însă să fugă. Chipul îi era atât de ridat şi ofilit, încât părea că îşi petrecuse o bună parte din ultimele câteva decenii stând afară.

— Bună ziua, spuse el politicos. Soţia mea ar vrea să te întrebe ceva.

— Da? răspunse bătrâna scoţând pipa de lut din gură.

— Acum multă vreme, în urmă cu douăzeci şi patru de ani, era un copil orfan pe aici care trăia mâncând din gunoaie, spuse Rosalind. Îţi aduci aminte?

— Sunt o grămadă de orfani pe aici, spuse bătrâna dând din umeri.

— Dar acest copil era o fetiţă foarte mică.

— Ah, da, ea, spuse bătrâna trăgând din pipă gânditoare. Nu erau prea multe fetiţe pe străzi. Valorau mai mult la casa de toleranţă. Bărbatul cu părul negru şi femeia au luat-o. Nu păreau să fie de la vreun bordel, dar poate că erau. Nu cumva eşti tu fetiţa aceea? continuă ea, ridicând privirea

către Rosalind şi făcând ochii mici. Nu sunt multe cu părul blond şi ochii căprui.

Rosalind dădu din cap afirmativ.

— Dacă el e soţul tău, te-ai descurcat bine, fato, spuse bătrâna, mutându-şi privirea la Stephen.

— Crede-mă, sunt cât se poate de conştientă de asta, fu de acord Rosalind. Şi tu ai fost bună cu mine. Mi-ai dat nişte pâine odată.

— Nu ţi-am *dat*, croncăni hoaşca bătrână. Bătrâna Molly nu dă mâncare pe gratis.

— Aşa este, ţi-am dat ceva în schimb, spuse încet Rosalind, dar nu-mi mai amintesc ce.

— O batistă, o anunţă Molly, un lucruşor tare fin, cusut cu grijă. Am păstrat-o mult timp, apoi am vândut-o pe doi şilingi.

— O batistă, spuse Rosalind cu ochii măriţi, ţinându-şi răsuflarea. Ţii minte cum arăta?

— Cu nişte flori, se strâmbă Molly. Parcă era şi un fel de animal şi o literă, parcă M, ca numele meu, hârâi ea. Mai că din cauza asta am ţinut-o.

— Stephen, ai cumva hârtie şi creion? spuse Rosalind crispată.

El scoase un creion şi o scrisoare împăturită, pe care Rosalind schiţă repede un mic pătrat cu un leu stilizat într-un colţ şi un M întortocheat în celălalt, cu flori împrăştiate în jurul ambelor.

— Arăta cumva broderia aşa? întrebă ea arătându-i desenul lui Molly.

— Da, aşa era. Aşadar era a ta, spuse bătrâna

strângând din ochi în timp ce privea desenul.

Stephen îi luă mâna rămasă liberă lui Rosalind şi văzu că tremura.

— Mai ţii minte cum a ajuns soţia mea pe străzi? o întrebă el pe Molly.

— Se spunea că o şalupă o adusese împreună cu o femeie bătrână de pe un vas de croazieră, spuse Molly dând din umeri. Femeia a avut un fel de criză, de îndată ce a păşit pe chei, şi în timp ce trăgea să moară, un paznic a încercat să prindă fetiţa, dar ea a fugit. Aşa se spunea.

O femeie în vârstă. Asta confirma convingerea lui Rosalind că nu călătorise cu mama ei.

— De cât timp trăia soţia mea pe străzi cînd a fost adoptată?

— Să fi fost vreo două luni poate, nu-mi amintesc exact.

Aşadar, Rosalind trăise opt sau nouă săptămâni în mizerie, fugind de şobolani şi de perverşi şi scotocind după resturi de mâncare cînd avea ocazia. Şaizeci şi mai bine de zile. Gândul îl făcu să se simtă rău fizic şi îi reconfirmă hotărârea că trebuia să facă ceva pentru Thomas şi Maria.

— Mulţumesc, doamnă, spuse el, înclinându-şi capul către Molly.

— Un domn rafinat ca dumneavoastră sigur are ceva pentru ajutorul dat de bătrâna Molly, spuse ea, zâmbind cu gura lipsită de dinţi.

El scoase o monedă de aur din buzunar,

echivalentul salariului unei fete în casă pe un an, şi i-o dădu bătrânei. Aceasta croncăni fericită şi intră în casă cu aurul, înainte ca el să se poată răzgândi şi să i-l ia înapoi.

— Leul pare că ar fi de pe un blazon, spuse Stephen examinând schiţa lui Rosalind. Îţi mai aminteşti ceva legat de asta?

— Imaginea mi-a apărut pur şi simplu în minte, spuse Rosalind, clătinând din cap.

— Mă întreb dacă nu cumva numele tău adevărat începe cu M. Mary? Margaret? spuse el trasând conturul iniţialei complicate.

— O, Doamne! exclamă Rosalind cu suflarea întretăiată şi faţa albă ca hârtia, depărtându-se de el. A fost o greşeală. Nu trebuia să vin aici.

— Mergem acasă acum, spuse Stephen pe un ton liniştitor, cuprinzând-o de umeri şi întrebându-se ce amintiri întunecate îi treziseră cuvintele lui. Orice s-a întâmplat atunci, acum totul este bine.

— Nu va mai fi niciodată bine, spuse ea vorbind în franceză, privindu-l năucită.

Fusese un nesăbuit că acceptase să o aducă aici

— Vom ajunge la râu în curând şi apoi acasă. Nu va mai trebui să vii aici niciodată, micuţ trandafir. Niciodată, spuse el, luând-o pe Rosalind de braţ şi întorcându-se spre port.

Ea mergea fără să vadă, împiedicându-se uneori de pământul denivelat. Fiind atent la ea, nu se mai putea concentra la fel de bine în jur şi, de îndată

ce trecură de un colţ de stradă, mai că dădură nas în nas cu un bărbat robust, care ţinea ameninţător un cuţit strălucitor într-o mână.

— Dă-mi aurul, şefule, spuse hoţul cu un ton înfricoşător. Era înalt şi gras şi mirosea a whisky. Te-am văzut cînd i-ai dat ceva din el bătrânei Molly, dar pun pariu că mai ai o grămadă pentru mine, continuă cu un zâmbet ştirb. Grăbeşte-te, altfel te tai ori pe tine, ori pe doamna, continuă el, privind-o pe Rosalind.

— Nu, *nu*, gemu ea şi se dădu înapoi, lipindu-se de Stephen.

Furia care începuse să crească în el de cînd puseseră piciorul pe mal explodă cu o violenţă rapidă şi mortală. Stephen dădu un şut mâinii care ţinea cuţitul, făcându-l să se rotească în aer. Apoi se repezi la bărbat, doborându-l la pământ cu un croşeu de dreapta.

Hoţul bolborosi o obscenitate, dar Stephen scoase la iveală pistolul din buzunar, îl armă şi ţinti între ochii bărbatului. Ţinea degetul pregătit să apese pe trăgaci, cînd observă groaza din ochii injectaţi ai acestuia. Sărmanul nenorocit!

Amintindu-şi că dacă te vâri într-o gaură de şarpe nu ar trebui să te mire dacă găseşti şerpi acolo, luă degetul de pe trăgaci.

— Du-te de-ţi caută o slujbă cinstită, spuse el cu răceală.

Cei doi lachei, cărora le spusese să rămână în

urma lor la o oarecare distanţă, apărură şi ei de după colţ. Văzând că erau în pericol, veniră în grabă lângă Stephen.

— Înălţimea Voastră, dumneavoastră şi ducesa sunteţi bine? exclamă cel mai înalt dintre ei, cu faţa pământie.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, dar ia-i cuţitul hoţului, spuse Stephen arătând cu ţeava pistolului spre arma căzută la pământ. Un şarpe fără colţi nu poate face prea mult rău.

Puse piedica la pistol şi îl băgă înapoi sub haină, apoi se întoarse spre Rosalind.

— Ce-ar fi să lăsăm acest loc în seama şobolanilor? spuse el, trăgând-o din nou în braţele lui.

Ea nu răspunse la început. Tremura din tot corpul şi părea aproape fragilă, în ciuda staturii. El o mângâie pe părul mătăsos, resimţind un amestec confuz de spirit protector şi dorinţă.

Apoi ea ridică privirea spre el, ciudat de senină.

— Nu încetezi să mă uimeşti de fiecare dată cu talente nebănuite, Stephen. Dacă ai fi fost tu fiul mai mic care ar fi intrat în armată, te-ai fi descurcat de minune.

El îşi dădea seama că avea în faţa ochilor o capacitate aproape supranaturală de a se detaşa de teamă şi suferinţă. Probabil că aşa reuşise să supravieţuiască ororilor prin care trecuse.

— Nu strică niciodată să ştii să te aperi, mai ales

ca bărbat, spuse el desprinzându-se din îmbrăţişarea ei.

Rămase cu braţul în jurul umerilor ei în timp ce se întorceau la scări şi la luntrea care-i aştepta. De data aceasta, lacheii îi urmară mai îndeaproape.

Deşi puteau părăsi fără probleme cartierul mizer, Stephen se îndoia că amintirile întunecate care se treziseră în Rosalind vor putea fi calmate cu aceeaşi uşurinţă.

13 Nume sub care este cunoscută o parte din râul Tamisa din Londra, cuprinsă între London Bridge şi Tower Bridge. Iniţial, aceasta reprezenta zona portului din Londra. (n.tr.)

14 Canalul Mânecii (n.tr.)

capitolul 25

În prima parte a drumului de întoarcere, Rosalind se retrase în acel colţ al minţii ei unde învăţase să se ascundă cînd era mică. Mintea ei era plină de lumină care ascundea lumea îngrozitoare. Nimic nu o putea răni acolo. Încet-încet, reveni la realitate, amintindu-şi ce se întâmplase, dar detaşată de emoţiile puternice prin care trecuse.

— Povesteşte-mi despre vasele ancorate acolo, lângă vamă, spuse ea, zâmbind şi luând mâna lui Stephen, cînd îşi dădu seama că acesta o privea

profund îngrijorat.

El se relaxă şi începu să-i povestească despre punctele de interes.

— Dacă nu eşti prea obosită, aş vrea să-ţi arăt un loc pe lângă Covent Garden, spuse el după ce luntrea reuşi să-şi facă loc printre puzderia de şlepuri şi barje.

— Nu sunt obosită, îl asigură, socotind distragerea bine-venită.

Poate că Stephen era obosit, dar părea să se simtă bine. Se pare că-i făcea bine să înfrângă personaje negative. Coborâră din barcă lângă noul pod Waterloo, iar Stephen îşi trimise servitorii să-şi continue drumul cu luntrea, apoi făcu semn unei birje şi porniră spre Covent Garden.

Tocmai cînd treceau pe lângă piaţa aglomerată, Stephen îi făcu semn birjarului să oprească şi-i plăti, cerându-i să-i aştepte. Rosalind coborî din birjă şi se regăsi în faţa unui mic teatru.

— Teatrul Athenaeum? Nu am auzit niciodată de el.

— E închis de ani de zile. M-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi locul, datorită interesului istoric. Este ultimul exemplu încă în picioare al teatrelor londoneze construite după ce Charles al II-lea a fost readus pe tron şi a ridicat interdicţia pe care o impuseseră puritanii asupra teatrelor. Toate celelalte fie au ars, fie au fost demolate şi reconstruite, spuse Stephen, îndreptându-se spre

o uşă micuţă din dreapta intrării principale şi bătând cu putere.

În timp ce aşteptau să li se deschidă, o florăreasă din piaţă veni spre ei cu un coş plin de flori de toamnă, în nuanţe calde.

— Flori pentru frumoasa doamnă, domnule, spuse ea măsurându-l din priviri şi întinzându-i un buchet tentant.

Îşi alesese bine ţinta, căci Stephen plăti un preţ generos pentru flori, oferindu-i-le apoi lui Rosalind zâmbind.

— Din păcate, nu sunt trandafiri.

— O lume plină doar de trandafiri ar fi mult mai puţin interesantă, spuse ea, îngropându-şi nasul în florile de toamnă. Mulţumesc, Stephen, ai atâta grijă de mine!

— Dacă ar fi adevărat, n-ar fi trebuit să te duc în mahalaua aceea, spuse el cu o grimasă.

Stephanie se cutremură ca şi cum ceva întunecat şi ameninţător se ascundea sub calmul ei construit cu grijă. Totuşi, clătină din cap.

— E bine că am mers acolo, spuse ea zâmbind trist, dar asemenea multor lucruri bune pentru noi, nu a fost o experienţă plăcută.

Apoi uşa teatrului se deschise, dând la iveală un bărbat în vârstă care ţinea în mână o bucată de brânză şi avea lângă el un câine de vânătoare cu ochi trişti.

— Da? spuse acesta.

— Sunt Ashburton, răspunse Stephen. Îmi cer scuze că te-am deranjat de la masă. Dacă eşti domnul Farley, îngrijitorul, trebuie că ai fost informat de apropiata mea vizită.

— A, da, spuse Farley, dându-se câţiva paşi înapoi, astfel încât Stephen şi Rosalind să poată intra în holul sărăcăcios.

— Te superi dacă ne plimbăm pe aici de capul nostru? întrebă Stephen, după ce aşteptă solemn ca basetul să-l miroasă aprobator.

— Cum doriţi, domnule, eu o să fiu în foaier, spuse Farley muşcând din bucata de brânză şi îndepărtându-se pe coridor, cu câinele mergând agale pe lângă el.

Rosalind intră în teatru pe uşile din hol. Lucarnele din acoperiş răspândeau o lumină difuză în interior.

— Ce teatru frumos, spuse ea, examinând scena şi scaunele spectatorilor, cu un ochi experimentat. Este destul de mare pentru un număr mediu de spectatori şi destul de mic ca să poţi vorbi normal pe scenă, fără să fie nevoie să ţipi. Nu seamănă deloc cu Drury Lane unde, deşi este frumos, îţi lasă impresia că te-ai simţi mai confortabil într-un hambar.

— Asta e datorită faptului că Athenaeumul nu a fost un teatru aprobat de rege, are un trecut destul de tulbure. A avut o grămadă de directori şi a adăpostit tot felul de spectacole. Din lipsa

banilor, nu a fost, din fericire, reconstruit şi transformat într-un teatru enorm, precum cel din Covent Garden sau Drury Lane, spuse Stephen în timp ce se plimba de-a lungul culoarului din stânga pe lângă rândurile de bănci fără spetează. Mi-a plăcut întotdeauna să vin la spectacole aici şi mi-a părut atât de rău cînd a fost închis!

— Are mare nevoie să fie renovat, spuse Rosalind strănutând, în timp ce îl urma.

— Cât se poate de adevărat, răspunse el, ajungând la fosa orchestrei.

Accesul pe scenă se făcea pe un şir de trepte înguste lipite de perete.

— Hippolyta, vrei să vii cu mine? întrebă el, întorcându-se şi întinzându-i mâna.

Viaţa fusese mult mai simplă cu el ca Domnul Ashe şi ea ca actriţă într-o trupă ambulantă. Dorind să se reîntoarcă la acea viaţă fie şi doar pentru câteva minute, îşi împinse mantia spre spate, asemenea unei cape regale, întruchipând-o pe regina amazoanelor, şi acceptă mâna soţului ei.

— Cu plăcere, dragul meu Tezeu.

Se urcară pe scenă ca şi cum şi-ar fi făcut intrarea triumfală în *Visul unei nopţi de vară*. Stephen schimbă rolurile, luând-o pe sus şi învăluind-o în sărutul histrionic pe care i-l dăduse în rolul ducelui cel netrebnic din *Iubita falsă.* Doar că într-o sală de teatru goală, sărutul era cât se poate de autentic. În mod evident, soţul ei îşi

revenise de pe urma crizei din noaptea anterioară.

Ea se desprinse din sărut râzând, simţind cum flacăra pasiunii alungă răceala pe care i-o adusese în inimă incursiunea în trecut din cursul dimineţii. El îi cuprinse cu mâna unul dintre sâni, mângâindu-i sfârcul cu degetul mare, în timp ce ea începu să respire sacadat.

— Domnule, eşti prea îndrăzneţ, ai uitat că ne aflăm în faţa unui public?

— Sunt doar şoareci şi păianjeni, spuse el şi zâmbi, făcând astfel ca pielea bronzată din colţurile ochilor să se plieze în riduri fine de expresie.

— Nu este adevărat, replică ea, răsucindu-se din îmbrăţişarea lui până în mijlocul scenei. Teatrul este plin de fantomele foştilor spectatori, gata să râdă sau să plângă, sau să arunce cu portocale putrede pe scenă dacă nu sunt mulţumiţi, continuă, făcând o reverenţă către spectatorii nevăzuţi, ţinându-şi cu mâna stângă rochia şi cu dreapta buchetul de flori.

— Atunci asta înseamnă că ar trebui să mai exersăm sărutul pentru a ne asigura că ne iese aşa cum trebuie, spuse el, cu interes.

— Ştii unde ar duce asta, domnul meu, răspunse ea, zâmbindu-i obraznic şi clătinând în acelaşi timp din cap. Am speria de moarte păianjenii.

Trecând de avanscenă chicotind, pătrunseră şi mai adânc în întunericul de pe scenă.

— După cum arată scena, ultima montare de aici a fost o melodramă gotică neagră, spuse el atingând fundalul din pânză, care înfăţişa un castel ameninţător în depărtare.

Acesta alunecă leneş pe şanţul glisierei, dezvelind un alt fundal, care înfăţişa o scenă pastorală idealizată, plină de soare, care trebuie să fi fost folosită pentru finalul fericit.

Rosalind îi urmări mişcările line, atletice, înregistrând acest moment ca una dintre imaginile din galeria ei privată. În mintea ei se numea „Stephen, arătând chipeş şi eroic”. Ar fi făcut senzaţie în costumul negru purtat îndeobşte de Hamlet. Pieptarul închis la culoare şi pantalonii scurţi, bufanţi, împreună cu colanţii costumului i-ar pune în valoare picioarele lungi şi musculoase şi umerii laţi, iar suspensorul… Roşi dându-şi seama în ce direcţie se îndreptau gândurile ei. Se simţi tentată să îi sugereze să se întoarcă la Casa Ashburton de îndată, dar ar fi fost o nerecunoscătoare din moment ce Stephen aranjase vizita la acest teatru încântător doar pentru că se gândise că-i va face ei plăcere. În plus, aşteptarea nu putea decât să intensifice rezultatul final.

Mirosi buchetul, simţindu-se apreciată. Deşi se prea poate ca dragostea lui Stephen să fi fost exprimată în mod rezervat faţă de prima lui soţie, cea de-a doua soţie nu avea nici un motiv să se

plângă.

— Bănuiesc că frânghiile şi pasarelele suspendate sunt folosite pentru scene în care se zboară, nu? spuse el, privind în sus.

— Şi am numărat nici mai mult nici mai puţin de trei trape folosite pentru stafii şi alte creaturi care ies din ele, zise ea încuviinţând din cap. Lui Brian i-ar plăcea la nebunie acest loc.

— Nu e nevoie de instalaţii complicate ca să poţi obţine efectele necesare în scenele în care se foloseşte mult zborul. La castelul Bourne, până şi Maria se legăna printre copaci ca o maimuţă.

Ea râse amintindu-şi, şi dintr-odată cartierul St Katherine şi bătrâna Molly părură să facă parte dintr-un trecut îndepărtat.

— Să mergem aşadar să explorăm şi restul teatrului? întrebă ea vârându-şi provocator buchetul de flori în corsaj. Apoi, vai, va trebui să merg acasă şi să mă odihnesc o vreme, după oboseala zilei.

— Aha, deci aşa se vor întâmpla lucrurile, dădu el din cap cu înţelegere, în timp ce deschidea uşa care dădea în spatele scenei. Bună oboseală.

Ea se strecură râzând pe uşă afară. Stephen chiar ar fi fost un actor de comedie destul de bun. Când dorea, putea imprima chiar şi celor mai simple propoziţii un înţeles obraznic.

Athenaeumul era un labirint de cabine şi ateliere. Cum crescuse în lumea teatrului,

Rosalind rostea tot felul de comentarii amuzante, care-l făceau pe Stephen să chicotească. Turul era şi mai interesant dat fiind faptul că amândoi se prinseseră într-un joc de priviri şi atingeri care prefigurau ce avea să se întâmple la întoarcerea acasă. Ea trecea foarte aproape de el atunci cînd el îi ţinea deschisă câte o uşă, atingându-l provocator cu rochia, în timp ce el se folosea de orice scuză – cum ar fi să o ajute să treacă de o scândură denivelată din podea – pentru a-i lua mâna într-a lui, mângâindu-i palma.

Tentaţie maximă şi ocazii maxime.

După ce explorară parterul, urcară la etaj. O mare parte din spaţiu era ocupat de un atelier unde se montau decorurile.

— Este cât se poate de ciudat, comentă Rosalind văzând un ansamblu de decoruri parţial montate în mijlocul camerei. Trebuie că teatrul a fost închis destul de brusc.

— Aşa este. Principalul susţinător financiar a dat faliment, iar proprietarul teatrului şi-a păstrat dreptul de proprietate asupra lui, dar nu a reuşit să găsească un alt sponsor care să fie dispus să plătească datoriile, aşa că totul a rămas cam cum era în ziua în care teatrul a fost închis, spuse Stephen părăsind atelierul pentru decoruri şi deschizând alte uşi.

Majoritatea dădeau spre camere folosite ca depozit, pline de piese de mobilier şi elemente de

decor aruncate de-a valma.

Ultima uşă ducea la garderoba de costume. Pe rafturi se aflau pălării şi însemne regale false, precum şi alte asemenea accesorii, în timp ce costumele atârnau tăcute de cuiere fixate în perete. Rosalind merse spre cel mai apropiat şi ridică husa protectoare.

— Ia uite, zău dacă nu e Henric al VIII-lea. Întotdeauna e îmbrăcat aşa cum apare în portretul pictat de Holbein.

Stephen zâmbi, recunoscând mânecile decupate şi căptuşite şi materialele pline.

— Thomas ar arăta minunat în costumul ăsta, cât se poate de regal, spuse el ridicând următoarea învelitoare de olandă.

— Costumul ăsta are un guler încreţit şi cizme de regalist. Bănuiesc că este vorba despre Falstaff?

— Probabil că da, întrucât aşa este îmbrăcat în mod obişnuit. În ultima vreme, lumea a început să fie interesată de păstrarea adevărului istoric în realizarea costumelor, dar mai avem mult până acolo.

— Asta i s-ar potrivi tatei, spuse Rosalind, ridicând cu ambele mâini o coroană de o strălucire ţipătoare. Vrea să monteze *Regele Lear* în următorul sezon. Spune că nici un bărbat nu ar trebui să-l joace pe Lear dacă nu a împlinit cel puţin cincizeci de ani

Stephen culese o spadă dintr-o grămadă de obiec-te de recuzită de lângă perete şi începu să o mânuiască gânditor.

— Thomas are dreptate. Tinereţea se consideră nemuritoare. Oare ar putea înţelege cu adevărat un actor tânăr deşertăciunea şi nebunia disperată a bătrâneţii, cînd moartea este un dat de necontestat? spuse el, înfiorându-se la auzul notei elegiace din vocea sa.

Se apropia periculos de mult de a-şi plânge singur de milă.

Făcu un experiment şi despică aerul cu spada sa pentru a-i testa echilibrul.

— Spada asta nu este potrivită nici pentru tăiat brânză, spuse el.

— Bănuiesc că scrima este una dintre acele abilităţi aristocratice pe care ai deprins-o de la o vârstă fragedă, spuse Rosalind privindu-l cu o admiraţie făţişă.

— Mă pricepeam destul de bine la scrimă. În tinereţea mea melodramatică, speram ocazional să fiu provocat la duel ca să pot avea şansa de a alege armele şi să aleg spada în locul pistolului, răspunse el, dând din cap afirmativ.

Făcu o fandare înainte, străpungând un adversar invizibil.

— Ce însetaţi de sânge sunt bărbaţii tineri, remarcă Rosalind, aşezând la loc coroana cea mare şi ridicând o alta mai mică. Va trebui să

găsesc un croitor care face costume pentru teatru ca să îi pot cumpăra tatei o coroană nouă. Cea veche arată destul de rău.

— Mai bine îi iei şi Mariei o coroană de regină.

— De fapt, mă gândeam să-i cumpăr o mantie somptuoasă, tivită cu blană de hermină. Crezi că Athenaeumul va mai reveni vreodată la viaţă? întrebă ea, plimbându-şi tristă privirea prin cameră.

— Tot ce se poate, zise el, aşezând spada în vârful grămezii cu arme. Crezi că părinţilor tăi le-ar plăcea teatrul Athenaeum? întrebă el, gândindu-se că era un moment potrivit pentru asta.

— Le-ar plăcea la nebunie. Închipuie-ţi-o pe mama zăcând pe o sofa în rolul muribundei Isabella şi publicul plângând cu suspine, spuse Rosalind, zâmbind cu afecţiune. Sau pe tata în rolul lui Lear împleticindu-se orbeşte pe scenă, alături de Jessica, în rolul Cordeliei.

— Ce zici, să cumpăr teatrul acesta pentru ei? întrebă Stephen pe un ton absolut firesc.

Cum era pierdută în reveria ei, lui Rosalind îi luă ceva timp până să înţeleagă ce spunea el.

— Glumeşti, spuse ea lăsând coroana jos, cu ochii mari de uimire.

— Deloc. M-am tot gândit cum le-aş putea oferi părinţilor tăi siguranţă în viitor. Şi ce mod mai bun poate exista decât oferindu-le propriul lor teatru?

Ca proprietar şi director, tatăl tău va putea proceda după cum crede de cuviinţă. Împreună, ei se vor putea bucura de succesul pe care-l merită, spuse Stephen, examinând stâlpul de ipsos pe care era aşezat un bust al lui Iulius Cezar în stare deplorabilă. Şi cum aveam amintiri plăcute legate de teatrul Athenaeum, mi-am rugat avocatul să vadă care e situaţia lui actuală.

— Şi se poate concesiona? întrebă Rosalind cu vocea scăzută.

— De fapt, teatrul cu tot ce e în el şi o căsuţă modestă din spatele acestei clădiri sunt de vânzare. M-am gândit să le ofer proprietatea părinţilor tăi fără nici o obligaţie, să finanţez renovarea teatrului şi să le acord un fond care să acopere cheltuielile de funcţionare a teatrului pe o perioadă de doi ani, spuse el, luând coroana din mâna fără vlagă a lui Rosalind şi aşezând-o vesel pe capul lui Cezar. De vreme ce nu vor trebui să plătească chirie, ar trebui să scoată un profit frumuşel de pe urma teatrului, deşi este unul mic după standardele moderne. Din fericire, regulile pentru teatrele fără licenţă s-au relaxat destul de mult în ultimii câţiva ani, ceea ce e un lucru bun. Avem nevoie de sânge proaspăt în ceea ce priveşte posibilităţile de distracţie în Londra.

— Bine, dar să cumperi şi să renovezi locul ăsta ar costa o avere! exclamă Rosalind dezamăgită.

— Eu chiar am o avere, îi atrase el atenţia, chiar

mai multe de fapt, şi nu o pot lua cu mine.

— Tata e foarte independent, s-ar putea să nu accepte un asemenea dar, spuse ea trecându-şi uimită mâna prin păr.

— De la ginerele lui? De ce nu? O fi el independent, dar nu cred că e nesocotit, rânji Stephen. Poţi considera teatrul ca zestrea ta. Puteam să plătesc pentru tine în vaci sau cămile, dar am crezut de cuviinţă că un teatru ar fi mai potrivit.

Lui Rosalind începură săi strălucească ochii, pe măsură ce îşi dădea seama ce însemna de fapt asta.

— Dacă vin la Londra, Jessica nu va mai trebui să părăsească trupa pentru a se realiza. Şi nici Brian, atunci cînd va veni şi vremea lui.

— Iar dacă sora ta se căsătoreşte cu Simon Kent sau cu un alt actor, vor putea duce teatrul Athenaeum mai departe, şi poate copiii lor le vor urma exemplul, spuse el zâmbind oarecum amar. Chiar dacă nu voi fi martor la asta, îmi place ideea de a ajuta la înfiinţarea unei dinastii teatrale Fitzgerald.

— O, Stephen, este cea mai minunată idee pe care am auzit-o vreodată, iar tu eşti cel mai minunat bărbat. Şi nu spun asta doar datorită generozităţii tale, spuse ea aruncându-se în braţele lui şi strângându-l cu putere. Tu nu i-ai văzut pe Thomas şi pe Maria doar ca pe un cuplu

de actori de provincie care trăiesc de azi pe mâine. Ai văzut şi bunătatea, talentul şi visurile lor, zise ea, ridicând privirea spre el cu lacrimi în ochi. Şi iei cu adevărat în serios visurile lor şi îi ajuţi să şi le îndeplinească.

El îi privi părul strălucitor şi silueta suplă, feminină, gândindu-se ce copil îngrozit trebuie să fi fost.

— Ţi-au salvat viaţa. Dacă nu te-ar fi salvat din mahalaua aceea, foarte probabil ai fi murit acolo într-un mod groaznic. Maria şi Thomas erau tineri, nu aveau prea mulţi bani şi nici un viitor sigur. Şi totuşi te-au adoptat şi ţi-au oferit un cămin plin de dragoste, continuă el prinzându-i faţa în palme, cu tandreţe. Iar pentru asta le-aş da bucuros fiecare bănuţ pe care îl am.

— Cred că un teatru va fi destul, spuse ea râzând printre lacrimi, ridicându-şi apoi faţa şi sărutându-l.

Buzele ei spuneau mai multe decât ar fi putut exprima în cuvinte. O sărută şi el şi simţi cum dorinţa care începuse să crească între ei explodă într-o necesitate imperioasă de a o poseda atât de adânc, încât să nu mai ştie niciodată ce înseamnă frica.

— Haide să mergem acasă, zise ea cu voce răguşită, întrerupând sărutul. Ochii i se întunecaseră devenind aproape negri şi buzele erau pline de promisiuni senzuale.

— Mai târziu, spuse el.

Dar el o dorea *acum*. În noaptea anterioară, fusese prea istovit de durere pentru a-i putea oferi iubire. Simţea cum boala progresa pe zi ce trece. Oare de câte ori va avea puterea să mai facă dragoste cu ea? Oare trebuia să înceapă să numere şi asta, pe lângă zilele care îi mai rămăseseră de trăit?

Cu nerăbdare, o propti de perete printre costume. Veşmântul de catifea până la genunchi al regelui Henric căzu pe podea. În timp ce punea stăpânire pe gura ei, trupul lui îl captura pe al ei, iar pieptul lui strivea buchetul de flori din corsaj, emanând un miros dulce-amărui. Ea expiră, uimită, dar limba ei o atinse pe a lui cu nerăbdare, iar bazinul i se frecă de vintrele lui.

Îi atinse sânul dezgolit complet. Simţi plenitudinea lui feminină, pe cât de erotică, pe atât de maternă.

Ar fi putut muri de foame sau de vreo boală, sau în urma abuzurilor vreunui monstru de adult. Dumnezeule, ar fi putut să nu ajungă să o cunoască. Gândul ăsta era mult prea greu de suportat.

Îi răsări în minte un fragment din poezia lui Andrew Marvell: „De-am avea loc destul şi timp…”

Dar ei nu aveau timp. Zilele şi orele se scurgeau. Mâna îi lunecă între ei până găsi locul unde pulpele ei se despărţeau şi începu să o mângâie.

Ea gemu şi mâna ei i se strecură sub haină, desenând cercuri repezi pe spatele lui.

„Dar aud mereu cum carul înaripat al timpului mă urmăreşte, îl simt de fiecare dată mai aproape.” Îi ridică fustele, căutând prin straturi de lenjerie, până cînd găsi acea căldură intimă, pulsul ei vital. Ea închise ochii şi capul i se afundă în ţesătura plină a costumului regal, în timp ce mâna lui se mişca ritmic prin carnea lunecoasă din locul ei secret.

„Mormântul e un loc frumos şi intim, deşi nimeni nu stă acolo îmbrăţişat.” Dar acum era în viaţă, cu tot sângele, oasele şi venele lui.

Îşi desfăcu pantalonii. Ridicându-i lui Rosalind piciorul stâng şi înfăşurându-l în jurul lui, se împinse în moliciunea primitoare, îngropându-se în interiorul ei.

Era plin de viaţă, cu mintea, inima şi sexul lui.

Ea răsuflă întretăiat şi el se opri preţ de o clipă, ruşinat de graba lui brutală.

„Un loc frumos şi intim…” El îşi pierdu orice urmă de control, căci alături de Rosalind era complet şi disperat de viu. Se împinse din nou în adâncul ei, proptind-o de peretele căptuşit cu costume.

Ea scoase un sunet înfundat din gât, înfigându-şi mâinile în spatele lui. Pe măsură ce el se împlânta mai adânc în interiorul ei, ea îşi încolăci piciorul ridicat în jurul lui, în timp ce trupul ei suplu se

zvârcolea în strânsoarea corpului lui.

„Deşi nimeni nu stă acolo îmbrăţişat.” Dar, atunci şi acolo, ei stăteau îmbrăţişaţi, topiţi într-o legătură sălbatic de primitivă. Ea era soţia lui, perechea lui, marca sufletului lui, în caz că avea unul. Simţea cum pasiunea se clădeşte într-un foc mistuitor. Se simţea din nou atât de viu. *Viu.*

Ea scoase un ţipăt, tremurând. Iar el îşi îngropă faţa în părul ei şi şoldurile în trupul ei primitor. Rosalind îşi înfipse dinţii în umărul lui, cutremurându-se. Apoi, extazul ei atrase după sine şi eliberarea lui explozivă. Simţi cum viaţa se scurge în ea, misterioasă şi desfrânată. Mica lui moarte, care îi anihila fiinţa, amestecându-se profund pentru o scurtă clipă cu ai ei. Viaţă dincolo de viaţă.

Dar în curând, şi singurătate. Două fiinţe separate, în loc de una.

Se agăţă de ea, gâfâind. Piciorul ei ridicat alunecă pe podea, dar altfel ei nu se mişcară. Ea rămase lipită de el, feminină şi moale. Ochii lui închişi sporeau căldura dintre ei şi parfumul cu note de mosc care plutea în aerul tăcut.

Cât de puţin timp mai aveau! Cât de puţin…

În depărtare se auzi un zgomot. De gamba lui se frecă ceva.

Uimit, deschise ochii şi privi în jos. Câinele lui Farley îl studia cu interes moderat. Urcase scările şi intrase pe uşa deschisă.

— Realitatea ne cheamă la ea, spuse Stephen cu un zâmbet strâmb. Sprijinindu-se cu o mână de braţul lui Rosalind pentru a-şi recăpăta echilibrul, deşi nu era sigur cine avea mai multă nevoie de ajutor, se îndepărtă de ea şi, cu cealaltă mână, îşi aranjă ţinuta, să arate decent.

Delicios de atrăgătoare, Rosalind îşi netezi jupoanele şi făcu o încercare nereuşită să-şi stăpânească părul zburlit.

— Nici că puteam inaugura mai bine renaşterea Athenaeumului, spuse ea în timp ce, cu un aer serios, îşi potrivea mantia peste rochia de dimineaţă.

Stephen simţi cum asupra lui se lasă un fel de pace, înlocuind dorinţa frenetică pe care o încercase mai devreme. Cu toate acestea, moartea lui nu putea fi evitată, deşi viaţa va merge înainte, cu noi naşteri, noi crize şi noi triumfuri.

Şi-ar fi dorit măcar să poată fi prezent la mai multe dintre ele.

capitolul 26

Viaţa lor socială debută de îndată ce Rosalind şi Stephen se întoarseră de la teatrul Athenaeum, întrucât îi aştepta un mic munte de invitaţii. După toate aparenţele, ea trecuse testul preliminar de la Drury Lane.

Neluând în seamă invitaţiile, merseră direct la culcare, deşi nu pentru a face dragoste. Întâlnirea

răvăşitoare din camera cu costume îi epuizase pe amândoi atât fizic, cât şi psihic, aşa că adormiră unul în braţele celuilalt. Rosalind obosea destul de repede în ultima vreme, iar rezistenţa lui Stephen la oboseală începea să fie din ce în ce mai redusă, deşi nu îşi spuneau asta. Deşi conveniseră să fie sinceri în legătură cu boala lui, ea îşi dăduse seama destul de repede că era mai bine să evite multe lucruri legate de acest subiect.

Dormiră întreaga după-amiază. După ce luară cina în linişte, Stephen începu să se uite prin vraful de invitaţii, în timp ce îşi bea cafeaua în birou. Sortă cărţile de vizită cu o viteză care trăda o îndelungată obişnuinţă.

— Bamham, nu. Wigler, nu. Manningham, nu. Strathmore, da. Hillingford, nu. Devonshire, poate.

Rosalind îl urmărea fascinată, sprijinindu-şi bărbia de mână, cu cotul pe masa lui de lucru.

— Ai vreun criteriu după care le accepţi sau le respingi?

— De vreme ce vrem să te prezentăm în societate, alegem doar evenimentele cele mai prestigioase şi cele mai de seamă gazde, spuse el, aruncând alte trei cărţi de vizită.

— Iei în considerare măcar evenimentul despre care este vorba? întrebă ea.

— Cât de cât, răspunse el, aruncând un ochi pe următoarea carte de vizită. Uite, de exemplu, asta

este o invitaţie la un mic dejun veneţian. Este puţin cam rece în perioada asta a anului pentru aşa ceva, iar gazda evenimentului este de rang inferior, aşa că merge la capre, nu la oi15.

— Şi eu care credeam că nu eşti snob, râse ea.

— Societatea mondenă constituie, în mare parte, un joc. Şi dacă ai de gând să-l joci, trebuie să ştii regulile şi să mergi la sigur ca să câştigi, spuse el şi făcu o pauză, după ce aruncă alte patru cărţi de vizită. St Aubyn, da. El şi soţia lui îmi sunt prieteni foarte buni, aşa că merg la oi.

— Toate gazdele astea nerăbdătoare s-ar întrista grozav dacă ar vedea cum tratezi invitaţiile lor, spuse ea, dând din cap cu jale.

— *Au contraire.*16

Majoritatea mi-ar admira standardele neîndurătoare şi ar complota să găsească o cale de a ajunge în clubul oilor.

Ea sorbi o gură de cafea şi zise:

— În jocul monden, să fii duce e ca şi cum ai ţine în mână un pachet de cărţi format doar din cărţi mari.

— Iar tu, ca ducesă, joci cu aceeaşi mână, spuse el, aruncându-i un zâmbet rapid.

Nu chiar, dar pe aproape. Sau cel puţin atâta vreme cât el va fi alături de ea.

— Nu accepta prea multe invitaţii. Deşi îmi doresc să cunosc oameni, prefer să ne petrecem timpul împreună, spuse ea, oprindu-se apoi şi

dându-şi seama că lumea mondenă era mediul lui natural şi că, probabil, dorea să-şi vadă câţi mai mulţi dintre prieteni înainte de… de a fi prea târziu.

Dar Stephen nu păru deranjat de presupunerea ei.

— Şi mie îmi place asta, dar este important să-i cunoşti pe unii dintre prietenii mei apropiaţi, astfel încât să poţi să-i vizitezi şi mai târziu, dacă doreşti să avansezi în societate.

— Dar cei mai importanţi nu mă vor arunca la capre?

— Nu şi cei care ne sunt prieteni adevăraţi, spuse el aranjând absent pachetul de cărţi de vizită. Obişnuiam să iau mai în serios obligaţiile sociale, întrucât credeam că, în calitate de moştenitor al unui titlu de duce, aveam datoria să fac asta. Nu îmi trecuse vreodată prin minte că pot alege, dar în săptămânile din urmă am aflat că puţine lucruri trebuie luate cu adevărat în serios.

Pauza oarecum jenantă fu întreruptă de intrarea Portiei, care ţâşni înăuntru ca o mică rachetă negru cu portocaliu. Se opri brusc, aruncându-le stăpânilor o privire înnebunită, execută apoi o combinaţie dezordonată de salturi laterale şi se dădu peste cap. Rosalind şi Stephen izbucniră în râs, în timp ce pisoiul o şterse din nou.

— Dacă mi s-ar cere să aleg între râs şi seriozitate, aş alege oricând râsul, spuse ea. Până

la urmă, mi-am petrecut aproape toată viaţa în domeniul divertismentului.

— În prima noapte în care te-am văzut, la Fletchfield, am observat două surori în vârstă care aşteptau să intre la spectacol. Era evident că, pentru ele, să meargă la o piesă de teatru era o ocazie rară şi cu totul specială, despre care vor discuta şi pe care şi-o vor aminti ani de zile. Să aduci o asemenea plăcere oamenilor este o datorie pe care trebuie să o iei cât se poate de în serios, spuse el, ridicând o altă invitaţie şi aruncând-o apoi peste umăr. Dar să mergi la o adunare găzduită de cel mai ambiţios parvenit din Anglia nu este, spuse el, deschizând scrisoarea şi examinând-o. Este de la vărul Quintus din Norfolk. Mă informează că doamna Reese – acesta este numele oficial al lui Ellie Warden – şi copilul ei s-au acomodat foarte bine, şi că primul grăjdar îi face curte. Acesta este un băiat de treabă, iar fata se pare că îl place. Mă întreabă dacă aş avea ceva împotriva căsătoriei lor.

— Ai dreptate, spuse Rosalind zâmbind cu tristeţe. Vărul tău presupune că Ellie a fost amanta ta şi că acel copil e al tău. Bănuiesc că nu ai vreo obiecţie să se căsătorească.

— Chiar nici una. Grăjdarul chiar este un băiat de treabă, aşa că probabil se vor înţelege de minune, spuse el deschizând ultima invitaţie. Lady Cassell organizează un spectacol muzical. Nu o

cunosc foarte bine, dar îmi place muzica şi întotdeauna angajează artişti excelenţi.

— Aşadar, e în clubul oilor, spuse ea. Şi mie îmi place muzica. Am putea la fel de bine să facem ceva şi pentru simplul fapt că vrem asta.

Stephen chicoti, aşezând cartea de vizită în grămada cu invitaţii acceptate.

— Dacă le trimit o trăsură, crezi că părinţii tăi vor putea veni la Londra peste o zi dau două? Vreau să le spun despre ideea legată de Athenaeum, întrucât nu aş vrea să cumpăr teatrul dacă nu-i interesează.

Îi plăcu faptul că nu presupunea că soţii Fitzgerald vor sări în sus la auzul ideii şi îi vor accepta automat darul.

— Cred că vor reuşi să se fofileze, deşi absenţa lor va limita piesele pe care trupa va putea să le joace. Să le rezerv o cameră la unul dintre hanurile din apropiere?

— Crezi că ar refuza să stea sub acoperişul meu? întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Cred că nu ar dori să te simţi jenat deoarece găzduieşti doi actori, zise ea, hotărând să-i spună adevărul, după un moment de ezitare.

— Ştiu că mă crezi un snob, spuse Stephen îndurerat, dar nu aş fi deloc un gentleman dacă nu mi-aş recunoaşte socrii. În plus, chiar vreau ca Thomas şi Maria să stea aici, le-am dus dorul.

— Prea bine, spuse ea, bucurându-se că nu

devenise prea convenţional de cînd sosiseră la Londra. Trăsura îi va aduce direct la Casa Ashburton, aşa că nu vor avea de ales.

— O să-i chem pe secretarul şi pe valetul meu de la moşie, spuse el căutând pana de scris. Probabil că se întreabă ce mi s-a întâmplat.

— În toate aceste săptămâni, nu le-ai scris servitorilor pentru a le spune unde te afli şi cum te simţi? întrebă ea, holbându-se la el.

— Nu, spuse el simplu. Chiar mi-a plăcut să evadez, deşi nu-mi pare rău să beneficiez din nou de serviciile valetului meu. Mi-am dat seama că mă pot descurca singur dacă este nevoie, dar acum, că mi-am demonstrat-o din plin, îi voi transfera bucuros aceste sarcini lui Hubble.

Ea clătină din cap, zâmbind. Ce lumi diferite!

— Fără zâmbete dispreţuitoare, spuse el cu severitate. Trebui să-ţi angajăm şi ţie o cameristă, vei avea nevoie de ea.

Ea oftă, dar fu de acord. Până la urmă, introducerea ei în societate nu avea loc de dragul ei, ci de dragul lui Stephen şi al copilului pe care ea îl purta în pântece. Pentru ei, va juca rolul vieţii sale.

Destul de repede, intrară într-o rutină în care Stephen îşi vedea de afaceri dimineaţa, după-amiezile şi le petreceau împreună, vorbind, citind sau râzând de poznele Portiei, iar seara ieşeau în oraş. Fiecare zi era diferită şi, după cum

observase Rosalind după nuntă, se ocupau doar de lucrurile bune. Deşi faptul în sine era cât se poate de ironic. Majoritatea cuplurilor proaspăt căsătorite ar fi început curând să pună bazele vieţii lor viitoare. În timp ce în cazul căsniciei lui Rosalind, se va fi terminat înainte să se sfârşească luna de miere.

Şi în luna de miere chiar erau, cu tot romantismul pe care îl implica asta. În fiecare dimineaţă, ea găsea un trandafir roşu perfect în vaza de cristal de pe măsuţa ei de toaletă. Un trandafir roşu ca simbol al pasiunii care vibra şi cânta între ei.

Noua ei garderobă începuse să sosească, în fiecare zi fiind livrate câteva haine. Nimic nu putea face o femeie să se simtă în stare de orice, ca nişte haine năucitor de frumoase. Prietenii lui Stephen o făceau să se simtă cât se poate de bine-venită. Şi, pe lângă asta, evenimentele pe care le alesese Stephen erau toate la fel de plăcute. În ciuda remarcilor lui frivole legate de faptul că trebuie să ştii să joci bine jocul social, în mod evident se hotărâse să nu-şi piardă timpul şi-aşa limitat cu lucruri care nu-i plăceau.

Unul dintre subiectele pe care nu le discutau era prima soţie a lui Stephen. Când Rosalind admiră paravanul frumos brodat din faţa căminului din salonaşul ei, Stephen spuse scurt că fusese făcut de Louisa. După aceea, Rosalind începu să ia în

seamă toate articolele brodate care erau împrăştiate prin casă, cum ar fi pernele şi husele pentru scaune, o tapiserie minunată, un semn de carte cusut cu flori graţioase.

Rosalind examină semnul de carte pe care îl găsi într-o Biblie, trasând cu degetul conturul cusăturilor de pe petalele delicate. Văzu cum arăta predecesoarea ei dintr-o schiţă pastel înrămată. Louisa fusese cu adevărat frumoasă, cu un aer parcă din altă lume şi mâini mici şi tare pricepute.

Uneori, Rosalind se întreba dacă nu cumva Stephen se îmbolnăvise de prea multă durere, după moartea Louisei. Văzuse cazuri în care pierderea soţului sau a soţiei iubite fusese urmată de însăşi moartea partenerului rămas în viaţă. De fapt, bănuia că atunci cînd unul dintre părinţii ei va muri, şi celălalt îl va urma în scurt timp. Îi era imposibil să şi-i închipuie pe Thomas şi pe Maria despărţiţi.

Puse înapoi bucata de ţesătură brodată, în Biblia Louisei, unde marca Psalmul 23: „Că de voi şi umbla în mijlocul morţii, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine eşti”.

Simţi că se sufocă. Stephen ştia ce înseamnă frica. Deşi nu vorbise niciodată despre asta, ea îi putea simţi prezenţa rece şi neplăcută, poate pentru că trăise ea însăşi cu teama în suflet. Dar cum putea să nu-i fie teamă, dacă nu credea în

ceva înălţător? Avea atâtea temeri minore, dar şi o credinţă ascunsă ce făcuse mereu parte din ea. Faptul că mergea înainte cu atâta calm, reuşind să se bucure cu intensitate de viaţă, ori de câte ori putea, şi să suporte durerea din ce în ce mai acută care îl rodea pe dinăuntru fără să se plângă era un semn al curajului lui Stephen.

Lăsă hotărâtă la o parte Biblia, alungându-şi în acelaşi timp şi gândul din minte. Apoi se întinse pe canapea şi închise ochii. În curând, va trebui să se îmbrace pentru a merge la serata muzicală a lui Lady Cassell. Ca întotdeauna înainte de un eveniment social, se folosea de unul dintre trucurile Mariei, petrecând câteva minute pregătindu-se mental să fie fermecătoare şi cât se poate de frumoasă.

Putea face atât de puţin pentru Stephen! Aşa că, cel puţin, putea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a se asigura că el era mândru de ea.

Ziua treizeci şi unu

În timp ce trăsura îi purta către serata muzicală de la Lady Cassell, Stephen se întrebă trist cât de corectă era estimarea celor treizeci şi una de zile rămase după numărătoarea lui mentală. Se gândise că trei luni era minimul posibil şi că va trăi mai mult de-atât. Dar acum începea să aibă îndoieli serioase că va reuşi să treacă chiar şi de a treia lună. Îşi considerase sănătatea un bun sigur, neluându-şi în seamă trupul. Însă acum era

dureros de conştient de ritmurile şi funcţiile lui interne şi de deteriorarea lui fizică de neoprit.

În curând va trece de nişte graniţe nevăzute şi va fi atât de bolnav, încât nu va mai reuşi să păstreze aparenţele unei vieţi normale. Iar dacă durerea va continua să crească, în cele din urmă, moartea va deveni o uşurare.

Dar el nu voia să moară. *Nu voia să moară!* Privi silueta bine definită a lui Rosalind profilată lângă fereastră. Erau atâtea lucruri pe care şi-ar fi dorit să le afle despre ea! Atât de multe alte lucruri pe care ar fi vrut să le facă împreună cu ea şi pentru ea! Ziua lui începea cu un zâmbet somnoros dimineaţa şi se încheia cu un suspin uşor, în timp ce ea se cuibărea lângă el în pat. Deşi apăruseră unele umbre în ochii ei de cînd cu vizita la St Katherine, întotdeauna avea un zâmbet în ei doar pentru el. Întotdeauna darnică şi caldă. Trandafirul lui perfect.

Treizeci şi una de zile, mai mult sau mai puţin. „Doamne, dacă exişti, te implor, dă-mi mai multe!”

Trăsura se opri în faţa Casei Cassell. Întârziaseră şi putură auzi un clavecin, în timp ce valetul îi conducea înăuntru. Contele şi contesa tocmai terminaseră prezentările şi se îndreptau spre salon, unde concertul urma să înceapă, dar se întoarseră graţios pentru a-i saluta pe nou-veniţi.

Lordul Cassell i se prezentă lui Rosalind, în timp

ce soţia lui, o femeie înaltă, distinsă, de vreo cincizeci de ani, îi întindea mâna lui Stephen.

— Ashburton, mă bucur că ai putut veni, spuse ea. Mor de nerăbdare să o văd pe noua ducesă, continuă ea, coborând vocea, ca şi cum i-ar fi destăinuit un secret. Toată lumea vorbeşte că este frumoasă şi fermecătoare.

— Cât se poate de adevărat, spuse el, aplecându-se spre mâna contesei. Ne cerem scuze pentru întârziere, am avut un cal care şchiopăta. Ne puteţi ierta şi primi?

— Un duce poate întârzia oriunde, cu excepţia sacrelor încăperi de la Almack, spuse contesa cu umor prefăcut.

— Este adevărat, dar să întârzii e semn de proastă creştere, zise el. Vino să o cunoşti pe gazda noastră, draga mea, spuse el întorcându-se spre Rosalind, care râdea de o remarcă a lordului Cassell.

Rosalind se întoarse zâmbind. Îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea chihlimbarului, arăta cu adevărat răpitoare în seara aceea.

— Este o plăcere să mă aflu aici, Lady Cassell. Clavecinistul este divin.

Lady Cassell dădu să întindă mâna spre Rosalind, dar apoi o lăsă să cadă şi păli de tot în timp ce o privea. Apoi, se prăbuşi pe jumătate leşinată.

Fiind doar la un pas depărtare de ea, Stephen

reuşi să o prindă pe contesă ca să nu se rănească prăbuşindu-se pe podeaua de marmură.

— Anne! exclamă lordul Cassell, repezindu-se către soţia lui şi preluând greutatea corpului ei de la Stephen.

— Sunt… sunt bine, Roger, şopti ea, bătând din gene. Ajută-mă să ajung în bibliotecă. Ashburton, te rog să vii şi dumneata, spuse ea. Şi soţia dumitale, continuă ea, cuprinsă de un frison cînd o privi pe Rosalind.

Stephen şi Rosalind schimbară priviri uimite, după care Stephen îl ajută pe lordul Cassell să o transporte pe femeia leşinată în biblioteca aflată lângă foaier. În timp ce soţul ei o aşeza pe sofa, majordomul îi turnă un pahar de coniac, după care se retrase, la un semn al contelui.

Lady Cassell luă o gură de coniac şi culoarea îi reveni în obraji.

— Îmi cer scuze că v-am speriat pe toţi, spuse ea, îndreptându-şi privirea spre Rosalind. Doar că semeni – semeni *ciudat* de mult – cu sora mea mai mică, Sophia. Numele meu de domnişoară este Westley. Oare e posibil să fim rude?

— Nu… nu ştiu, spuse Rosalind crispată. Sunt un copil găsit, am fost adoptată pe cînd aveam trei ani.

— Când? Unde? întrebă contesa pe un ton strident.

Rosalind se aşează într-un scaun şi mâinile i se

încleştară pe braţele acestuia.

— Am fost găsită în apropierea portului, aici, în Londra, în vara anului 1794.

În liniştea care se lăsă, se puteau distinge foarte bine notele suave ca de clopot ale sonatei de Mozart cântate în salon.

— Doamne Dumnezeule! spuse Lady Cassell, privindu-şi soţul şi ducându-şi o mână la piept. Roger, crezi că ar putea fi posibil?

Rosalind stătea nemişcată, ceea ce-l făcu pe Stephen să se gândească la faptul că arată ca un iepure care încearcă să evite o vulpe. Aşa că merse să stea lângă scaunul ei, coborându-şi o mână pe umărul ei pentru a o linişti.

— Povesteşte-ne despre sora dumitale, îi spuse el contesei.

— Sophia s-a căsătorit cu un francez, Philippe St Cyr, contele du Lac. Au murit amândoi în timpul Regimului Terorii. Au avut o fiică, Marguerite, în vârstă de trei ani şi jumătate pe vremea aceea. Am presupus că şi copilul trebuie să fi murit, spuse Lady Cassell, aplecându-se imediat în faţă. Semeni foarte bine cu Sophia, ducesă, doar că ai ochii căprui, exact ca ai soţului ei, Philippe. Îţi aminteşti cum ai ajuns la Londra?

— Nu, spuse Rosalind făcându-se mică în scaun, cu faţa pământie şi scuturând uşor din cap.

Clavecinul grăbi tempoul, iar notele deveniră mai rapide şi acute.

— Se pare că a traversat Canalul cu o femeie în vârstă, care a murit de îndată ce au acostat pe chei la Londra, spuse Stephen, privindu-şi îngrijorat soţia. Rosalind a supravieţuit căutând mâncare prin gunoaie câteva săptămâni, până cînd a fost adoptată de Thomas şi Maria Fitzgerald. În plus, am aflat de curând că vorbeşte un pic franceza, cînd este pe jumătate adormită, deşi nu a învăţat niciodată această limbă în mod oficial.

— Deşi suferea de inimă, bătrâna noastră doică, doamna Standish, a plecat în Franţa cu Sophia, întrucât sora mea îşi dorea ca fetiţa ei să vorbească engleză, spuse Lady Cassell aşezându-şi paharul de coniac deoparte, cu o mână nesigură, şi vocea i se frânse. În ultima scrisoare pe care am primit-o, Sophia mi-a scris că fiica ei vorbea foarte bine atât franceză, cât şi engleză. Era… era foarte mândră de cât de isteaţă era fetiţa.

— Ar putea fi o coincidenţă, Anne, spuse lordul Cassell în timp ce examina chipul lui Rosalind. Au trecut aproape treizeci de ani de cînd nu ţi-ai mai văzut sora, poate că exagerezi asemănarea cu ea.

Tot ce se poate, dar Stephen putea observa o asemănare între Rosalind şi contesă, care avea aceeaşi constituţie, cu părul în nuanţe de argintiu, blond-roşcat şi şaten-deschis.

— Soţia mea îşi aminteşte foarte puţine lucruri de dinainte de adopţie, dar ce îşi aminteşte este o

batistă de copil, brodată cu flori, purtând iniţiala M şi un leu stilizat în colţurile opuse, spuse el, apăsând puternic pe umărul lui Rosalind în timp ce răspundea în locul ei.

— Leul de pe blazonul St Cyr! Mama mea a brodat două astfel de batiste pentru bebeluşul lui Sophie, spuse Lady Cassell, întinzându-i lui Rosalind mâna, cu lacrimi în ochi. Dragul meu copil, tu eşti nepoata mea. Trebuie că doamna Standish te-a salvat şi te-a adus înapoi în Anglia. Marguerite…

— Nu îmi spune aşa! exclamă Rosalind, ieşind din muţenia ei.

— De ce nu? o întrebă Stephen calm.

Pe măsură ce muzica se auzea în crescendo, Rosalind se ridică în picioare şi începu să meargă agitată prin cameră.

— Când am fugit, soldaţii au venit după noi. Mi s-a spus… mi s-a spus să nu-mi declar niciodată adevăratul nume. Niciodată.

— Fugeai de la palatul du Lac? întrebă Lady Cassell. Era casa familiei tale, situată în afara Parisului, un palat enorm din piatră albă cu turnuri şi un lac cu lebede.

— Lebede. Dumnezeule, îmi amintesc lebedele. Îmi plăcea să le dau de mâncare, spuse Rosalind oprindu-se din mişcare ca fulgerată, apoi aplecându-şi capul şi atingându-şi mijlocul frunţii cu degetele. Îmi… îmi aduc aminte că am fugit în

camera copiilor să o caut pe Sandy. Ţipam şi ea mi-a dat o palmă peste faţă ca să mă opresc. Mi-a spus că nu trebuie să fac nici un zgomot, deşi ea plângea. Nu o văzusem niciodată plângând.

— Ce se întâmplase de ţipai? Îţi făceau rău soldaţii? întrebă Lady Cassell ezitând.

— Am coborât cu Sandy pe scări, spuse Rosalind crispată, fără să răspundă la întrebări. Era în amurg. Lângă uşa din spate erau nişte haine ale servitorilor. Sandy a luat două dintre ele şi am plecat. Pe drum, am trecut pe lângă lac. Soldaţii împuşcaseră lebedele şi trupurile lor pluteau pe apă, continuă Rosalind cu voce tremurată. Am fugit până cînd a început să mă doară într-o parte şi nu am mai putut continua, dar cum încă se mai auzeau strigăte în urma noastră, Sandy m-a luat în braţe şi am mers mai departe. Mi-a spus din nou că nu trebuie să spun nimănui numele meu adevărat. Şi că trebuie să fiu foarte, foarte cuminte ca să nu ieşim în evidenţă pe drumul nostru către Anglia. D… dar Sandy nu se putea opri din plâns.

— Fata trebuie să fi văzut şi alte lucruri oribile, Anne, spuse lordul Cassell cu voce scăzută, astfel încât Rosalind să nu-l poată auzi. N-o mai întreba nimic altceva.

Aprobând în tăcere, Stephen se îndreptă spre Rosalind şi îi cuprinse umerii crispaţi, apoi o conduse spre o sofa şi se aşeză lângă ea, lăsând-o

să îşi ascundă chipul la pieptul lui şi să înceapă să plângă disperată.

— Mă întreb ce s-a întâmplat exact cu Sophia şi Philippe, murmură contesa, pământie la faţă.

— Ceva rapid şi groaznic, spuse soţul ei pe un ton funest. Măcar putem fi recunoscători că s-a întâmplat repede.

Stephen o strângea pe Rosalind lângă el, întrebându-se ce alte orori mai erau încă închise în mintea ei. Nu era de mirare că fugise de paznicul în uniformă de pe cheiul Londrei, şi nu era de mirare nici că devenise atât de obişnuită să se distanţeze de orice durere şi să se transforme în fiica adoptivă perfectă şi în soţia perfectă.

El acceptase bucuros firea ei generoasă, întrucât făcea lucrurile mult mai simple pentru el. Dar fusese atât de egoist că nu examinase mai îndeaproape semnele de durere pe care le observase de fiecare dată când era adus în discuţie subiectul originilor ei. Ar trebui să le cumpere soţilor Fitzgerald fiecare teatru din Londra, ca semn de recunoştinţă pentru ceea ce făcuseră pentru Rosalind. Şi nu doar pentru faptul că o adoptaseră, ci şi pentru dragostea lor permanentă care îi vindecase măcar o parte din rănile emoţionale.

Din salon răzbătu un ropot de aplauze, de îndată ce partitura pentru clavecin luă sfârşit. Apoi, acestea se pierdură pe măsură ce o nouă bucată

muzicală debuta şi notele începeau să plutească fericite în aer, în total dezacord cu starea de spirit din bibliotecă.

Suspinele lui Rosalind începură să se domolească.

— Vrei să mergem acasă, draga mea? o întrebă Stephen, punându-i o batistă în mână.

— Nu încă, spuse ea, ridicându-se şi ştergându-şi nasul, cu o expresie goală în ochii de obicei liniştiţi. Îmi pare rău, Lady Cassell. Mi-aş dori să-mi amintesc mai multe.

— Draga mea fetiţă, eu ar trebui să-mi cer scuze că te-am făcut să-ţi reaminteşti asemenea lucruri groaznice, spuse mătuşa ei, cu un zâmbet amar. Te-am regăsit şi asta chiar este o mare binecuvântare.

Stephen îndepărtă cu blândeţe firele de păr umede de pe chipul lui Rosalind.

— Aşadar, Rosalind este contesa du Lac. Are rude de partea franceză a familiei ei?

— Cred că are nişte veri, răspunse lordul Cassell, căzând pe gânduri. Acum, că Bonaparte a plecat şi regele francez este din nou pe tron, probabil că soţia dumitale este o moştenitoare bogată.

Tot ce se putea. Dar Stephen se îndoia că existau destui bani în toată Franţa pentru a compensa suferinţele îndurate de Rosalind.

15 Referinţă la pilda cu oile şi caprele din Biblie, unde se subliniază importanţa faptelor bune: oile sunt identificate cu binele, în timp ce caprele cu răul. (Matei 25, 31-46). (n.tr.)

16 Dimpotrivă (în lb. Franceză, în original)

capitolul 27

Timp de ani de zile, Rosalind se întrebase oare cine ar fi putut să o aştepte la Londra pe fetiţa care nu-şi mai încheiase niciodată călătoria, dar nu-şi putuse închipui că o aristocrată ca Lady Cassell ar putea fi sora mamei ei.

— Te rog, povesteşte-mi despre familia dumitale, Lady Cassell, o rugă ea pe mătuşa ei regăsită. Sau mai degrabă despre familia mea.

— Spune-mi mătuşă, o îndemnă contesa, părând uşurată să se întoarcă din trecut în prezent. Am un frate mai mic, contele Westley, căsătorit, cu patru copii. Reşedinţa familiei se află în Leicestershire. Eu şi Roger avem doi fii şi o fiică, precum şi trei nepoţi, iar reşedinţa noastră se află în Suffolk, spuse ea mângâind genunchiul soţului ei, un semn de intimitate care nu ar fi trebuit făcut niciodată în public. Avem o grămadă de veri. Şi, desigur, este mama mea, văduva Westley. Trăieşte în Richmond şi starea ei de sănătate este foarte delicată. Trebuie să o vizitezi cât de curând, Marguerite.

— Eu mă numesc Rosalind, rosti ea cu

vehementă, simţind o repulsie puternică la auzul numelui francez. Aşa mi s-a spus în cea mai mare parte a vieţii mele şi nu vreau să mi-l schimb.

— Cum doreşti, draga mea, spuse mătuşa ei, împăciuitoare. Acum povesteşte-mi despre oamenii care te-au adoptat, familia Fitzgerald, parcă aşa zicea Ashburton că le spune. Este vorba despre familia nobilă irlandeză?

— Părinţii mei sunt actori ambulanţi, spuse Rosalind brusc. Am fost crescută în lumea teatrului şi am călătorit prin West Midiands în cadrul unui circuit teatral.

— O, exclamă Lady Cassell uşor. Auzisem nişte zvonuri, dar… Ei bine, sunt convinsă că familia Fitzgerald este una de oameni cât se poate de decenţi.

— Ei sunt familia mea, Lady Cassell, spuse Rosalind. Când îmi voi reveni de pe urma şocului, voi fi foarte bucuroasă să vă fi regăsit. M-am întrebat adesea despre familia mea adevărată, continuă ea pe un ton mai potolit, sesizând nuanţa defensivă pe care o folosise mai devreme. Dar Thomas şi Maria m-au crescut doar din bunătatea inimii lor.

— Sunt mândru să fac parte din familia lor, interveni Stephen.

— Atunci şi eu voi fi, spuse Lady Cassell, aplecându-se în faţă. Va însemna atât de mult pentru mama mea să ştie că fiica lui Sophie este în

viaţă! O să merg chiar eu mâine să-i spun, ca să nu fie copleşită de veste. Vrei să vii la Richmond o zi după aceea? Mi-ar plăcea să-mi invit acolo şi copiii, precum şi familia fratelui meu.

Rosalind privi în direcţia lui Stephen, neputându-se decide.

— Vom veni, dar te rog, am dori o întâlnire restrânsă, spuse el, strângând-o protector de mână.

Ea fu uşurată că Stephen înţelesese fără să fie nevoită să îi explice. Doamne Dumnezeule, avea o bunică! Şi mătuşi, unchi, veri, reşedinţe de familie. Era mai mult decât putea suporta.

— Acum putem merge acasă, Stephen? şopti ea.

— Desigur, răspunse el, ajutând-o să se ridice. Vă rugăm să ne scuzaţi, Rosalind are nevoie de odihnă. Vă rog să ne daţi de ştire exact cînd şi unde trebuie să venim în Richmond, spuse el către gazdele lor.

Lady Cassell dădu din cap aprobator, apropiindu-se apoi de Rosalind.

— Mi-am iubit foarte mult sora mai mică, spuse ea cu blândeţe. Nici nu-ţi pot spune cât de bucuroasă sunt că o părticică din ea a supravieţuit prin tine, continuă ea, sărutând-o pe Rosalind pe obraz cu buze calde.

Rosalind reuşi să-i zâmbească, dar era mult prea năucită pentru a face orice altceva. Probabil că mai târziu se va putea bucura de cele întâmplate

în această seară, dar nu acum.

Nu încă.

Stephen păstră tăcerea, plin de empatie, în timp ce făcu semn după trăsură, o duse pe Rosalind acasă şi o dezbrăcă de haine, apoi se dezbrăcă şi el, stinse lumânările şi se strecură în pat lângă ea. Rosalind se cuibări în îmbrăţişarea lui, regăsind acel confort primitiv în atingerea pielii lui.

— Cum te simţi? murmură el, lipind-o de trupul lui.

— Uimită, golită pe dinăuntru, spuse ea, reuşind să-şi pună ordine în gânduri în timp ce bâjbâia după un răspuns sincer. Cine sunt oare? Nu sunt de fapt Rosalind Fitzgerald, iar Marguerite St Cyr a murit acum mulţi ani.

— Eşti cu siguranţă ducesa de Ashburton, spuse el, şi mâna lui caldă alunecă pe spinarea ei. Şi, fără îndoială, eşti soţia mea.

Cât de norocoasă era să-l aibă lângă ea! Teroarea gândului că era vânată rămăsese cu ea asemenea unui vis urât, dar în braţele lui Stephen se simţea în siguranţă. Se întrebă pentru o clipă ce alte amintiri erau închise în mintea ei, alungând apoi cu hotărâre gândul.

— Ce coincidenţă extraordinară că mi-am întâlnit mătuşa în acest fel!

— Nu chiar, spuse el pe un ton firesc. Dacă nu ai fi fost de viţă nobilă, nu ar fi trebuit să părăseşti

Franţa. Dată fiind puternica asemănare cu mama ta, ar fi fost doar o chestiune de timp până cînd cineva te-ar fi recunoscut odată ce intrai în rândul lumii mondene.

Şi cînd te gândeşti că se hotărâse să facă asta de dragul copilului pe care îl purta în pântece!

Ea îşi duse mâna la abdomen. Cât de curând, va fi trecut destul timp şi va putea să-i spună şi lui Stephen.

— Dacă chiar sunt o contesă franceză, nu ai făcut o afacere atât de proastă căsătorindu-te cu mine, spuse ea, trecându-i acest gând ironic prin minte. Este aproa-pe amuzant.

— Ştiam că făcusem o afacere bună cu mult înainte de această noapte, spuse el îmbrăţişând-o cu un gest blând. Sper că, acum că îţi cunoşti originile, nu te vei mai gândi că nu eşti vrednică să-mi fii soţie. Oricum, ideea era o absurditate, ştii bine.

Doar faptul că-şi cunoştea acum originile nu avea cum să facă să dispară peste noapte efectul anilor de ocară şi batjocură îndurаţi ca actriţă, dar era un început.

— Sunt contesă de drept, spuse ea zâmbind vag în întuneric. Îmi va lua ceva timp să mă obişnuiesc cu asta. Oare ce va spune familia… mea? zise ea, oprindu-se apoi. Oare ce va spune familia Fizgerald?

— Sunt încă familia ta, trandafirul meu micuţ,

spuse el încet. Eşti norocoasă să ai mai multe familii acum: una din naştere, una adoptivă şi una prin căsătorie.

O înveseli gândul că noul ei statut o va face ceva mai acceptabilă pentru familia Kenyon. Oare se va domoli Claudia? Rosalind oftă. Probabil că însemna prea mult să spere asta.

— Trebuie să fie greu să descoperi cine îţi sunt părinţii şi să afli în acelaşi timp că probabil au avut parte de o moarte violentă, spuse Stephen, interpretându-i greşit oftatul. Dar asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, continuă el, sărutându-i tâmpla. Părinţii tăi sunt liniştiţi acum. Deşi este dreptul tău să-i jeleşti, cel mai bun omagiu pe care li-l poţi aduce este propria ta viaţă şi fericire.

Ea ştia că el avea dreptate. Şi totuşi, în întuneric, durerea pe care o resimţea în legătură cu proaspetele ei amintiri se suprapunea cu realitatea sfârşitului apropiat al lui Stephen pentru a forma un întreg de nesuportat. Îşi înfăşură braţele în jurul lui, simţindu-l cald şi puternic lângă ea şi cât se poate de viu. Era însă prea slab, căci îi simţea coastele proeminente apăsându-i sânii. Oare cât timp le mai rămăsese?

— Nu vreau să rămân singură, şopti ea fără să vrea, deşi nu putea vorbi despre asta.

— Nu pot fi cu tine mereu, spuse el, depunând un sărut blând şi intim pe gâtul ei pulsând, dar

sunt cu tine acum, continuă în timp ce buzele i se mişcară peste ale ei, alinând-o.

Îşi dădu seama că el ţesea un văl protector în jurul ei folosindu-se de acea putere primitivă, atingând-o în feluri în care cuvintele nu o puteau face. Doamne sfinte, ce-o să se facă fără el?

Gura ei se deschise sub a lui, într-o rugăminte mută de consolare. Mâine avea să fie mai puternică, dar astăzi avea nevoie de el cu o disperare care o făcea să se ruşineze.

Stephen înţelese şi săruturile şi îmbrăţişările lui deveniră mai profunde, transformându-se din protector în iubit. Ea simţi cum pasiunea începe să-i încălzească trupul rece. Trecutul se estompă, fără a fi însă uitat, dar ostoit în mare măsură de dorinţa din ce în ce mai insistentă.

Încă de la început, trupurile lor se recunoscuseră ca doi parteneri perfecţi. În această seară, el îşi folosea cunoştinţele intime despre ea asemenea unui virtuoz care cânta la un instrument iubit, creând o melodie delicios de senzuală, care se compunea puţin câte puţin într-un crescendo de patimă.

Şi cînd răsuflarea ei deveni sacadată şi aspră, el umplu golul din ea, posedând-o cu o tandreţe atât de sălbatică, încât aproape că-i venea să creadă că era dragoste. Împreunarea trupurilor lor începu să-i vindece rănile proaspete din suflet. El era Stephen, soţul ei, tatăl copilului ei şi iubirea ei.

Dansul etern se încheie cu un extaz lung şi profund care îi umplu fiecare fibră din trup cu căldură. O, Doamne, oare de câte ori avea să-l mai ţină astfel în braţe, împărtăşind cu el acea nebunie a împlinirii şi pacea care urma? De câte ori avea să mai guste aroma sărată a pielii şi să simtă puterea brută a pasiunii lui?

Îşi opri lacrimile în timp ce începeau să-şi recapete răsuflarea şi trupurile li se destinseră într-o îmbrăţişare blândă. Deocamdată, de fiecare dată cînd avea nevoie disperată de Stephen, el era acolo.

— Dormi bine, micuţă Marguerite, murmură el.

Deşi cuvintele ar fi trebuit să o aline, ele trecură de mulţumirea ei de suprafaţă pentru a scoate la iveală amintiri îngropate şi mai adânc în mintea ei. Auzi aceleaşi cuvinte spuse în şoaptă de o englezoaică, în timp ce se refugia cu copilul într-un hambar. Imaginile începură să i se succeadă cu repeziciune prin minte, fierbinţi ca lava unui vulcan.

— Doamne Dumnezeule, exclamă ea cu răsuflarea întretăiată şi cuprinsă de groază. Am… am în faţa ochilor imaginea părinţilor mei murind.

— Ai fost de faţă? întrebă Stephen şocat, strângând-o şi mai puternic în braţe.

Ea încuviinţă din cap şi simţi cum i se răceşte întregul trup.

— Au venit soldaţii, brute cu mintea înceţoşată

de alcool. Aveau sticle de vin în mâini şi au dat buzna în salon, unde mama şi tata îşi luau cafeaua după cină. Eu ar fi trebuit să mă aflu în camera copiilor, dar mă ascundeam în balconul pentru muzicanţi, cu păpuşa mea Minette. Obişnuiam să fac des asta.

— Ce voiau soldaţii? întrebă el cu voce calmă şi egală.

— Au… au spus că doamna ghilotină dorea să facă cunoştinţă cu toţi aristocraţii, spuse ea agitându-se în îmbrăţişarea lui. Tata a protestat, spunând că fusese întotdeauna un prieten al revoluţiei, dar un soldat l-a lovit şi el a căzut. Mama a ţipat şi a încercat să ajungă la el, dar soldaţii au prins-o. *„Très belle aristo putain”*[17]*,* a spus unul dintre ei şi toţi au început să râdă. „De ce să irosim una ca ea cu doamna ghilotină, a spus un altul, cînd putem să-i venim de hac chiar aici?” Rosalind simţi cum inima îi bătea cu putere, înecând lumea de afară şi lăsând-o singură cu amintirile ei. Au… au trântit-o pe mama pe podea şi au început să-i smulgă hainele.

— Ce nenorocire că a trebuit să fii martoră la aşa ceva! spuse Stephen ţinându-şi răsuflarea.

Teroarea rămasă prizonieră în interiorul lui Rosalind timp de atâţia ani ieşi la iveală în erupţii cu intensitate de staccato.

— Soldaţii uitaseră de tata, aşa că el s-a ridicat împleticindu-se şi s-a îndreptat spre o măsuţă.

Ascunsese un pistol în sertarul ei, îngrijorat fiind de luptele de stradă. L-a scos de-acolo şi a spus… Rosalind începu să se răsucească frenetic, asemenea unui animal prins în capcană. A spus: „Dumnezeu să mă ierte, Sophie” şi apoi… apoi…

Dar vocea i se frânse şi nu mai putu vorbi până ce nu auzi vocea lui Stephen încurajând-o.

— Nu-ţi fie teamă, draga mea. Orice s-ar fi întâmplat, acum eşti în siguranţă.

Ea închise strâns ochii, dorind să-şi şteargă scena care-i ardea creierul.

— A… a împuşcat-o pe mama în inimă, spuse ea cu o voce plină de durere. Arma a făcut un zgomot atât de puternic, iar fumul mi-a intrat în ochi. Nu am înţeles prea bine nici cînd a încetat să se mai mişte şi să opună rezistenţă. Chipul ei era atât de… liniştit. Dar soldaţii erau furioşi. „Porcul ăsta a omorât-o pe târfă înainte să ne putem bucura de ea”, a urlat unul dintre ei. Apoi, soldatul a scos sabia şi… şi i-a tăiat gâtul tatei, spuse Rosalind cu răsuflarea întretăiată.

Stephen înjură printre dinţi din nou, apoi îi lipi capul de corpul lui cald pentru a o proteja de teroarea din propria ei minte.

Ea îşi dădu vag seama că nu şi-ar fi putut aminti toate aceste lucruri dacă nu s-ar fi simţit atât de în siguranţă cu Stephen.

— Era sânge peste tot, râuri de sânge, aşa că am început să ţip. Conducătorul lor a ridicat privirea

şi m-a văzut. „Pe copila aristocraţilor o cheamă Marguerite. Aduceţi-mi-o, urlă el. Se va potrivi numai bine în locul mamei ei.” Doi dintre soldaţi au început să caute o cale de acces către balcon. „Venim, Marguerite”, a spus unul dintre ei. Era ceva groaznic în vocea lui… Am fugit să o găsesc pe Sandy, spuse ea tresărind din nou cu răsuflarea întretăiată, şi… restul îl ştii…

Se agăţase atât de puternic de Stephen, încât îi putea simţi inima bătând. Sau poate că era inima ei.

— Este o poveste îngrozitoare, micuţ trandafir, spuse Stephen cu o voce blândă ca un balsam. Mi se rupe inima să ştiu că ai fost martoră la aşa ceva. Totuşi, măcar s-a terminat repede. Tatăl tău a avut curajul şi prezenţa de spirit să o salveze pe mama ta de la o suferinţă de neîndurat. Trebuie să o fi iubit foarte, foarte mult, spuse el mângâindu-i părul ei umed şi încurcat.

Rosalind se gândi la decizia rapidă şi înspăimântătoare pe care tatăl ei fusese forţat să o ia.

— Nu numai că a scutit-o de asta, ci şi-a asigurat o moarte rapidă şi pentru el, zise ea pe un ton nesigur.

— Tatăl tău a fost un om curajos, murmură Stephen. Nu ştiu dacă eu, unul, aş fi avut curajul să apăs pe trăgaci.

— Te îndoieşti de curajul tău, cînd înfrunţi

moartea zi de zi cu perfectă stăpânire de sine şi demnitate? spuse ea cu blândeţe. Eşti cel mai curajos bărbat pe care-l cunosc.

— Nu sunt cel mai curajos, dar sunt unul dintre cei mai norocoşi, pentru că dintre toate locurile din Anglia unde aş fi putut alege să hoinăresc, te-am găsit pe tine, rosti el sărutându-i tâmpla.

Tandreţea lui era chiar mai mare decât atunci cînd făcuseră dragoste mai devreme. Încet-încet, Rosalind începu să se relaxeze.

— Mă bucur că mi-am amintit, spuse ea, gândind cu voce tare şi surprinsă de propriul sentiment de uşurare. Toată viaţa mea am ştiut că mă pândesc monştri din colţurile cele mai întunecate ale minţii mele. Acum îi cunosc.

— Monştrii nu pot supravieţui în lumină, spuse Stephen, întorcând-o cu spatele şi lipind-o strâns de el. Dormi, micuţ trandafir. Eşti în siguranţă.

Simţindu-se cu adevărat în siguranţă în grija lui, ea căzu într-un somn greu, fără vise.

17 *„E foarte frumoasă târfa asta aristocrată”* (în lb. Franceză, în original)

capitolul 28

Fulgii moi şi grei de zăpadă se învolburau prin aer, făcând peisajul din ţinutul nordic cu atât mai dezolant. Iarna venea devreme în Scoţia. Michael privea pe fereastră, admirând zăpada, luând din

cînd în cînd câte o gură din cana cu punci fierbinte.

Cineva i se alătură la fereastră, cu o cană similară în mână. Fără să se uite, ştiu că era George Blackmer. Peregrinările lor prin Anglia creaseră între ei o camaraderie ciudată, care deşi nu se ridicase la gradul de prietenie, prezenta cel puţin o anume familiaritate.

— Crezi că vom fi blocaţi aici de zăpadă? întrebă Blackmer.

— Se poate, dar doar pentru o zi sau două, nu mai mult, spuse Michael oftând, obosit peste măsură. Dar furtuna e un semn că ar trebui să renunţăm şi să ne îndreptăm spre sud.

— Nu mă gândeam că te vei da bătut, spuse doctorul, sec.

— Uneori, trebuie să renunţi. Poţi să spui că e superstiţie de soldat, dar întreaga expediţie a fost blestemată. Căutăm de săptămâni bune şi întotdeauna ne nimerim în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, spuse Michael luând încă o gură de punci, dorind să-i simtă căldura. Iar prostia cea mai mare a fost să urmărim tocmai până în Scoţia o trăsură care se potrivea descrierii, dar care adăpostea alţi călători. Trebuia să mă comport ca un om raţional şi să aştept ca fratele meu să se întoarcă atunci cînd socotea el că a sosit momentul.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

Pe parcursul săptămânilor petrecute împreună, Michael renunţase şi mai mult la ideea de a-i spune că dorea să-l ducă pe Stephen să-l vadă un alt doctor.

— Nevoia de a face ceva, orice. Presupun că e ca un fel de formă primitivă de magie, ca şi cum dacă fac eforturi să-l caut, fratele meu va trăi mai mult, se mulţumi el să spună.

În timp ce rostea aceste cuvinte, îşi dădu seama cât de prostească fusese speranţa aceea instinctivă. Îşi privi apoi însoţitorul, fiind destul de obosit, încât să cedeze în faţa unei curiozităţi nepoliticoase.

— De ce-ai venit atâta drum? Poate că Ashburton este cel mai important pacient al dumitale, dar îi neglijezi pe ceilalţi.

— Din simţ de responsabilitate sau poate dintr-un sentiment de vină, spuse doctorul, cu o grimasă. Dacă aş fi acţionat altfel, ducele n-ar mai fi fugit.

— Dacă fratele meu este pe moarte, nu prea ai ce face în acest sens, spuse Michael, privind fix în adâncul cănii cu punci fierbinte. Iar dacă diagnosticul tău a fost greşit şi fratele meu e sănătos, nu va avea nevoie de tine.

— Poate că nu, spuse Blackmer clătinând din cap. Cu cât trece mai mult timp de cînd l-am văzut ultima oară, cu atât mai dificil îmi este să pot estima cum se simte acum. Pur şi simplu, nu ştiu.

— Eşti foarte cinstit pentru un medic. Majoritatea celor din breasla dumitale preferă o stare de confuzie.

— Nu prea-ţi plac doctorii, spuse Blackmer pe un ton direct. De ce?

— Pastile şi poţiuni şi scheme complicate pentru administrarea lor, spuse el ridicând din umeri. Bănuiesc că în mare parte circul ăsta este menit să impresioneze pacienţii, astfel încât să-i umfle punga doctorului. Eu am avut de-a face mai mult cu chirurgi, spuse Michael cu o jumătate de zâmbet, gândindu-se la Ian Kinlock. Cei pe care i-am cunoscut sunt genul de oameni însetaţi de sânge care abordează cazurile cu un cuţit şi un zâmbet, aşa că pot înţelege cu mai multă uşurinţă acest stil fără menajamente.

Urmă un moment lung de tăcere, în care priviră zăpada viscolită şi noaptea care se lăsa cu repeziciune.

— L-am tratat pe bătrânul duce cînd era la moşie, dar nu l-am cunoscut niciodată. Cum era ca tată? întrebă apoi Blackmer.

Michael zâmbi strâmb, bucuros că doctorul nu ştia cât de ironică era de fapt întrebarea.

— Era dificil.

— Mai bine un tată dificil decât nici unul.

Michael se gândi la bătăile pline de răutate pe care le suportase şi la predicile usturătoare care erau chiar mai rele, la rânjetele umilitoare, şi ştiu

că Blackmer greşea. Să fii crescut de un om care ura însuşi faptul că exişti era mai rău decât să fii singur. Dar bănuia că era normal ca un copil găsit să idealizeze ceea ce nu avusese niciodată.

— Familia poate fi o binecuvântare sau un coşmar. Dumneata ai fost scutit de ambele.

Familia în care crescuse Michael fusese una de coşmar, în timp ce alături de Catherine găsise paradisul. Aşa că presupunea că această ordine era preferabilă celeilalte.

Catherine. Îşi dădu seama – simţindu-se învăluit de o puternică emoţie – că-i era groaznic de dor de ea. Simţea nevoia să fie alături de ea şi, în braţele ei, să uite o parte din durerea provocată de Stephen. Şi desigur, să facă dragoste cu ea până cînd ajungeau amândoi fără puteri. Chiar înainte de a primi scrisoarea lui Blackmer şi de a o şterge iepureşte în urmărirea lui nebunească, ea tocmai îi spusese că a sosit momentul să se gândească să mai facă un copil. Iar el era dispus să se supună. Mai mult decât dispus.

Îi scrisese lui Catherine cu câteva zile în urmă, rugând-o să meargă la Londra şi să se întâlnească acolo. Dacă Stephen nu era la Casa Ashburton, se puteau întoarce împreună la moşie. Stephen adora nenorocitul ăla de loc şi probabil că alesese să se întoarcă acolo.

Stephen era pe moarte... Michael inspiră profund şi încet, apoi se întoarse spre fereastră.

Era momentul să se întoarcă acasă.

capitolul 29

Ziua douăzeci şi nouă

O undă de durere îl făcu pe Stephen să se trezească de-a binelea din picoteală. Rămase nemişcat o clipă, măsurând intensitatea crizei care avea să urmeze. În noaptea de dinainte luase două pastile care îl ajutaseră să doarmă puţin, dar efectul lor trecuse acum.

Din fericire, Rosalind încă se bucura de somnul rezervat celor cu conştiinţa împăcată, cu braţul întins peste pieptul lui şi cu faţa ascunsă între umărul şi gâtul lui. Se desprinse încet din îmbrăţişarea ei, făcând o pernă să alunece în locul lui.

Învăţase – pe parcursul a numeroase nopţi în care fusese chinuit de dureri – cum să se strecoare din pat fără să o trezească.

Dormitorul era rece, lăsând impresia că afară era mai degrabă iarnă decât toamnă. Bâjbâi prin întuneric, căutând scaunul pe care aruncase haina de casă din lână, apoi se îndreptă, pe pipăite, spre garderoba sa. După ce închise bine uşa în urma lui, scăpără o cremene ca să facă lumină.

Garderoba devenise refugiul lui în orele târzii din noapte, cînd trupul îl trăda şi dorea să ascundă asta tuturor. În afara celor două şifoniere, a suportului pentru vasul de spălat cu

ulciorul pentru apă, camera mai găzduia şi fotoliul lui preferat şi o carafă de lapte pe măsuţa de lângă el. Hubble, care venise de la Ashburton Abbey cu câteva zile mai înainte, se arătase uimit de prezenţa laptelui acolo. Valetul îl certase asemenea unei cloşti că fugise de serviciile lui pentru o perioadă de timp atât de lungă.

Stephen mai luă o pastilă de opiu, cu un pahar de lapte. În unele zile, laptele era singurul aliment pe care-l suporta. Sorbi lichidul rece şi trase de o parte şi de alta draperiile care acopereau mica fereastră. Mai era puţin până în zori.

Peste câteva ore, urma să o ducă pe Rosalind la Richmond, să-şi întâlnească bunica şi celelalte rude. Ea îşi revenise cât de cât de pe urma obositoarelor descoperiri din seara anterioară, de la Casa Cassell. Deşi ochii ei încă păstrau nişte umbre, simţea că peste inima ei se aşternuse o anume pace. Deşi trecutul ei era unul tragic, nu mai era un mister.

Ştiind că nu va reuşi să adoarmă până cînd pastila nu-şi făcea efectul, se întinse în fotoliu şi socoti în minte ce afaceri mai avea de rezolvat. Îşi făcuse testamentul, îşi plătise toate datoriile şi furnizase bani pentru toate filantropiile lui, pusese conacul Kirby pe numele lui Rosalind. Lăsa totul în ordine pentru succesorul lui. Peste câteva zile, urma să fie liber să se întoarcă acasă pentru a pune în ordine afacerile de la moşie.

Îi scrisese deja lui Michael în Ţara Galilor, rugându-l pe fratele lui să vină la conacul de la moşie să se întâlnească acolo. Unele afaceri vor trebui făcute faţă în faţă cu moştenitorul lui. De asemenea, dorea să-şi vadă fratele pentru ultima oară, deşi asta va însemna un moment foarte de dureros pentru amândoi. De fapt, se gândise cât se poate de serios să nu-i spună lui Michael despre apropiata lui moarte. Voia să evite o scenă extrem de chinuitoare pentru amândoi. Dar îşi ştia fratele destul de bine pentru a-şi da seama că acesta nici nu îi va mulţumi, nici nu îl va ierta că alesese calea cea mai uşoară.

Oare mai era vreo şansă să se apropie din nou de Claudia? Îi trimisese o scrisoare care îi fusese remisă fără a fi deschisă. Avea de gând să mai facă o încercare, dar nu era optimist în ceea ce priveşte răspunsul. Sora lui nu avea obiceiul să-şi schimbe părerea, odată ce îşi formase una.

Durerea care-l măcina deveni dintr-odată violentă. Începu să respire cu greutate şi paharul îi alunecă printre degetele inerte. Se târî, clătinându-se, din fotoliu, sperând să ajungă la timp la vasul de spălat. Dar nu reuşi şi se prăbuşi pe podea, conştient, dar lipsit de apărare în faţa durerii pustiitoare şi a senzaţiei violente de greaţă, pe măsură ce stomacul lui aproape gol încerca în van să se elibereze.

Încet-încet, senzaţia de greaţă se reduse, dar

rămase slăbiciunea care îl paraliza. Iată că se întâmplase. Talerul balanţei se înclinase, fără îndoială, în favoarea bolii. Stephen închise ochii disperat. În loc să fie un om sănătos cu crize de boală, era acum un om pe moarte care va trebui să lupte din greu pentru scurtele perioade de aparentă normalitate, care îl vor slei de puteri.

Oare va fi în stare să meargă la Richmond? Trebuia să poată, căci Rosalind avea nevoie să fie lângă ea cu ocazia primei întâlniri cu familia mamei ei. Concentrându-se la asta, îşi adună încet toate puterile, până se putu târî în patru labe. Tremurând de efort, se ghemui până cînd se simţi în stare să se ridice în picioare agăţându-se de fotoliu. Apoi se prăbuşi pe perna tapisată, sperând că senzaţia de slăbiciune va dispărea.

Moartea era mai aproape acum, atât de aproape, încât ar fi putut să ia loc pe scaun şi să înceapă o conversaţie cu ea. Oare cum avea să fie moartea? Rai şi muzică de harpă sau iad şi flăcări? Sau poate o simplă uitare? Era cel mai mare mister, alături de acela al scopului vieţii.

Cu o zi înainte îl vizitase pe bancherul lui în City of London18. Pe drum, trăsura trecuse pe lângă spitalul Sf. Bartolemeu, o clădire mare şi neîngrijită, fondată în secolul al XII-lea.

Se uitase lung la clădirile întinse, dându-şi dintr-odată seama că probabil mulţi pacienţi pe moarte erau închişi între pereţii lor. Aproape că-i veni să-i

spună birjarului să oprească. Voia să meargă înăuntru, să găsească un om aflat în pragul morţii şi să ceară să-i spună ce vedea sărmanul nenorocit. Poate că cineva de-acolo ştia răspunsul, cunoştea ce înseamnă să mori şi era dispus să-i împărtăşească taina.

Dacă ar fi crezut că era o şansă cât de mică de a afla adevărul, chiar ar fi făcut asta. Dar bănuia că singurii care ştiau răspunsul nu i-l mai puteau destăinui.

Trupul îşi revenise puţin cât el rămăsese pierdut în gânduri. Dar chiar şi aşa, singurul lucru care îl determină să se ridice în picioare era faptul că ştia că, dacă făcea un efort suficient de mare, va ajunge din nou în pat, în braţele lui Rosalind.

Ziua însorită părea să fie un semn de bun augur. Rosalind îi ţinea mâna lui Stephen într-a ei, în timp ce trăsura îi purta către Richmond, o comunitate situată la vest de Londra, pe malul Tamisei. Astăzi, el arăta mai rău decât de obicei. Ea ştia că el se trezise în timpul nopţii căci o trezise cînd se întorsese, tremurând de frig. Fără să spună vreun cuvânt, se înfăşurase efectiv în jurul lui, reuşind să-l încălzească puţin câte puţin.

Cu toate acestea, starea lui de sănătate nu va mai putea fi ascunsă. Oricine îl cunoştea va observa expresia pierdută a ochilor lui şi cât de sfrijit era. Îşi controlă mânia pe care o simţea faţă

de nedreptatea acestei situaţii. Dacă îi permitea vreodată mâniei să izbucnească, s-ar fi putut să nu mai reuşească să o controleze.

Trăsura se legănă pe sub nişte porţi din fier deschise, pe o alee care şerpuia până în faţa unei elegante vile în stil palladian [19].

— Ce casă frumoasă! spuse Rosalind cînd Stephen o ajută să coboare din trăsură.

— Încântătoare, într-adevăr, aprobă el în timp ce urcau scările de la intrare.

Uşa se deschise înainte ca Stephen să atingă ciocănelul şi un majordom în vârstă se plecă în faţa lor.

— Bine aţi venit, Înălţimile Voastre, spuse el cu o expresie sobră, dar cu ochii însufleţiţi de emoţie.

Rosalind se pregăti mental. Jucase odată rolul unei fiice rătăcitoare de mult pierdute, aşa că ar putea juca din nou acel rol.

Păşiră în holul de la intrare, unde fură salutaţi de îndată de o femeie fragilă, mică de statură, cu părul alb şi o faţă cu trăsături frumoase încreţită de zâmbet.

— Eu sunt bunica ta, copila mea, spuse bătrâna. Lasă-mă să te privesc.

Lady Westley îşi încleştă degetele subţiri pe mâna lui Rosalind, în timp ce o examina. Rosalind o privi şi ea cu la fel de mult interes, deşi se simţea mare şi neîndemânatică. În mod evident,

statura înaltă nu o moştenise de la bunica ei.

— Anne avea dreptate. Semeni foarte mult cu Sophia, spuse Lady Westley oftând, după ce termină să o examineze. Numai că nu eşti ea, desigur, eşti Rosalind.

Rosalind se aplecă şi sărută obrazul palid, ca de pergament.

— Nu am avut niciodată o bunică, spuse ea. Nu ştiu exact ce să fac.

— Fă-mi pe plac, râse Lady Westley. M-am folosit fără milă de vârsta şi de infirmitatea mea ca să petrec câteva minute singură cu tine. La urma urmei, nu primesc o nepoată nouă în fiecare zi, cu atât mai puţin una gata crescută şi minunată, spuse ea. Ne-am întâlnit o dată sau de două ori, Ashburton, deşi au trecut ani buni de-atunci, continuă ea întorcându-se spre Stephen. Am cunoscut-o pe mama ta. Era o fată nebunatică, dar era bună la suflet. Mă bucur nespus că acum eşti un membru al familiei noastre.

— Plăcerea e de partea mea, Lady Westley, spuse Stephen, cu un licăr de ironie în privire, la auzul menţiunii despre mama lui, făcând o plecăciune impecabilă.

— Am face mai bine să mergem să ne alăturăm celorlalţi, înainte ca toţi descendenţii mei să vină fierbând aici, ca să-şi întâlnească noua verişoară. Cei mai tineri consideră ca povestea ta este cât se poate de romantică, spuse Lady Westley

strâmbându-se în timp ce-i conducea în salon. Încă n-au aflat că poveştile romantice nu sunt şi cele mai confortabile.

Rosalind râse. Îi plăcea de bunica ei. Stephen deschise uşa salonului şi, într-o clipă, toţi trei fură înconjuraţi de lume. În mod evident, toate aceste rude necunoscute erau încântate să întâlnească un membru al familiei pierdut cu mult timp în urmă.

În timp ce Lady Cassell se ocupa de prezentări într-un mod cât se poate de eficient, Rosalind îşi dădu seama, pentru prima oară de când era copil, că nu trebuia să dovedească nimic. Simţea că aici era locul ei prin naştere, iar acest drept era evident pe chipurile oamenilor din jurul ei, în statura lor, în culoarea părului şi osatură. Merse de la o rudă la alta căutând semnele care indicau că erau neamuri. Unchiul ei, lordul Westley, era un bărbat masiv şi plin de bună dispoziţie. Oare această dispoziţie veselă era o caracteristică de-a familiei Westley, care i se transmisese lui Rosalind prin intermediul mamei ei? Iar fetiţa aceea drăguţă, care tocmai terminase şcoala, ar fi putut fi chiar Rosalind la şaptesprezece ani?

Pe măsură ce Rosalind râdea, vorbea şi încerca să ţină minte diferite nume, durerea legată de moartea părinţilor se îndepărtă, dispărând şi mai adânc în trecut. Trecuse prin nenorocirea de a-şi pierde familia. Dar astăzi descoperea bucuria regăsirii unei familii.

Stephen rămase discret deoparte în timpul prezentărilor şi a prânzului care urmă. Asta era ziua lui Rosalind, ceea ce era chiar un noroc, întrucât nu ar fi putut avea energia de a împărţi atenţia celorlalţi alături de ea. În schimb, sorbi nişte vin şi mută de colo-colo mâncarea prin farfurie în timp ce îşi supraveghea soţia emoţionată. Aici se aflau alţi oameni care i-ar fi putut oferi sprijin la momentul potrivit. Fiind contesă prin naştere şi ducesă prin căsătorie, urma să fie în siguranţă din toate punctele de vedere.

Se gândi din nou cu cine ar fi putut ea să se recăsătorească. Vărul ei James, moştenitorul lui Westley, părea atât de impresionat, încât probabil că s-ar fi oferit pe loc dacă ea nu ar fi fost deja căsătorită. Tânărul Westley era cam de vârsta ei şi părea un băiat de treabă. Da, se putea şi mai rău.

Dar acesta nu era un subiect asupra căruia îi plăcea să insiste, aşa că Stephen începu să examineze şi restul grupului. Bunica lui Rosalind era aşezată în faţa lui.

— De îndată ce ne ridicăm de la masă, trebuie să mă conduci până în grădină, Ashburton, spuse văduva cînd li se întâlniră privirile. Un avantaj al vârstei este că-i pot porunci celui mai chipeş bărbat de faţă să-mi ţină companie, şi el nu poate refuza, spuse ea cu un licăr în ochii de un albastru

spălăcit.

— Dar nu doresc să refuz, râse Stephen.

Şi chiar ăsta era adevărul. Exuberanta petrecere de familie îl obosea, aşa că o plimbare prin grădină era bine-venită.

Tânăra Cassandra o zbughi în sus pe scări pentru a-i aduce bunicii un şal, bastonul şi câinele cel bătrân, o bestie plină de păr şi demnitate. Stephen schimbă un zâmbet cu Rosalind aflată în celălalt capăt al camerei, apoi ieşi afară alături de bătrână, în timp ce câinele se plimba adormit pe lângă stăpâna lui. Era o zi frumoasă de octombrie şi soarele poleia frunzele, care-şi schimbau culoarea, şi florile de toamnă.

Cu o mână pe baston şi alta pe braţul lui Stephen, Lady Westley îl conduse în grădină, o zonă frumos amenajată care cobora către Tamisa. Aleile şerpuite, inteligent concepute, păreau să facă grădina mult mai mare decât era de fapt. În ciuda toamnei târzii, florile erau răspândite peste tot.

— Aveţi o grădină minunată, spuse el în timp ce admira un strat de flori sădit în faţa unui perete de cărămidă scăldat de soare.

— E momentul de vârf al toamnei, cred, spuse ea. În curând va veni îngheţul şi îmi va ucide toate florile. Frunzele vor cădeau şi vânturile neîndurătoare ale iernii vor începe să bată pe râu.

Se opri să culeagă o crizantemă aurie şi începu

să-i răsucească absentă tulpina.

— Îmi pare rău că nu voi apuca primăvara. Am trăit în casa asta jumătate din viaţa mea şi în fiecare primăvară florile sunt mai frumoase decât în anul precedent.

— Vă mutaţi la vreunul dintre copii?

— A, nu. Voi fi moartă, spuse ea calmă.

— Cu siguranţă că nu aveţi de unde să ştiţi asta, spuse el tresărind brusc.

— Ba da, spuse ea, aruncându-i o privire. Chiar ştiu.

— Sunteţi bolnavă? întrebă el, gândindu-se că şi ea trebuie să se afle într-o situaţie similară cu a lui.

— Vârsta, zise ea simplu. Trupul mi se erodează şi chiar cu mare repeziciune. Probabil că aş fi murit mai devreme, dar se poate ca pe undeva să fi ştiut că urma să vină Rosalind.

Ajunseră la un spaţiu deschis, cu o veche fântână de piatră în centru.

— Nu este durere mai mare ca aceea de a pierde un copil, spuse Lady Westley încet, în timp ce privea îngeraşul vesel din al cărui vas apa se scurgea în bazinul căptuşit pe margini cu muşchi. Nu îţi revii niciodată. Niciodată. Faptul că am întâlnit-o pe Rosalind e ca şi cum aş avea-o pe Sophia înapoi, spuse ea ducând crizantema la buze şi lăsând-o apoi să cadă în apă, aproape de degetele dolofane de la picioarele îngeraşului.

— Îmi dau seama că este o asemănare foarte mare între ele, dar Rosalind a avut o viaţă total diferită de cea a mamei ei, spuse el în timp ce mergeau pe alee.

— Când mă gândesc la copilul acela aşa de mic, care căuta în gunoaie ca să aibă ce mânca, îmi îngheaţă sângele în vine, spuse Lady Westley scuturând din cap. Şi închipuie-ţi, o Westley pe scenă! continuă pe un ton mai potolit. Îmi doresc să o fi văzut.

— Rosalind este o actriţă destul de bună, deşi nu are acea pasiune de a juca pe care o au mulţi actori, spuse el zâmbind, amintindu-şi-o în rolul lui Caliban. Având în vedere că nici măcar ideea în sine nu v-a băgat în sperieţi, aţi fi fost plăcut impresionată de talentul ei.

— E greu să şochezi pe cineva de vârsta mea, spuse văduva cu un hohot de râs. Deşi a avut o viaţă grea, tot seamănă cu fata mea. Am ştiut încă de cînd am văzut-o că are aceeaşi dispoziţie veselă ca şi Sophia.

— Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine, aprobă el.

Următoarea poieniţă adăpostea o băncuţă însorită care oferea o panoramă minunată asupra râului.

— Să stăm aici puţin, spuse ea. Este locul meu preferat. Îmi place să privesc bărcile şi barjele.

Se aşezară pe bancă unul lângă altul şi câinele

se făcu ghem la picioarele văduvei.

— Sophia a fost cea mai mică, înţelegi? spuse bătrâna. Aproape că am murit dându-i viaţă şi poate că asta a creat o legătură specială între noi. Deşi adevărul este că am o legătură specială cu toţi copiii mei. Cu Anne, fiica mea cea mare, care se agită ca o cloşcă în ceea ce mă priveşte, şi cu Richard, singurul meu fiu. Am avut noroc cu copiii mei.

Stephen simţi din nou acea senzaţie de regret atât de familiară că nu avusese copii.

— Şi ei au avut noroc cu dumneavoastră.

Ezită, gândindu-se dacă să continue sau nu. Lady Westley avea o credinţă şi o seninătate pe care îşi dorea cu disperare să le înţeleagă. Nu era deloc potrivit să-i pui asemenea întrebări unei femei aproape necunoscute, dar nu avea pe cine altcineva să întrebe.

— Cum puteţi fi atât de calmă cînd vă gândiţi la apropiata dumneavoastră moarte?

— Moartea este o urmare normală a vieţii, răspunse ea cu o privire oarecum uimită. Este ceva ce ni se întâmplă tuturor şi nu este deloc un lucru rău.

— Şi eu sunt pe moarte, spuse el cu o voce aspră, dar nu am acelaşi calm filosofic ca dumneavoastră.

— Înţeleg, spuse ea. M-am întrebat ce era ceea ce vedeam în ochii tăi în timpul prânzului. Priveai

ca şi cum ai fi fost cu un pas mai departe de toţi ceilalţi. Cât de avansată este boala?

El aprecie tonul ei perfect normal. Mulţi oameni ar fi amuţit jenaţi, dacă le-ar fi spus aşa ceva.

— Destul de avansată. Îmi mai rămân câteva săptămâni, în cel mai bun caz. Mă simt din ce în ce mai departe de viaţa obişnuită, cu fiecare zi care trece.

— Rosalind ştie?

— I-am spus înainte să ne căsătorim, spuse el, încuviinţând din cap. Se prea poate să nu fi acceptat cererea mea în căsătorie dacă asta presupunea că trebuie să mă suporte ani de zile, dar a fost dispusă să-mi ţină companie cât timp mi-a mai rămas.

— Prostii. Este cât se poate de limpede că mariajul vostru nu este unul de convenienţă, spuse ea. Moartea este cu mult mai grea pentru o persoană tânără cum eşti tu, care nu este pregătită pentru asta. Şi va fi şi mai greu pentru Rosalind, continuă ea cu o expresie îngrijorată. Dar moartea nu este sfârşitul drumului, să ştii. Vă veţi revedea.

— Chiar credeţi asta? spuse el cercetându-i chipul.

— Nu cred, chiar ştiu asta, spuse ea cu un zâmbet liniştit.

— Cum aşa? întrebă el cu intensitate. Cine vă dă o asemenea credinţă?

— Poate că nu mă vei crede dacă îţi voi spune.

— Poate că nu, dar mi-ar plăcea să aflu.

Ea îşi încleştă mâinile deformate de artrită pe măciulia aurită a bastonului, în timp ce se gândea cum să-şi formuleze răspunsul.

— După cum am spus mai înainte, aproape că am murit de febră după naşterea lui Sophie. Durerile erau îngrozitoare şi eram înnebunită de frică, întrucât simţeam cum mi se scurge viaţa din trup. Apoi, dintr-odată, mi-am dat seama că ieşisem din corpul meu şi că pluteam spre tavan. Îmi amintesc că am privit în jos la mine şi mi-a părut atât de rău pentru sărmana femeie tânără care zăcea pe pat! Apoi am auzit pe cineva strigându-mă, m-am întors şi am văzut-o pe mama, care murise cu cinci ani înainte. Nu mi-a venit să cred până cînd nu m-a îmbrăţişat, spuse Lady Westley rotunjindu-şi buzele. Este greu de explicat, având în vedere că nu aveam trup, dar cu toate acestea, mi-a plăcut mult îmbrăţişarea. Îmi fusese atât de dor de ea! Apoi ea m-a luat de mână şi m-a condus într-o grădină de lumină. Era cea mai frumoasă grădină pe care o văzusem vreodată. De-atunci, am încercat să o recreez, dar aceasta este doar o palidă amintire a ceea ce am văzut acolo, spuse văduva arătând în jur.

— Ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă Stephen, fascinat, deşi nu prea convins.

— Erau şi alţi oameni acolo, şi toţi muriseră.

Veniseră să mă facă să mă simt bine-venită şi să mă ajute în caz că eram nedumerită, spuse ea zâmbind. Parcă era cea mai frumoasă serată din viaţa mea multiplicată de o mie de ori. În timp ce priveam în jur, am văzut că în centrul grădinii se afla un templu de cristal, care strălucea mai puternic decât restul grădinii. Îmi doream să intru în templu. Simţeam dragostea care emana din el, continuă ea cu o expresie pierdută, mistuită de dor.

— Aţi intrat în templu?

— Nu, spuse ea clipind, reîntoarsă în prezent. Am auzit un copil plângând şi am ştiut că era bebeluşul meu nou-născut. Apoi, dintr-odată, eram în camera copiilor cu infirmiera, care o ţinea în braţe pe fiica mea care urla din toţi rărunchii, spuse văduva, zâmbind. Nu era prea drăguţă atunci, cu feţişoara roşie şi ţipând ca din gură de şarpe. Mă neliniştea ideea că ar putea creşte fără să-şi fi cunoscut mama. Am plutit apoi printr-un perete în camera următoare şi i-am văzut acolo pe Anne şi Richard făcuţi ghem într-un colţ. Ea îl mângâia pe spate, spunându-i că mama va fi bine cu siguranţă, dar şi ea plângea.

Câinele începu să scheaune şi văduva se aplecă şi începu să-l mângâie pe cap, până ce animalul se linişti.

Apoi m-am regăsit din nou în camera mea, tot plutind aproape de tavan. Soţul meu, James, se

afla acolo lângă pat, ţinându-mă de mână, fără vreo vorbă. Lacrimile îi curgeau pe faţă. Nu-l mai văzusem niciodată plângând. Căsătoria noastră fusese aranjată, înţelegi? continuă ea privind spre Stephen, dar a ieşit mai bine decât majoritatea căsătoriilor de acest fel, ne-am înţeles bine, zise ea dintr-odată cu un zâmbet răutăcios, atât în pat, cât şi în afara lui, dar nu ştiusem până atunci că James mă iubea. Nu era genul de bărbat care să-ţi recite poezii sau să-ţi spună cuvinte romantice, dar puteam să simt iubirea din el. Strălucea în el aceeaşi lumină pe care o văzusem în grădina pe care tocmai o părăsisem. Iar atunci mi-am dat seama că aveam o alegere de făcut, spuse ea, ridicând din sprâncene. Puteam să mă întorc în grădină sau să mă întorc la familia mea.

— Cu siguranţă, nu era o alegere prea grea să rămâneţi cu soţul şi copiii dumneavoastră, afirmă Stephen examinându-i expresia în încercarea de a înţelege.

— Nu ştiu dacă mă poţi crede sau nu, dar *a fost* o alegere dificilă, spuse ea încet. Niciodată nu mă simţisem atât de liniştită, de împăcată ca în grădina aceea. Erau acolo oameni pe care îi iubeam şi atâtea lucruri de învăţat, dar ştiam că familia mea avea nevoie de mine şi că grădina va fi mereu acolo, aşteptându-mă. Am întins mâna şi l-am atins pe James. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram din nou în patul meu, udă

de transpiraţie şi cuprinsă de febră şi că medicul îmi spunea că fusesem în stare de inconştienţă timp de trei zile.

— Deci totul a fost un vis, spuse Stephen dezamăgit.

— Ţi-am spus că nu mă vei crede, spuse ea ridicând din umeri. Nu are nici un sens, desigur, dar în grădina aceea, regulile raţiunii nu funcţionau. Tot ce-ţi pot spune este că l-am întrebat mai târziu pe soţul meu dacă stătuse lângă patul meu ţinându-mă de mână şi plângând şi el a recunoscut asta, roşind violent. E greu de explicat cum aş fi putut şti asta dacă fusesem în stare de inconştienţă, altfel decât dacă nu aş fi plutit cu adevărat spre tavan.

Poate că fusese în stare de delir şi uitase mai târziu că-şi văzuse soţul. Dar, cu toate acestea, era o poveste minunată, liniştitoare.

— Aţi regretat vreodată că v-aţi întors în corpul fizic? întrebă el.

— Nu prea, poate cu excepţia momentului cînd am pierdut-o pe Sophia; şi apoi, din nou, zece ani mai târziu, cînd a murit şi James. Dar voi fi cu ei în curând, spuse ea cu un zâmbet luminos.

Poate că ea chiar se va întâlni cu cei pe care-i iubea şi îi pierduse, dar dacă credinţa era cheia spre grădina aceea paradisiacă, Stephen era condamnat la întuneric etern.

Un pâlc de nori ascunse soarele şi aerul deveni

dintr-odată rece.

— Mai bine v-aş duce înăuntru înainte să răciţi, spuse el. Descendenţii dumneavoastră mă vor arunca în râu dacă nu am grijă.

— Nu trebuie să mă crezi, spuse ea, privindu-l cu o înţelegere care păru să-l pătrundă până în centrul fiinţei lui. Vei găsi o existenţă şi dincolo de această viaţă.

— Sper că aveţi dreptate, rosti el cu tristeţe.

Simţi o dorinţă arzătoare ca această certitudine să existe cu adevărat, dar dorinţa singură nu se putea transforma în credinţă.

Se ridică în picioare, apoi se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Chiar dacă nu aveţi dreptate, a fost o plăcere să vă cunosc, Lady Westley. Nu ştiu dacă Rosalind este ca mama ei, dar în mod cert vă seamănă, ceea ce este un compliment extraordinar pentru amândouă.

Toate acestea erau cât se poate de adevărate. Dar în timp ce o ajuta pe văduvă să se ridice şi îi potrivea şalul pe umerii înguşti, îşi dădu seama că nu era deloc mai aproape de răspunsurile pe care le căuta la întrebările lui.

18

Zonă a Londrei unde se găsea centrul financiar al oraşului (n. Red.)

19

Stil de arhitectură derivat din schiţele arhitectului veneţian Andrea Palladio (1508–1580) (n. Red.)

capitolul 30

Prânzul cu familia Westley se întinse până după-amiază. Rosalind ar fi stat acolo şi toată noaptea, dar, cînd privi în colţul opus al camerei spre Stephen, care vorbea cu unchiul ei Richard, observă că soţul ei arăta foarte obosit. Se simţi imediat plină de remuşcări pentru lipsa ei de respect, aşa că se grăbi să-şi ia rămas-bun de la rudele ei şi nu peste multă vreme erau deja pe drum înapoi spre Londra.

Simţindu-se şi ea destul de obosită, se instală la locul ei în trăsură şi luă mâna soţului său într-a ei.

— A fost mult mai frumos decât mă aşteptam. Aveai dreptate, Stephen. Sunt atât de norocoasă să am atâtea rude! Poate că într-o bună zi voi avea ocazia să-mi întâlnesc şi unele dintre rudele mele din ramura franceză.

— Am vorbit cu lordul Westley despre rudele tale, spuse Stephen. Mi-a spus că vărul tău primar, numit tot Philippe St Cyr, s-a luptat cu regaliştii şi a recâştigat titlul de du Lac şi proprietatea familiei după ce familia Bourbon a revenit pe tron. Se pare că moşia este într-o stare destul de proastă, dar vărul tău readuce încet-încet locul la vechea lui glorie. Desigur,

proprietatea îţi revine ţie de drept, spuse el, aruncându-i o ocheadă.

— Dumnezeule, spuse ea uimită, am dreptul la o moşie în Franţa?

— Nu cred că va fi prea dificil să demonstrezi că eşti moştenitoarea de drept.

Ea se gândi o clipă, întrebându-se dacă şi vărul ei francez avea ochii căprui ca ai ei, apoi clătină din cap dezaprobator.

— Poate că sunt moştenitoare directă, dar se pare că moşia îi aparţine prin sânge şi sudoare vărului meu. În plus, nu vreau să trăiesc în Franţa, lasă-l pe vărul Philippe să se bucure de ea.

— M-am gândit că vei spune asta, spuse Stephen zâmbindu-i.

— Îmi permit să fiu generoasă cînd ai atâta grijă de mine, zise ea râzând.

— Îi voi spune avocatului meu să-i scrie vărului tău. Ar fi bine dacă ar şti de existenţa ta şi că ai renunţa în mod formal la drepturile tale în favoarea lui, spuse el strângând-o de mână. În schimb, poate va dori să-ţi cedeze câteva dintre mobilele sau bijuteriile familiei, ca o amintire a originilor tale franceze.

Ea îşi aminti dintr-odată cât se poate de limpede de un dormitor mobilat într-un stil graţios, neenglezesc, şi de măsuţa de toaletă a mamei ei…

— Mi-ar plăcea asta, spuse ea zâmbind. O întreagă familie de descoperit! Mă întreb dacă

sunt la fel de drăguţi ca familia mamei mele.

— Familia Westley îmi aminteşte puţin de familia Fitzgerald, observă el. Nu-mi dădusem seama că membrii familiilor de aristocraţi pot ţine atât de mult unii la alţii.

Familia lui nu era în mod cert un model de afecţiune reciprocă.

— Bunica mea a spus că mama ta era nebunatică, dar bună la inimă, spuse ea ezitând. Este adevărat? Nu prea mi-ai vorbit niciodată despre mama ta.

— Nebunatică era un cuvânt drăguţ pentru o moralitate îndoielnică, spuse el sec. Era foarte frumoasă, iar tata era obsedat de ea. Căsnicia lor a fost o luptă ciudată şi nesănătoasă pentru putere. Tata ura faptul că nu-şi putea controla dorinţa pentru ea, în timp ce mamei îi displăcea autocontrolul în general. Obişnuiam să-i mulţumesc lui Dumnezeu că nu am moştenit firea pătimaşă a părinţilor mei. Michael, în schimb, a moştenit-o şi l-a costat scump, deşi acum a reuşit să şi-o controleze, spuse el, şi privirea îi fu ascunsă de o umbră preţ de o clipă. Totuşi este adevărat că mama era generoasă. M-am întrebat uneori cum ar fi fost dacă s-ar fi născut într-o familie mai puţin bogată sau dacă s-ar fi căsătorit cu altcineva. A murit pe cînd aveam cincisprezece ani.

Ce ciudat că nu se considera o fire pătimaşă! Ea

văzuse pasiunea din el de prima oară cînd se întâlniseră şi nimic din ceea ce se întâmplase ulterior nu îi putuse schimba părerea.

El îşi acoperi gura cu mâna pentru a ascunde un căscat.

— Scuză-mă, nu am dormit prea bine azi-noapte, aşa că dacă nu te superi, aş trage un pui de somn, spuse Stephen.

Căscatul era molipsitor.

— Bună idee, spuse Rosalind, acoperindu-şi la rândul ei gura pentru a ascunde un căscat.

Stephen închise ochii şi se relaxă, întinzându-se pe spate în locul lui. Nemişcată, Rosalind îşi dădu seama cu durere de schimbările care avuseseră loc puţin câte puţin în ultimele câteva săptămâni. Faptul că el slăbise îi ascuţise liniile şi aspectul feţei, făcându-l să pară cu douăzeci de ani mai în vârstă. În plus, spre uimirea ei, observă cum pielea îi căpătase o nuanţă gălbuie. Boala îi afecta ficatul. I se strânse inima dându-şi seama cât de repede se scurgea timpul.

Îşi rezemă capul de umărul lui şi el o cuprinse cu braţul. Atât de potrivit, atât de natural! Cu toate astea, ea nu se putea odihni, în ciuda oboselii resimţite. Această zi în care ea pusese o piatră la temelia relaţiilor cu noua familie sublinia faptul că Stephen nu fusese la fel de norocos cu rudele lui. În timp ce închidea ochii, îşi promise în tăcere că va face tot ce îi va sta în puteri pentru a

schimba lucrurile.

Rosalind coborî din trăsura familiei Ashburton şi urcă treptele de la Casa Herrington. După ce bătu cu ciocănelul, aşteptă să i se răspundă fără a da vreun semn de nervozitate, deşi avea un ghem în stomac.

Se gândi crispată că experienţa ei ca actriţă era numai bună pentru cineva care dorea să înoate în apele tulburi ale înaltei societăţi. Maria îşi învăţase fiica să imite maniere şi accente, să poarte hainele cu distincţie şi să-şi ascundă emoţiile. Şi nici o doamnă aspirantă nu putea cere mai mult.

Un lacheu deschise uşa şi Rosalind trecu uşor pe lângă el, de parcă nici nu se punea problema să nu fie primită.

— Sunt ducesa de Ashburton, spuse ea, înmânându-i una dintre proaspăt gravatele ei cărţi de vizită. Doresc să o văd pe cumnata mea.

— Lady Herrington nu primeşte de obicei atât de devreme, ezită lacheul.

Rosalind îşi miji ochii, cu o expresie pe care Maria o folosea cînd o juca pe regina Elisabeta în timp ce privea Armada spaniolă. Lacheul bătu în retragere.

— Desigur, dumneavoastră faceţi parte din familie, spuse el repede. Vă rog să luaţi loc în salon, Înălţimea Voastră. O voi informa pe doamna

că aţi sosit.

Rosalind merse în direcţia care îi fusese indicată, preferând însă să stea în picioare. Salonul era frumos mobilat, extrem de curat şi la fel de primitor ca un cavou. Semăna foarte bine cu Claudia.

Vorbeşti de lup şi... uşa se deschise şi Lady Herrington intră furtunos, cu o expresie de furie rece pe chip.

— Cum îndrăzneşti să vii în casa mea, cînd ştii care este părerea mea despre tine? Bănuiesc că ţi se pare că bunul-simţ nu-mi va permite să te dau afară pe uşă, dar te înşeli. Dacă nu pleci într-un minut, o să-mi pun servitorii să te arunce în şanţ, unde meriţi!

Era chiar mai rău decât se aşteptase Rosalind.

— Crede-mă, nu-mi stă în obicei să vin acolo unde nu sunt dorită, spuse ea cu cel mai rezonabil ton posibil. Totuşi am ceva deosebit de urgent de discutat cu tine. Mă laşi să-ţi explic despre ce este vorba preţ de cinci minute? Dacă eşti de acord, promit că nu te voi mai deranja niciodată.

— Prea bine, spuse Claudia cu reproş, în timp ce chipul îi deveni şi mai rece. Merită câteva minute din timpul meu şansa ca astfel să mă eliberez permanent de tine, deşi mă îndoiesc că pot avea încredere în cuvântul tău, continuă ea poziţionându-se în spatele unui fotoliu, ca şi cum ar fi vrut să se protejeze împotriva unui asalt.

— Poate vei fi mai tolerantă dacă îţi voi spune că tocmai am aflat că mama mea a fost Sophia Westley, sora actualului lord Westley şi a lui Lady Cassell, spuse ea trăgând adânc aer în piept.

— Nu eşti decât o mincinoasă! Am cunoscut-o pe Sophia Westley. S-a căsătorit cu un francez şi a murit acum mulţi ani, în perioada Regimului Terorii. Nu am auzit să fi avut copii.

Rosalind simţi o undă de durere cînd imaginea morţii mamei ei îi reveni în minte.

— A avut o fiică, pe mine. Din naştere mă cheamă Marguerite St Cyr, contesă du Lac, spuse ea calmă. Dădaca mea englezoaică m-a adus la Londra, dar a murit înainte să ajungă la familia mamei mele. Familia Fitzgerald m-a adoptat şi restul îl ştii. Nu-ţi voi cere scuze nici în numele meu şi nici al lor. Cu toate acestea, dată fiind obsesia ta legată de descendenţă, vei fi probabil mulţumită să auzi că familia Westley m-a acceptat ca fiică a lui Sophie şi, legat de asta, dacă mi-ai cunoscut mama, uită-te bine la mine. Se pare că îi semăn întru totul.

Claudia îşi miji ochii examinându-şi vizitatoarea. Rosalind putu ghici că cealaltă femeie dorea să conteste asemănarea, dar nu avea cum.

— E drept că semeni mult cu Sophia, din câte mi-o amintesc, spuse ea îndărătnică, dar chiar dacă eşti moştenitoarea ei, e nevoie de mult mai mult decât de o origine nobilă ca să fii o doamnă.

Faptul că ai fost crescută de unele dintre cele mai de proastă calitate elemente ale societăţii şi-a pus amprenta asupra ta. Uite cum ţi-ai folosit farmecele de actriţă să-l seduci pe fratele meu şi să-l faci să uite care îi sunt îndatoririle.

— Îmi supraestimezi farmecele şi subestimezi inteligenţa lui Stephen, spuse Rosalind sincer amuzată. În mod evident, nimic nu te poate face să-ţi schimbi părerea în ceea ce mă priveşte, dar cel puţin trebuie să fii recunoscătoare că, în ochii lumii, Stephen va fi făcut o alegere demnă de ducele de Ashburton.

— Lumea poate fi de acord, însă tatăl meu nu ar fi fost, spuse Claudia printre dinţi.

— Tatăl tău e mort şi, oricât de mult ai încerca, nimic din ceea ce faci nu-i va câştiga aprobarea sau dragostea, rosti calmă Rosalind, ghidându-se după ce aflase de la Stephen despre familia Kenyon.

— Părăseşte de îndată această casă! strigă Claudia, albă ca hârtia.

— Mai am un minut pentru a spune ceea ce venisem să-ţi spun, spuse Rosalind iute, înjurându-se în gând pentru că se îndepărtase de la scopul ei. Stephen e pe moarte, continuă ea decizându-se să fie directă, după un moment de ezitare. Se pare că nu mai are decât câteva săptămâni de trăit. N-ai decât să mă dispreţuieşti cât vrei, dar te rog, vino să-l vezi înainte de a fi prea târziu.

— Stephen e pe moarte? Imposibil! Cei din familia Kenyon trăiesc întotdeauna până la o vârstă destul de înaintată, spuse Claudia şi ochii i se măriră de groază.

— Nu şi Stephen, el are o boală internă groaznică, spuse Rosalind nereuşind să-şi ascundă amărăciunea din glas. Asta e o dovadă cât se poate de clară că doar cei buni mor tineri, căci el este cel mai bun om pe care-l cunosc. Ţine foarte mult la tine şi faptul că l-ai renegat îl doare. Dacă el moare cât timp voi sunteţi înstrăinaţi unul de celălalt, cred că asta te va răni mai mult pe tine decât îl afectează pe el.

— Doamne Dumnezeule, nu Stephen, şopti Claudia, în agonie, închizând ochii tremurând. Te-ai aranjat cât se poate de bine, nu-i aşa? spuse ea, cu o expresie plină de amărăciune. De vreme ce fratele meu este generos până la exagerare, dacă joci câteva săptămâni rolul soţiei devotate, îţi vei putea petrece întreaga viaţă bucurându-te de statut şi avere.

— Nu m-am căsătorit cu el pentru bani, spuse Rosalind pe un ton rece, deşi ştia că orice protest era inutil.

— A, nu? Moare oare din cauze naturale sau te-ai transformat într-o Borgia după ce-ai hotărât că ai prefera mai degrabă să fii o văduvă bogată şi liberă? spuse Claudia cu o grimasă.

Rosalind rămase cu gura căscată, de parcă

fusese pălmuită. Deşi era evident că Claudia nu vorbise serios cînd o acuzase şi că se repezise să facă aceste afirmaţii din pricina şocului şi a durerii, cuvintele ei erau muşcătoare.

— Îmi este greu să înţeleg cum un om ca Stephen poate avea o soră atât de rea ca tine, spuse ea cu vocea tremurândă. Era deja bolnav, fără şanse de recuperare, cînd ne-am întâlnit. Dacă ai îndoieli, întreabă-l pe doctorul familiei, Blackmer.

Nemaiputând suporta răutatea Claudiei nici un moment, străbătu dreaptă salonul, îndreptându-se spre uşă. Cu mâna pe mâner, se decise să mai facă o ultimă încercare, de dragul lui Stephen.

— Peste câteva zile vom pleca la Ashburton Abbey. Îţi sugerez ca înainte de a pleca, să-ţi examinezi bine conştiinţa şi să te hotărăşti ce înseamnă mai mult pentru tine: nenorocita ta de mândrie sau un frate care te iubeşte?

Plecă apoi, cu templele zvâcnindu-i. Îşi dorea să creadă că prin cuvintele ei îmblânzise inima Claudiei, dar nu putea.

Pe parcursul călătoriei înapoi spre Casa Ashburton, Rosalind invocă toată disciplina ei de actriţă pentru a-şi ţine emoţiile sub control. Stephen lucra acasă în dimineaţa aceea şi nu dorea să o vadă nefericită. Cu siguranţă, nu avea de gând să-i spună despre dezastruoasa vizită pe

care i-o făcuse surorii lui.

Cum de devenise Stephen atât de bun şi de nobil, crescând în aceeaşi casă cu înfumurata de Claudia? Îşi aminti că îi spusese că atât el, cât şi fratele lui aflaseră că era imposibil să ajungă la standardele tatălui lor, dar că sora lor nu reuşise asta. Acest gând o făcu să încerce o undă de compasiune pentru cumnata ei. Să încerci să-i faci pe plac unui mort era un joc pierdut din start.

Trăsura ajunse la Casa Ashburton, oprindu-se chiar în spatele unei diligenţe mari. Rosalind coborî şi află că părinţii ei tocmai sosiseră. În timp ce un lacheu aducea bagajele modeste ale familiei Fitzgerald, mama ei examina faţada impresionantă a casei, cu îndoială.

— Mamă! Tată! strigă ea cu efuziune. Se grăbi să-i salute ca şi cum ar fi avut din nou cinci ani.

Thomas era mai aproape de ea şi aproape că-l răsturnă cînd se aruncă în braţele lui.

— Mă bucur să te văd, fetiţo, spuse el îmbrăţişând-o la rândul lui, dar să ştii că au trecut doar câteva săptămâni, nu ani de zile.

— Parcă ar fi fost ani, spuse ea, întorcându-se şi îmbrăţişând-o şi pe Maria, deşi ceea ce şi-ar fi dorit de fapt era să se strecoare în poala ei şi să fie legănată până adoarme. Înainte de a mă căsători cu Stephen, n-am stat niciodată departe de voi în douăzeci şi patru de ani.

— Adevărat, dar eşti o ducesă minunată, draga

mea, spuse Maria râzând, dându-se un pas înapoi şi făcând un semn cu mâna spre Casa Ashburton. Birjarul a insistat să ne aducă aici, dar de fapt să ştii că ne-am simţi la fel de bine şi la un han, poate chiar mai bine.

— Stephen nici nu vrea să audă de asta, şi nici eu, spuse Rosalind, luându-şi părinţii de braţ şi lăsându-l pe lacheu să aducă bagajele. Aţi ajuns repede.

— Nimic mai uşor cînd ai o diligenţă luxoasă la dispoziţie, spuse tatăl ei binevoitor. Acum, fata mea, spune-mi ce are Ashburton atât de urgent de discutat cu noi? Nu ne-a spus nimic clar în scrisoare, dar tu trebuie să ştii ce are în minte.

— Da, ştiu, dar o să-l las pe Stephen să vă explice, spuse ea în timp ce intrau împreună în holul de la intrare. Te rog, adu mâncare şi băutură în salon, ceru majordomului. După ce pleacă avocatul ducelui, spune-i că părinţii mei au sosit şi că sper că ni se va putea alătura, continuă ea, conducându-şi apoi părinţii în salon.

Portia trăgea un pui de somn acolo, şi reuşi să îi topească inima lui Thomas cînd sări în poala lui şi începu să toarcă. În clipele care urmară, făcură schimb de veşti. Jessica şi Simon Kent nu erau încă logodiţi, dar se aşteptau la un astfel de anunţ. Lui Brian îi era dor de profesorul lui şi nu făcuse vreun progres vizibil la latină de cînd plecase Stephen. Mary Kent preluase îndatoririle lui

Rosalind ca regizor de scenă şi le îndeplinea cât se poate de eficient.

După primele schimburi de cuvinte, Rosalind se hotărî să le împărtăşească singura veste pe care le-o putea spune, şi anume povestea nou descoperitei ei identităţi. Subliniind faptul că ea îi considera pe părinţii ei adoptivi ca fiind adevărata ei familie, le descrise cum se întâlnise cu familia Westley. Thomas şi Maria fură uimiţi şi intrigaţi în acelaşi timp.

— Ca să vezi că micuţul cuc din cuibul nostru era o contesă! spuse Thomas, de îndată ce Rosalind termină ce avea de spus.

— Nu. Era doar un puişor care avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el.

Sosi mâncarea şi băutura, aşa că Rosalind puse în scenă cea mai bună reprezentaţie a unei gazde graţioase. În timp ce turna ceaiul, îşi dădu seama dintr-odată ce ar fi trebuit să-i răspundă soţului ei cînd o întrebase de unde îşi trăgea credinţa spirituală. Ea credea pentru că, mai mult ca sigur, un Dumnezeu binevoitor îi trimisese pe cei doi Fitzgerald pe strada aceea din cartierul St Katherine cu atâţia ani în urmă.

Ziua douăzeci şi şapte

Întâlnirea lui Stephen cu avocatul familiei se prelungea, pentru că îi spusese în cele din urmă motivul pentru care dorise să-şi pună afacerile în ordine în ultima vreme. Avocatul fusese şocat şi

jenat la auzul veştii. Sărmanul nenorocit de-abia se obişnuise cu ideea morţii bătrânului duce şi acum trebuia să se obişnuiască cu încă un Kenyon.

Fu o adevărată uşurare să iasă din întâlnire şi să afle că familia Fitzgerald sosise. Stephen merse să-şi salute oaspeţii, simţind cum i se schimbă brusc starea de spirit. Cei doi Fitzgerald şi Rosalind trăncăneau ca nişte coţofene cînd intră el. Soţia lui se ridică şi îl sărută.

— Tata moare de curiozitate să ştie de ce i-ai chemat aici, spuse ea printre dinţi. M-am descurcat de minune, reuşind să nu-i spun.

— Întotdeauna te descurci de minune, zise el îmbrăţişând-o pentru o clipă, simţind cum oboseala începe să-i scadă, la atingerea ei. Cât mă bucur să vă văd pe amândoi, spuse el, întorcându-se spre oaspeţii lui. Maria, arăţi minunat, continuă el sărutându-şi soacra şi scuturând apoi mâna lui Thomas. Cât timp puteţi sta?

— O noapte sau două, răspunse socrul lui. Trupa se poate descurca fără noi, dar, cu actori mai puţini, varietatea pieselor care pot fi jucate se reduce serios. Sper să îl putem vedea pe Kean în seara aceasta, ca să pot să-l fluier admirativ.

Ştiind că socrii lui vor dori să vadă o piesă de teatru, Stephen verificase programul.

— În seara aceasta, Kean joacă rolul lui Sir Giles Overreach în *A New Way to Pay Old Debts*

[20]

. Loja mea de la Drury Lane se află doar la o aruncătură de portocală stricată de scenă.

— Soţul meu nu va fluiera şi nici nu va arunca cu fructe stricate, nu-i aşa? spuse Maria, aruncându-i lui Thomas o privire de oţel.

— Nu, cedă el, dar pot şi eu să visez, nu?

— E permis să visezi, îi dădu ea voie.

— Vorbind de vise… spuse Stephen luând loc şi acceptând o ceaşcă de ceai de la Rosalind. Cunoaşte vreunul dintre voi vechiul teatru Athenaeum de lângă Covent Garden?

— Am văzut *The Way of the World*

21

acolo odată, acum mulţi ani, spuse Maria, dând afirmativ din cap. Mirabell a fost decent, dar Millamant, groaznică.

— Dar are glezne frumoase, spuse soţul ei cu ochii scăpărându-i.

— Nu sunt cu nimic mai frumoase decât ale mele, îl informă Maria pe un ton rece.

— Poate că ar trebui să verific, spuse Thomas aplecându-se spre soţia lui cu aparenta intenţie de a-i ridica fusta uşor.

— Părinţii iar se prostesc! spuse Rosalind, imitând-o perfect pe Jessica, în timp ce Maria îl izbi uşor pe Thomas peste mână.

Toată lumea izbucni în râs.

— V-ar plăcea să aveţi teatrul Athenaeum pentru tru-pă? întrebă Stephen pe un ton calm, studiat,

de îndată ce se liniştiră.

— Ar fi un loc frumos unde să jucăm, cu siguranţă, spuse Thomas sorbind din ceaiul lui. Păcat că nu-l putem lua la drum cu noi.

— Mă gândeam mai degrabă să vă ofer teatrul ăsta, astfel încât trupa să se mute la Londra de tot.

— Ce Dumnezeu tot spui acolo? zise Thomas după un moment de tăcere plină de neîncredere, lovind ceaşca de farfuriuţă.

— Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta. Athenaeumul este de vânzare la un preţ rezonabil, cu toate proprietăţile şi costumele şi cu o casă modestă în apropiere, unde aţi putea locui, spuse Stephen cu un zâmbet. Nu aveţi nici o obligaţie. Ca proprietar şi director, vei răspunde doar în faţa Mariei şi am încredere că voi doi veţi reuşi să-l transformaţi într-un mare succes.

— Dar… dar… bolborosi Thomas uimit, uitându-se spre soţia lui.

Privirile li se întâlniră într-o înţelegere tacită.

Dacă Stephen şi Rosalind ar fi petrecut atât de mulţi ani împreună, ar fi reuşit oare să ajungă la o înţelegere atât de profundă? Curenţii care circulau între ei erau cu atâta forţă, încât Stephen îi simţea. Thomas, uimit şi prea independent ca să aibă ceva de datorat cuiva. Maria, reamintindu-i în tăcere soţului ei de prea mulţii ani de nesiguranţă financiară, de sacrificiile făcute şi de visurile pe

care le lăsaseră deoparte.

— Cum am putea să acceptăm un asemenea dar? spuse Thomas nesigur.

— Foarte uşor, interveni Maria, menţinându-şi încă privirea asupra soţului ei. Suntem prea bătrâni ca să mai mergem în turneu prin Midiands zece luni pe an.

Pe parcursul tuturor anilor lor de căsnicie, îşi dedicase minunatul talent binelui familiei şi soţului, dar acum ea voia Athenaeumul şi se aştepta ca Thomas să lase destul de la el cât să accepte.

— De ce? rosti Thomas, întorcându-se spre ginerele lui după ce dădu din cap afirmativ.

— Pentru ceea ce aţi făcu pentru Rosalind, spuse Stephen pe un ton calm, şi pentru mine, şi pentru alţii. Pe scurt, pentru că sunteţi nişte oameni buni. De ce nu s-ar răsplăti şi bunătatea uneori?

— Hai, acceptă, Thomas, spuse Maria. Într-o grămadă de piese lucrurile se rezolvă prin intervenţia proniei divine. De ce n-am avea şi noi parte de aşa ceva în vieţile noastre? continuă ea şi se ridică, sărutându-l pe Stephen. Fii binecuvântat, Stephen! Cred că nu trebuie să-ţi spun ce înseamnă asta pentru noi, pentru că ştii deja. Ce piesă să montăm pentru prima oară? întrebă ea, întorcându-se spre soţul ei. Trebuie să fie una cu roluri puternice pentru tine, pentru

mine, Jessica şi Simon.

Orice îndoieli mai avea Thomas, acestea pieriră în timp ce o viziune a serii de deschidere a teatrului la Londra îi acapară mintea.

— Trebuie să începem cu Shakespeare, desigur. Ce părerea ai despre *O poveste de iarnă?* Roluri consistente pentru mine şi pentru tine, precum şi pentru tinerei.

— O alegere excelentă, spuse Maria, dând din cap aprobator. Jessica şi Simon vor fi nişte îndrăgostiţi cât se poate de veridici, tu vei uimi publicul cu aerul tău regal, iar eu voi face toate femeile să verse râuri de lacrimi, în rolul de soţie acuzată pe nedrept.

— Toate astea, plus un final fericit, ca toată lumea să plece acasă zâmbind, spuse Thomas ridicând-o dintr-odată pe Maria în braţe şi învârtind-o. La naiba cu spectacolul lui Kean din seara asta, hai să vizităm Athenaeumul chiar acum!

Râzând, cei patru merseră la teatrul Athenaeum. Stephen îşi petrecu după-amiaza alături de Rosalind, în timp ce părinţii ei alergau de colo-colo prin teatru ca nişte rândunele, făcând planuri, discutând cam câţi oameni trebuiau angajaţi şi ciorovăindu-se cu veselie în legătură cu renovarea. De asemenea, cei doi Fitzgerald prezentară tânărului cuplu un fragment uluitor din *The Way of the World*, şi Maria le demonstră cum credea ea

că trebuie jucat rolul lui Millamant.

Ani de zile după dispariţia lui Stephen, Thomas şi Maria vor aduce bucurie şi lacrimi în rândul publicului londonez. Să fii bogat avea multe avantaje, dar unul dintre cele mai mari era acela că puteai face ca visurile să se adeverească.

20

Un nou mod de a plăti datorii vechi, piesă de teatru de Philip Massinger (1583–1640) (n.tr.)

21

Aşa e lumea, piesă de teatru de William Congreve (1670–1729) (n.tr.)

capitolul 31

Fusese o zi obositoare, aşa că Rosalind le era recunoscătoare părinţilor ei că se hotărâseră să nu mai meargă la Drury Lane. Peste două luni, urmau să se mute de tot la Londra şi vor avea posibilitatea să meargă la teatru de fiecare dată cînd doreau, cel puţin până se redeschidea teatrul Athenaeum. Probabil că deschiderea urma să aibă loc undeva spre sfârşitul iernii, după ce terminau cu renovarea şi făceau anunţurile cuvenite către public.

După cină, bărbaţii rămaseră să vorbească de-ale lor, la un pahar cu vin de Porto, în timp ce Rosalind se retrase în salon cu Maria. Se bucura că avea ocazia să fie singură cu mama ei, având în

vedere că familia Fitzgerald urma să rămână la ei doar două nopţi.

— De-abia aştept să terminăm sezonul nostru ca să putem veni la Londra de tot, spuse Maria în timp ce se plimba prin salon, arătând la fel de tânără ca în ziua în care o salvase pe Rosalind din mahala. Vai, Rose, o casă a mea! Un teatru în Londra pe care să-l putem administra după placul inimii, plus banii necesari pentru a ne pune pe picioare. Stephen nu este un zeu providenţial, este îngerul nostru păzitor.

Rosalind zâmbi cu indulgenţă în timp ce se relaxa pe sofa, simţindu-se de parcă ea ar fi fost cea în vârstă.

— Totuşi, va trebui să te porţi mai frumos cu soţul tău. Tu înfloreşti, în timp ce el arată cât se poate de rău. Trebuie să-ţi aduci aminte că bărbaţii sunt fiinţe fragile, care nu se compară cu rezistenţa femeilor în pat, spuse Maria întorcându-se spre ea cu o luminiţă jucăuşă în ochi.

Plăcerea pe care i-o dădea compania părinţilor ei se sparse asemenea unei bule de săpun şi Rosalind se regăsi faţă în faţă cu realitatea crudă a bolii lui Stephen. Lacrimile care fuseseră mereu aproape să iasă la suprafaţă în zilele din urmă fură eliberate şi Rosalind începu să fie scuturată de suspine.

— Ce se întâmplă, draga mea? întrebă Maria alarmată. Cu siguranţă că te înţelegi bine cu

Stephen, se vede din modul în care vă priviţi.

— El… e pe moarte, spuse Rosalind reuşind să-şi vină în fire. Ştiam asta dinainte să ne căsătorim dar… vai, mamă, nu mă aşteptam să fie atât de greu, spuse ea, începând să plângă şi mai puternic.

— Doamne Dumnezeule! şopti Maria, luând-o pe Rosalind în braţe şi strângând-o la piept aşa cum făcuse în primii ani după ce o adoptase, cînd fiica ei se trezea ţipând în toiul nopţii. Ce lucru groaznic! Este un bărbat atât de tânăr şi atât de bun la inimă!

Rosalind plânse aşa cum îşi dorise s-o facă încă de cînd aflase despre boala lui Stephen. Deşi mama ei nu o putea ajuta cu nimic, era o uşurare că-i putea spune adevărul.

— Am şi o veste bună, spuse ea cînd i se terminară lacrimile. Cred că sunt însărcinată.

— O, Rose, ce veste minunată! Probabil că asta este o mare uşurare pentru amândoi.

— Încă nu i-am spus lui Stephen, voiam mai întâi să fiu sigură.

— Spune-mi cum a reacţionat corpul tău, îi porunci mama ei.

Rosalind îi făcu ascultătoare o listă cu toate schimbările pe care le observase, împărtăşindu-i şi convingerea ei.

— În mod evident, vei avea un copil, spuse Maria dând din cap cu satisfacţie. Dacă vrea

Dumnezeu, o să ai un copil frumos şi sănătos care te va face să nu te mai gândeşti la durerea ta. O Doamne, dacă e băiat, va fi următorul duce din momentul în care se naşte, continuă ea, brusc, săgetată de acest gând. Ca să vezi, primul meu nepot va fi duce! zise scuturând din cap. E bine că ţi-ai descoperit rudele de rang înalt, Rose. După ce Stephen nu va mai fi, vei avea nevoie de ajutorul lor, întrucât va trebui să te simţi în largul tău în societate, de dragul copilului.

Maria dedusese toate aceste lucruri mult mai repede decât o făcuse Rosalind.

— Familia Westley a fost cât se poate de drăguţă cu mine, dar tu eşti încă mama mea, nu-i aşa? spuse ea, luând mâna Mariei într-a ei.

— Voi fi întotdeauna mama ta, Rose, răspunse Maria cu un zâmbet atât de cald, că o făcu pe Rosalind să uite de durerea ei, preţ de o clipă. Întotdeauna!

Ziua douăzeci şi cinci

Oricât de mult l-ar fi bucurat vizita soţilor Fitzgerald, Stephen se simţi uşurat să-i vadă plecând. Exuberanţa lor era obositoare şi el îşi dădea cât se poate de bine seama că trebuia să-şi păstreze forţele. În timp ce le făcea cu mâna părinţilor lui Rosalind alături de ea, îşi dădu brusc seama că nu avea să-i mai revadă niciodată. Fiecare zi aducea o nouă pierdere.

După ce trăsura se îndepărtă cu zgomot,

Rosalind se întoarse spre el cu un zâmbet.

— Mă duc la Casa Cassell să iau masa cu cele două mătuşi ale mele, spuse ea, întinzându-se după un sărut. Iar în seara asta am să-ţi spun ceva cu totul special.

El o ţinu aproape preţ de câteva clipe. Deşi pasiunea se mai domolise, încă tânjea să o aibă în preajmă şi regreta că va fi departe de el pentru câteva ore. Dar el avea treburi de care să se ocupe.

După ce Rosalind plecă, merse în biroul lui dând ordin să nu fie deranjat. Sosise momentul să se ocupe de responsabilităţile lui publice. Era lord-locotenent al comitatului de Somersetshire, guvernator a două şcoli diferite, membru al consiliului de administraţie al Muzeului Britanic şi multe altele. Unul dintre avantajele oferite de o moarte lentă faţă de una rapidă şi neaşteptată era că avea timp să-şi pună la punct toate afacerile rămase în suspensie. Şi cu cât rezolva aceste afaceri mai repede, cu atât se vor putea întoarce la moşie mai repede.

Astăzi durerea era destul de puternică. După ce luă în calcul necesitatea de a avea mintea limpede, luă două pastile de opiu, apoi se puse pe treabă, aplecat asupra muntelui de hârtii pregătite de secretarul lui. Cum toate erau atât de bine puse în ordine, avea să termine până la sfârşitul zilei.

Ca întotdeauna, criza se produse rapid, în timp ce trecea de la un document la altul. Încremeni, simţind cum suferinţa îi lua în stăpânire esofagul şi stomacul. Îşi strânse mâna cu un spasm şi pana de scris îi scăpă dintre degete în timp ce se apleca peste birou, vomitând violent. Ce bine că ceruse să nu fie deranjat! Aşa, nu va veni nimeni timp de ore întregi! Asta îi va lăsa timp să-şi revină.

Se ridică în picioare, sprijinindu-se cu o mână de birou, în încercarea de a ajunge la sofaua din celălalt capăt al încăperii. Dar capul îi vâjâia şi picioarele îi erau amorţite, neputând să-i susţină greutatea sau echilibrul. Se prăbuşi, de-abia simţind contactul cu podeaua.

Zăcea ameţit pe o parte, neputându-se mişca, în timp ce durerea îi sfâşia organele interne. Chiar şi în aceste condiţii, fu şocat că începea să-şi piardă cunoştinţa. În timp ce totul se întuneca în jurul lui, se gândi cu o uimire plină de furie că nu putea cu siguranţă să moară acum, în această zi. Mai erau mai bine de trei săptămâni până expira timpul pe care i-l dăduse Blackmer. Acesta fu ultimul lui gând înainte de a fi înghiţit de întuneric.

— Stephen! se auzi vocea lui Rosalind, smulgându-l din tenebrele învăluitoare. Îngenunchease lângă el, albă ca hârtia.

— Încă nu… nu am murit, reuşi el să articuleze, simţind foşnetul familiar al jupoanelor ei, degetele

calde pe încheietură în timp ce îi căuta pulsul, şi parfumul dulce, floral.

— Doamne Sfinte! Când am venit şi te-am găsit aici… spuse ea cu lacrimi strălucindu-i în ochi. Dacă te ajut, crezi că putem ajunge sus în dormitor?

Se gândi la asta şi îşi dădu seama cu tristeţe că graniţele lumii lui tocmai se reduseseră la pereţii propriei case. Nu mai putea păstra nici măcar o aparentă normalitate. Nu va mai vedea niciodată conacul de la moşie. *Doamne!* Probabil că nu va mai putea face dragoste cu Rosalind. Ultima oară cînd se întâmplase nu ştiuse că era… ultima oară.

— Nu, spuse el după ce se obişnui cu ideea, şoptind precipitat. Cheamă… cheamă doi lachei.

Ea se ridică, se îndreptă spre frânghia clopoţelului şi trase puternic de ea. Apoi se întoarse şi îngenunche din nou lângă el, ştergându-i cu blândeţe transpiraţia de pe chip cu batista ei.

Când sosiră lacheii, le ordonă să-l ducă sus. Vocea îi era aparent calmă, deşi el putea simţi cât de fragilă era.

Lacheii erau tineri şi fură şocaţi şi alarmaţi să-şi vadă stăpânul într-o asemenea stare. Îl purtară cu blândeţe pe braţe. Stephen se gândi confuz că, în astfel de momente, un om este răsplătit pentru faptul că se poartă frumos cu servitorii lui.

Reuşi cu greu să nu-şi piardă cunoştinţa în timp

ce era transportat pe scări şi aşezat în pat într-o cămaşă de noapte, prima pe care o purta de cînd se căsătorise cu Rosalind. Se gândi că îl îmbrăcaseră cu ea ca să-i fie cald, de vreme ce tremura de frig.

Rosalind se aşeză lângă pat şi îi luă degetele în mâna ei caldă.

— Mă poţi auzi, Stephen? spuse ea. O să chem un doctor, continuă ea după ce el dădu din cap afirmativ. Trebuia să insist să facem asta încă de cînd am sosit la Londra, adăugă, şi dădu să se ridice.

— Nu! o opri el, prinzând-o de încheietură. Am văzut ce pot face doctorii atunci cînd un om bogat este pe moarte. Tatălui meu i-au luat sânge, i-au făcut clisme, i-au făcut tot felul de vânătăi şi l-au făcut să treacă printr-un adevărat infern. A murit cu mai puţină demnitate decât o fiară sălbatică şi atunci mi-am jurat că nu voi permite să mi se întâmple şi mie acelaşi lucru cînd îmi va veni rândul. Pot foarte bine să înfrunt moartea. Până la urmă, nici nu am de ales. Dar nu văd de ce-aş lăsa o hoardă de măcelari nenorociţi să vadă ce e cu trupul meu, continuă el, prinzându-i privirea lui Rosalind ca să vadă că vorbea serios.

— Şi dacă un doctor te-ar putea ajuta? replică ea aproape implorându-l. Nu ai avut decât opinia lui Blackmer. Dar dacă el se înşală şi boala ta are leac?

— Dacă credeam cu adevărat asta, aş fi fost dispus să aflu opinia fiecărui şarlatan din Anglia, spuse el, expirând cu greutate. Totuşi, corpul nu minte. Sunt pe moarte. Promite-mi că mă vei lăsa să mor aşa cum vreau eu, Rosalind, te rog.

— Promit, spuse ea muşcându-şi buzele, gata să izbucnească în lacrimi şi dând apoi din cap afirmativ. Vrei să-ţi aduc pastilele de opiu contra durerii?

— Sunt pe măsuţa mea de toaletă, adu-mi trei, te rog.

Era o doză puternică, dar suficientă pentru ca măcar să-i uşureze puţin agonia.

Rosalind intră în garderobă şi se întoarse cu borcănelul.

— Ăsta este?

— Credeam că se vor termina pastilele înainte de sfârşit, spuse el dând din cap că da. Totuşi, se pare că generoasele calcule ale lui Blackmer au fost greşite, continuă el cu o notă de umor negru. Medicamentul va trăi mai mult decât mine.

Ea îi ridică capul şi îi introduse pastilele în gură, aducându-i apoi apă pentru a le înghiţi. Chiar şi efortul infim de a înghiţi îl epuiza.

Rosalind îi aşează cu tandreţe capul între perne. Câteva şuviţe de păr blond-roşcat scăpaseră din legătura lor şi i se ondulau în jurul feţei în timp ce ochii ei întunecaţi i se transformaseră în oceane de durere. Deşi fizic era amorţit, sensibilitatea lui

emoţională era la cote maxime, astfel încât îi putea adulmeca frica şi durerea ca şi cum ar fi fost ale lui. Într-o oarecare măsură, asta era mai greu de suportat decât durerea fizică ce-i măcina organele vitale.

Voia să-i spună cât de mult însemna ea pentru el şi cât de mult preţuia săptămânile pe care le petrecuseră împreună, dar nu ştia cum să spună asemenea cuvinte. Nu ştiuse niciodată asta.

În timp ce simţea cum îl înconjoară din nou întunericul, îi privi chipul, sperând cu disperare că nu era ultima oară cînd o mai vedea.

Rosalind îl ţinu pe Stephen de mână în timp ce el aluneca încet în somn. Oare ce să facă acum? Dacă nu cumva îşi revenea în mod miraculos, el nu avea să reuşească să se întoarcă la Ashburton Abbey. Trebuia să-i spună secretarului lui să-l cheme pe lordul Michael, care probabil că îl aştepta la moşie, sau poate că se afla încă la el acasă în Ţara Galilor. Fyfield trebuia să trimită mesaje urgente în ambele locuri.

Dar ea, ea ce trebuia să facă? Oare trebuia să o roage pe mama ei sau pe Jessica să vină să stea cu ea? Compania lor era bine-venită, însă ar fi dăunat trupei. Trebuia să se gândească la asta şi pe moment nu judeca foarte bine.

Stephen respira foarte rar, dar constant. Ea spera că asta însemna că pastilele de opiu îi

micşoraseră intensitatea durerii. Se ridică şi merse să-i spună lui Fyfield să trimită după lordul Michael şi să se ocupe de afacerile care mai trebuiau rezolvate. Din fericire, personalul o acceptase încă de la început şi îi asculta ordinele fără să pună întrebări.

Apoi vorbi cu valetul lui Stephen, Hubble. Ca şi ea, prima lui reacţie fusese să cheme un medic, dar apoi ea îi explică motivul pentru care Stephen nu voia asta. Hubble făcuse parte din personalul care avusese grijă de bătrânul duce pe patul de moarte şi, aducându-şi aminte de chinurile prin care îl făcuseră medicii să treacă, fu de acord să respecte dorinţa lui Stephen.

Valetul dorea să-l vegheze pe Stephen, aşa că Rosalind îi dădu voie. El îl ştia pe Stephen de mult mai multă vreme decât ea şi îşi câştigase acest drept. În plus, oricât de mult şi-ar fi dorit asta, ştia că nu va fi în stare să se ocupe de toate.

După ce valetul intră la stăpânul lui, Rosalind se plimbă nehotărâtă prin holul de lângă dormitor. Îşi dorea cu disperare să poată găsi un loc unde să se ascundă şi să plângă fără să o audă nimeni. Dar din păcate era greu să găseşti puţină intimitate într-un conac plin de servitori.

Îşi aminti apoi de celălalt apartament, cel folosit de lordul Michael şi de soţia sa. Cu excepţia curăţeniei săptămânale, nimeni nu venea în camerele acelea. Amorţită, se îndreptă spre

apartament.

Mobila era acoperită cu învelitori de olandă, dar nu conta asta. Intră în dormitor. Cuprinsă de o durere vie de parcă cineva i-ar fi smuls inima din piept, se aruncă pe patul enorm şi se lăsă în voia suferinţei.

capitolul 32

Se simţea atât de bine că se întorsese la moşie! Stephen se plimba pe aleea care traversa în diagonală grădina, bucurându-se de sunetul scos de pietrişul care scrâşnea sub cizmele lui. Grădina era poate locul lui preferat de pe moşie. Unele dintre primele lui amintiri erau de pe cînd se juca aici. Grădina nu fusese niciodată mai frumoasă decât astăzi. Florile străluceau în toată splendoarea lor, cu miresme ameţitoare şi boboci care se legănau leneş în bătaia soarelui.

Dar cum se putea să fie vara la Ashburton? El se afla la Londra şi era toamnă. Încruntându-se, se opri şi se uită în jur. Totul părea cât se poate de normal, inclusiv propriul lui corp, îmbrăcat în ţinuta obişnuită pe care o purta la moşie, cu cizmele de călărie, haina de un albastru-închis şi pantalonii de călărie din piele.

Numai că nu simţea nici o durere. Iar asta nu era deloc normal.

Nedumerit, începu să se plimbe din nou. Grădina fusese curtea interioară a aşezământului

religios iniţial, fiind mărginită pe toate cele patru laturi de o galerie boltită formată din vechi arcade de piatră. Cu multă vreme în urmă, călugăriţele de la mănăstirea Ashburton se plimbau aici, iar locuitorii clădirii de acum făceau încă acelaşi lucru şi astăzi. Întotdeauna se bucurase în mod special de coridoarele acoperite în zilele de furtună, cînd era protejat de vechile pietre în timp ce doar la câţiva paşi de el turna cu găleata.

Şi Louisa iubise acest loc. Obişnuia să petreacă ore întregi în grădină, cînd vremea era frumoasă, sau adăpostită de arcade, cînd vremea era urâtă.

De fapt, iată că şi acum era acolo, aşezată pe o bancă de piatră, brodând în felul ei obişnuit, plin de meticulozitate. Era o privelişte atât de normală, încât îi trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama că de fapt nu era nici o bancă în acel loc.

În plus, câteva clipe mai târziu, îşi aminti că Louisa era moartă.

Era un vis oare? Trebuie să fi fost. Dar nu visase niciodată ceva care să pară atât de real.

— Louisa? întrebă el bănuitor, îndreptându-se spre ea.

Ea îşi înălţă capul şi îi zâmbi cu o seninătate pe care nu o mai văzuse pe chipul ei niciodată. Deşi nu ea vorbea cu voce tare, el îi auzi salutul în mintea lui.

„Stephen. Te aşteptam.”

El se lăsă pe un genunchi în iarbă, în faţa ei,

astfel încât ochii lor erau acum la acelaşi nivel. Louisa era la fel de micuţă şi de frumoasă ca întotdeauna, dar expresia ei era diferită de ceea ce îşi aducea el aminte. Arăta… *accesibilă*, da, acesta era cel mai bun cuvânt pe care îl putea găsi. Peretele invizibil care existase întotdeauna între ei părea să fi dispărut.

— Unde mă aflu? întrebă el. Şi de ce mă aflu aici?

Ea lăsă lucrul de mână în poală şi îl privi cu ochii ei albaştri liniştiţi.

„Este un fel de anticameră către rai.”

— Deci chiar există viaţă după moarte? spuse el holbându-se la ea.

„Cuvântul moarte are un înţeles atât de final! În realitate, există doar viaţă. Ceea ce numim moarte este doar… o tranziţie, una destul de drastică, într-adevăr”, spuse ea cu un zâmbet slab.

El îşi aminti de grădina de lumină a lui Lady Westley.

— Acum câteva zile am întâlnit o femeie care mi-a povestit despre o experienţă care seamănă cu ceea ce se întâmplă acum. Am murit oare şi tu eşti aici pentru a mă ajuta să fac această tranziţie?

„Nu ai murit, dar eşti atât de aproape de moarte, încât linia dintre cele văzute şi cele nevăzute a devenit foarte subţire. De aceea te poţi afla aici”, spuse ea cu un zâmbet trist. „Cât despre mine, este adevărat că sunt aici ca să te ajut, dar

şi să răscumpăr nişte greşeli.”

— Ce să răscumperi? Ce greşeli? întrebă el surprins. Nu mi-ai făcut niciodată vreun rău. Întotdeauna te-ai purtat politicos şi cu blândeţe cu mine. Nu e vina nimănui că… mariajul nostru nu a fost mai închegat.

„Greşeşti. Vina a fost a mea”, spuse ea, cu o expresie în care se vădea regretul. „Întotdeauna am ştiut, chiar şi în copilărie, că nu ar trebui să mă căsătoresc. Dar m-am lăsat convinsă că e de datoria mea să fac asta, pentru că voiam cu disperare să mă întorc la Ashburton Abbey, aşa că am fost de acord să devin soţia ta. Satisfăcându-mi propriile dorinţe egoiste, te-am privat de căldura pe care o meritai, pentru că eu nu ţi-o puteam oferi. Eşti un bărbat bun şi iubitor. Deşi te-am făcut atât de nefericit, m-ai tratat întotdeauna cu respect şi consideraţie. Puţini bărbaţi ar fi făcut asta. Poţi să mă ierţi pentru ce ţi-am făcut?”

Se clătină pe călcâie, nedumerit şi şocat. El era iubitor? Dar nimeni nu îi spusese aşa ceva până atunci. Era rece, detaşat. Era un gentilom, destul de temperamental chiar şi gata să judece oamenii. Un bun prieten, într-adevăr, dar aceste mici virtuţi nu erau, desigur, dragoste. De fapt, nici nu ştia ce este dragostea.

Apoi se gândi la tăcerile dureroase de pe parcursul primei lui căsătorii, la disperarea fizică şi emoţională care îl copleşea uneori şi la furia

mocnită care ardea în adâncul lui. Poate toate acestea erau semne ale unei iubiri care nu avusese niciodată ocazia să fie exprimată. Ideea era nouă pentru el şi destul de neliniştitoare, întrucât însemna că nu era omul care crezuse el că era. Cu toate acestea, nu putea nega că intensitatea înflăcărată a sentimentelor lui pentru Rosalind nu era, în nici un caz, cea a unui gentilom rece şi detaşat.

Îşi ridică privirea spre Louisa, observând regretul din ochii ei albaştri.

— Nu am nimic să-ţi iert, draga mea. Şi eu am avut îndoieli în ceea ce priveşte căsătoria noastră şi m-am lăsat forţat să o accept, în ciuda instinctelor mele. Dar oare nu ne-am dat amândoi silinţa? Dacă nu a existat dragoste sau pasiune între noi, cel puţin ne-am purtat frumos unul cu celălalt. Şi, desigur, a existat prietenie între noi, adăugă el, ezitând.

„Da, a existat prietenie, mai ales din partea ta”, spuse ea, iar chipul ei delicat era plin de lumină. „Îţi mulţumesc, Stephen.”

În adâncul lui, simţi o eliberare pe măsură ce sentimentul de vină şi remuşcare legat de prima lui căsătorie pieri. Făcuseră amândoi tot ce le stătuse în putere. Nu ar fi putut face mai mult.

Louisa îşi plecă din nou capul peste lucrul ei de mână şi rămaseră amândoi unul lângă celălalt în tăcere, ca doi prieteni. Niciodată nu se simţise

atât de în largul lui în preajma ei. Grădina era atât de liniştită, încât unul dintre fluturii deosebit de frumos coloraţi zbură spre el şi se aplecă să se odihnească pe mâna lui preţ de o clipă.

Şi totuşi, el nu se simţea pregătit pentru liniştea supremă.

— Mi-ai spus că ai acceptat cererea mea în căsătorie pentru că-ţi doreai atât de mult să te întorci la Ashburton Abbey, spuse el, amintindu-şi remarca ei. De ce? Nici măcar nu văzuseşi locul până să ne căsătorim.

Ea termină ultima cusătură şi făcu nod firului strălucitor. Apoi ridică ghergheful pentru a da la iveală o tapiserie meşteşugită care înfăţişa grădina împrejmuită a mănăstirii. Dar imaginea nu era a grădinii de astăzi. Arcadele de piatră nu erau roase, alte plante erau sădite acolo, şi în planul îndepărtat se ridica forma pătrăţoasă a unei turle de biserică. El recunoscu scena ca fiind cea dintr-o veche gravură din perioada de dinaintea desfiinţării mănăstirilor. Aşa arătase Ashburton Abbey pe vremea cînd era un lăcaş monahal.

Louisa scutură uşor tapiseria şi aceasta prinse brusc viaţă şi îi învălui, ca şi cum ar fi fost transportaţi înapoi în timp. Amândoi erau acum aşezaţi pe iarbă şi Louisa purta un veşmânt închis la culoare, de călugăriţă.

„Acum multă vreme, într-o altă viaţă, am locuit

în mănăstire şi mi-am găsit liniştea”, spuse ea, ridicându-şi privirea calmă către a lui. „În această viaţă, am fost atrasă din nou la mănăstire deoarece căutam instinctiv ceva după care inima mea tânjea. Dar după ce m-am căsătorit cu tine şi am venit să locuiesc aici, mi-am dat seama că nu pietrele mă chemaseră, şi că inima mea tânjea de fapt după acea comuniune întru credinţă pe care o pierdusem.”

Clopotul sună în turnul de deasupra, intonând o chemare profundă, solemnă, la rugăciune.

„Rămas-bun, Stephen”, spuse ea înclinându-şi capul pentru o clipă. „Dumnezeu fie cu tine!”

Se întoarse şi se îndepărtă, în timp ce poalele veşmântului ei lung aluneca tăcut pe iarbă. Stephen văzu apoi o procesiune de femei înveşmântate la fel, care se plimbau prin culoarul de la vest. Louisa li se alătură la urmă, cu capul plecat, cu vălul ascunzându-i faţa în timp ce se mişca maiestuos în ritmul dangătului de clopot.

Prima dintre călugăriţe intră pe uşa capelei. Una câte una, femeile dispărură din raza lui vizuală. După ce intră şi Louisa, uşa se închise fără zgomot şi Stephen rămase singur.

Fără cuvinte, aşa cum şi Louisa comunicase cu el, Stephen îşi dădu seama că, odinioară, ea făcuse parte din comunitatea spirituală care trăise şi se rugase acolo timp de secole. Celibatară şi cucernică, se simţise împlinită şi, pentru că nu

găsise acea împlinire în viaţa petrecută alături de el, acea tristeţe profundă care o cotropise îi separase mai mult decât ar fi putut-o face nişte pereţi de piatră.

Dar acum ea se simţea din nou întregită. Stephen închise ochii şi înălţă o rugă de mulţumire pentru ea. Poate prima cu adevărat sinceră din viaţa sa.

Asta dacă era cu adevărat în viaţă. Viaţa era Rosalind, şi nu o curte goală care se transformase din nou în grădina pe care o cunoştea şi o iubea.

Privi în jur nelinişţit şi simţi cum îi sare inima din piept cînd o văzu pe Rosalind venind către el pe una dintre aleile de pe diagonală, la braţul unui bărbat. Soţia lui şi însoţitorul ei purtau veşmintele somptuoase şi complicate care se purtau cu un sfert de secol în urmă.

Şi totuşi, femeia nu era Rosalind. Avea ochii albaştri, nu căprui, era puţin mai scundă şi părea să aibă un alt fel de caracter. Cu un ciudat sentiment de acceptare calmă, îşi dădu seama că îi vedea pe Sophia Westley şi pe soţul ei, Philippe St Cyr, contele şi contesa du Lac.

Sophia îi oferi un zâmbet de parcă l-ar fi cunoscut dintotdeauna şi îi întinse mâna. Era caldă, fermă şi cât se poate de reală. El se aplecă să o sărute. Când se ridică îşi dădu seama cu un mic şoc că era mai tânără decât era Rosalind acum şi că soţul ei era doar cu câţiva ani mai în

vârstă. Dar mai tânăr decât Stephen.

Ea continuă să-l ţină de mână şi imagini pline de viaţă începură să-i circule rapid prin minte. Văzu o femeie în vârstă care alerga împiedicându-se prin pădure, ţinând de mână un copil îngrozit. Ascunzându-se de soldaţi, îşi folosea mica rezervă de monede să cumpere mâncare de la ţărani şi călătorea în căruţe. În cele din urmă, după ce ajunseră într-un port, în Franţa sau poate Belgia, reuşiră să cumpere o călătorie la Londra. Stephen avea nefireasca senzaţie că Sophia şi Philippe călătoriseră cu dădaca şi cu preţioasa ei încărcătură, ghidându-le şi protejându-le pe cât puteau.

Dar nu putuseră să o salveze pe bătrână atunci cînd biata ei inimă, solicitată atât de mult, cedase, pe cheiul de la Londra. Stephen îl văzu pe paznicul în uniformă care încercă să o apuce pe Rosalind, o văzu cum fuge îngrozită şi cum picioruşele ei o poartă în labirintul infect de străduţe din spatele cheiului.

Sophia şi Philippe rămaseră cu copilul, folosindu-se de mica putere pe care o aveau ca să o protejeze. Sophia căută pe cineva care să aibă grijă de fiica ei şi să o ţină în siguranţă, fără să reuşească. Fusese doar o fantomă, şi încă una nou apărută şi confuză în acel moment.

Apoi veni ziua cînd Sophia îi găsi pe Thomas şi Maria plecând de la Turnul Londrei, râzând şi

discutând despre vizita lor la bijuteriile coroanei. Sophia reuşise să găsească un anumit spirit-pereche în Maria şi o rugase fără cuvinte să se plimbe pe străduţele din cartierul St Katherine.

Sophia îi adusese pe soţii Fitzgerald la locul potrivit şi Philippe o împinsese pe micuţa lui fiică în braţele Mariei. Apoi, contele şi contesa du Lac fuseseră liberi să-şi caute propria grădină de lumină.

— Înţeleg, spuse Stephen aplecându-se şi sărutând obrazul fin al soacrei lui. Apoi Philippe îi prinse mâna, strângându-i-o cu putere. Era un bărbat brunet, chipeş, cu ochi căprui şi calzi, ca ai lui Rosalind. V-aţi făcut amândoi treaba minunat, continuă Stephen.

„Nu doar noi”, spuse Philippe cu un gest al mâinii, şi Stephen se pomeni privind într-o grădină împrejmuită, unde o femeie în vârstă, cu faţa senină, supraveghea mai mulţi copii care dansau în soare.

„Doamna Standish, curajoasa dădacă a lui Marguerite.”

Bătrâna ridică privirea şi îi zâmbi lui Stephen, apoi îşi văzu din nou de treburile ei. El îşi dădu seama că în acel loc nu era nici pe pământ, şi nici în rai încă, şi că ea avea aici grijă de copiii care muriseră la o vârstă fragedă.

— Mulţumesc, spuse Stephen calm, întorcându-se din nou spre Sophia şi Philippe. Ştiu că nu v-aţi

salvat fiica de dragul meu, dar am beneficiat şi eu de pe urma acţiunilor voastre. Ea a fost cea mai mare bucurie a vieţii mele.

În mintea lui, Stephen auzi cuvintele rostite de amândoi.

„Spune-i lui Marguerite cât de mult o iubim şi că de-abia aşteptăm ziua în care ne vom revedea.”

Apoi ei se întoarseră şi se îndepărtară, mergând către soare până când dispărură în lumină.

Crispat de nişte sentimente nou descoperite, Stephen îi privi îndepărtându-se, simţind cum lumina arde prin el, pârjolind fiecare fibră a fiinţei lui.

Şi lumina aceea era iubire. Se prăbuşi pe banca pe care stătuse Louisa, tremurând scuturat de forţa emoţiilor care îl învăluiau în timp ce barierele interne se topeau.

Putea vedea acum cu claritate cum îşi construise un zid care să-l protejeze de durerea de a simţi. Începuse să ridice acest zid încă din copilărie. Primele lui amintiri erau cum fusese pedepsit pentru că îşi dădea frâu prea liber emoţiilor. Primele cărămizi fuseseră puse la temelia zidului când tatăl lui îl certa că plângea la moartea unui animal iubit sau îl bătea pentru că se jucase cu copiii de rang inferior de pe moşie. Rânduri întregi de cărămizi se adăugaseră atunci când descoperise moralitatea îndoielnică a mamei lui. Teamă, mânie, ruşine, trădare, toate acestea

fuseseră cărămizi care ridicaseră încet zidul, până cînd acesta ajunsese să-l separe de durerea de a trăi, dar desigur şi de bucuria vieţii.

Când zidul fusese gata, el era un model de gentilom englez: rece, detaşat, fără cusur, şi niciodată prea înflăcărat încât să depăşească limitele decenţei. Un om care nu încercase niciodată suişurile şi coborâşurile iubirii.

Şocul şi unda dureroasă de emoţie îl făceau să se simtă ca şi cum ar fi fost făcut din gheaţă, care acum începea să se crape sub imperiul dezgheţului de primăvară. Însă lumina care îl înconjura era caldă, vindecându-i prin dragoste spiritul rănit. Întotdeauna existase iubire în viaţa lui, îşi dădu el seama, deşi nu îndrăznise să o numească aşa. Îşi iubise mama, cu toate defectele ei, şi sora, care reuşise mai bine să ofere decât să primească. Îl iubise întotdeauna pe Michael, deşi sentimentul era amestecat cu complicatele unde ale competiţiei şi ale dispreţului pe care îl simţise din dorinţa inconştientă de a-i fi pe plac tatălui său.

Dar mai mult decât orice, o iubea pe Rosalind. Căldura şi înţelegerea ei îi luminaseră acele colţuri întunecate ale firii încă de la început, iar pasiunea pe care o împărtăşeau îl făcuse să se simtă mai aproape de paradis ca niciodată. Faptul că o găsise în ciuda sorţii potrivnice era o dovadă clară că viaţa urma pe undeva un fel de plan divin.

Închise ochii, lăsând lumina binecuvântată să curgă prin el. Rosalind. Soţia lui, iubita lui. Se simţi cuprins de veneraţie şi recunoştinţă, că în umbra morţii reuşise să descopere ce înseamnă iubirea.

Iar acum nu avea de ce să se mai teamă de moarte niciodată.

capitolul 33

Mult după ce rămase fără lacrimi, Rosalind zăcea întinsă pe pat, îngheţată de frigul toamnei, dar prea istovită pentru a se mişca. Boala lui Stephen avansa cu o iuţeală înspăimântătoare, cu mult mai repede decât capacitatea ei de a o accepta la nivel emoţional.

Dar nu avea de ales. Era soţul ei şi ea trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a fi soţia perfectă, indiferent dacă asta însemna să-l convingă să mănânce sau să ţină doctorii departe de el. Ceea ce nu îşi putea permite era să fie slabă şi paralizată de propria ei suferinţă.

Începea să se întunece. Stătea acolo de ore bune. Trebuia să se ridice şi să-l înlocuiască pe Hubble de la căpătâiul lui Stephen.

Portia, care stătea lângă ea, un ghem de blană neagră şi portocalie, se mişcă şi deschise ochii mari şi verzi. Pisoiul se pricepea de minune să o zbughească pe uşă afară şi o urmase pe Rosalind în apartamentul lordului Michael. Apoi se suise în

pat şi, încovrigându-se, îi ţinuse liniştită companie stăpânei ei întreaga după-amiază.

Rosalind zâmbi slab şi scărpină pisoiul pe gât, cu un deget. Darul de nuntă al lui Stephen, ales pentru a-i aduce plăcere chiar şi în cele mai dificile momente. Şi era chiar un cadou reuşit, căci era imposibil să priveşti giumbuşlucurile pisoiului sau să simţi atingerea limbuţei sale aspre şi să nu te simţi puţin mai bine.

Rosalind auzi vag zgomot la parter. Poate că aveau vizitatori. Acum chiar trebuia să se ridice, să se spele pe faţă şi să devină prezentabilă. Era actriţă. Aşa că îşi putea stăpâni emoţiile şi juca rolul de stăpână puternică şi demnă a casei. Şi chiar avea de gând să facă asta peste câteva clipe, de îndată ce va fi găsit în ea destulă putere.

Uşa de la salonaş se deschise şi se auziră paşi hotărâţi. Câteva clipe mai târziu, se deschise uşa dormitorului.

Simţindu-se groaznic de vulnerabilă, Rosalind se ridică în capul oaselor şi se pomeni în faţa celei mai frumoase femei pe care o văzuse vreodată. Nou-venita avea păr negru, o faţă în formă de inimă perfectă şi arăta deosebit de elegantă într-un costum de călătorie simplu.

Rosalind oftă în mintea ei, dându-şi seama că avea urme de lacrimi pe faţă, apoi alunecă din pat şi se ridică ţinându-se cu o mână de unul dintre stâlpii patului.

— Bună ziua. Trebuie să fii Lady Michael. Îmi… îmi cer scuze că mă aflu în camera dumitale.

— Nu e nevoie de scuze. Nu eram aşteptată. Şi tu trebuie să fii… noua soţie a lui Stephen? spuse Lady Michael înclinându-şi capul într-o parte.

— Mă cheamă Rosalind, zise ea dând din cap afirmativ.

— Poţi să intri, Molly, spuse Lady Michael privind peste umăr către camerista ei, care venise în urmă. Este o plăcere să te cunosc, Rosalind, continuă ea traversând camera. Spune-mi Catherine.

— Am purtat una dintre rochiile tale în a doua noapte după ce-am ajuns în Londra, se pomeni Rosalind rostind, în timp ce strângea mâna întinsă de Catherine. Stephen a jurat că e în regulă, dar nu sunt sigură că-l cred.

— O, dar trebuie să-l crezi, spuse Catherine râzând. Stephen are întotdeauna dreptate, adăugă în timp ce îşi scotea pălăria şi pelerina. Este acasă acum?

Probabil că ea nu ştia nimic de boala cumnatului ei.

— Este aici, dar este foarte bolnav, spuse Rosalind, trăgând adânc aer în piept în încercarea de a-şi stăpâni emoţiile. A avut o criză foarte gravă în cursul după-amiezii de astăzi şi probabil că încă doarme.

— Aşadar, este adevărat? întrebă Catherine

întorcându-se cu o expresie uluită pe chip. Medicul lui, doctorul Blackmer, i-a scris soţului meu acum câteva săptămâni, spunându-i că Stephen nu se simţea bine şi că fugise fără să ia măcar un servitor cu el, aşa că Michael a plecat imediat după el. Îl tot caută de-atunci, spuse ea, muşcându-şi buzele. De vreme ce Stephen se căsătorea şi îl mâna pe Michael într-o asemenea urmărire veselă, m-am convins singură că, probabil, Blackmer se înşală. Nu… chiar nu am crezut că e cu adevărat bolnav.

— Lordul Michael a plecat în căutarea fratelui său? spuse Rosalind surprinsă. Stephen nu se gândea că va fi cineva atât de îngrijorat de absenţa lui, îşi dorea pur şi simplu să stea departe de viaţa lui obişnuită pentru un timp.

— Şi a făcut asta într-un mod cât se poate de eficient, rosti Catherine dându-şi ochii peste cap. Soţul meu, care este cunoscut pentru lipsa lui de răbdare, a fost de-a dreptul exasperat. Într-un final, mi-a scris din Scoţia ca să-mi spună că se dă bătut, rugându-mă să ne întâlnim aici, la Londra.

— Scoţia? spuse Rosalind nevenindu-i a crede.

— Se pare că el şi doctorul Blackmer, care îl însoţeşte, au urmărit o trăsură ce purta un cuplu care, după descriere, semăna cu voi, tocmai până la Edimburgh.

— O, Doamne, clipi Rosalind. Nu ştiu dacă să-i compătimesc sau să râd.

— Poţi la fel de bine să râzi, spuse Catherine pragmatică. Aşa te vei simţi mai bine.

Avea dreptate, dar pe moment lui Rosalind nu prea îi venea să râdă.

— Când ar trebui să ajungă la Londra soţul tău?

— Bănuiesc că mâine sau poimâine, spuse Catherine oftând în timp ce aprinse o lampă, întrucât soarele era la asfinţit. Parcă e plecat de-o veşnicie.

— Cu cât ajunge mai repede lordul Michael, cu atât mai bine, spuse Rosalind. Chiar şi două zile ar putea fi prea mult.

— Este atât de gravă boala lui Stephen? întrebă Catherine ridicând şocată privirea de la lampă.

— Este într-o stare critică. A fost la un pas de moarte mai devreme, astăzi, cred. Mi-e… mi-e teamă că s-ar putea stinge dintr-un moment în altul, spuse Rosalind prăbuşită la piciorul patului.

— Ce spune medicul? rosti Catherine, ţinându-şi răsuflarea.

— Stephen nu mă lasă să chem nici un medic. Se pare că tatăl lui a suferit îngrozitor de pe urma tratamentelor a diferiţi medici, cînd era pe moarte, şi Stephen nu vrea să i se întâmple acelaşi lucru.

— E greu să conteşti un asemenea argument, fu de acord Catherine. Pot să-l văd? Aş vrea să-l văd oricum, dar am şi o experienţă îndelungată ca soră de caritate, şi asta s-ar putea dovedi util acum.

— Desigur.

Rosalind o conduse din apartamentul lordului Michael în hol şi apoi în apartamentul ducelui, din celălalt capăt al holului. Dormitorul era confortabil, încălzit de foc şi luminat de un candelabru cu lumânări. Un Hubble mohorât stătea lângă pat.

Stephen era atât de nemişcat, încât Rosalind simţi dintr-odată un groaznic atac de panică înainte de a putea observa că respira. La rândul ei, Catherine tresări la vederea cumnatului ei. Slăbiciunea lui cumplită şi trăsăturile scofâlcite erau semne evidente ale unui om pe moarte.

— Eşti treaz, dragul meu? spuse Rosalind cu blândeţe, mergând lângă el.

— „Tu, moarte, nu fi mândră, deşi zic unii c-ai fi puternică şi-nspăimântătoare”, murmură Stephen, deschizând ochii. „De dormi puţin, te vei trezi-n eternitate.”

Preţ de o clipă, Rosalind simţi cum i se strânge inima căci crezu că delirează, dar ochii lui erau calzi şi lucizi.

— Trebuie că te simţi mai bine, dacă poţi să citezi din John Donne, zâmbi ea uşurată.

— Chiar mă simt mai bine. Îmi pare rău că te-am supărat mai devreme, spuse el zâmbind cu drag. Trebuie să-ţi vorbesc dar… nu am cine ştie ce energie acum.

— De ce nu te mai odihneşti puţin? sugeră ea.

Arăţi mult mai bine acum decât arătai înainte. Poate că dacă mai dormi te vei simţi şi mai bine.

Nu numai că arăta mai puternic, ci părea şi diferit într-un fel pe care nu îl putea descrie.

— Pe mai târziu atunci, spuse el încuviinţând slab din cap.

Rosalind îşi dădu seama că ceea ce vedea în ochii lui de un verde-cenuşiu era pace. Şi chiar un fel de fericire. Teama ascunsă şi mânia faţă de soarta lui care îl însoţiseră până acum pieriseră. Iar ea era profund recunoscătoare pentru asta. Cu toate acestea, îşi dădea seama cu tristeţe că acceptarea faptului că murea îl îndepărta încă puţin de ea.

— Ai un vizitator, spuse ea, alungând acest ultim gând din minte.

— Bună, Stephen, rosti cumnata lui venind pe cealaltă parte a patului.

— Catherine, spuse el şi chipul i se lumină. A venit şi Michael?

— Nu, dar va fi aici în curând, răspunse ea aplecându-se şi sărutându-l pe obraz. Foarte rău ai făcut că te-ai îmbolnăvit aşa grav. Nu sunt de acord.

— Nici eu nu sunt de acord. A fost al naibii de neglijent din partea mea, spuse el în glumă. Bănuiesc că ai cunoscut-o pe soţia mea.

— O, da. Plănuiesc să deschid o sticlă de vin cu Rosalind şi să facem schimb de impresii în

legătură cu ce presupune viaţa alături de un bărbat Kenyon.

— Mă bucur că nu voi putea auzi discuţia, spuse el cu o ocheadă şireată.

— Asta te face şi mai arogant, replică Rosalind, cu o notă vag surprinsă în glas cînd îşi dădu seama că el încă mai putea glumi.

— Voi două ar trebui să mâncaţi ceva, spuse el privind la fereastra întunecată. Trebuie că lui Catherine îi este foame, având în vedere că vine de pe drum.

— Prea bine. Mai vrei medicament? spuse Rosalind ridicând borcănelul cu pastile de pe masă.

— Două, te rog, zise Stephen.

Ea luă pastilele în palmă şi îi dădu şi un pahar din laptele care devenise o obişnuinţă, pentru a-l ajuta să le înghită. Apoi îl sărută, apropiindu-şi obrazul de al lui preţ de o clipă. Avea pielea rece, dar nu mai era transpirat ca mai devreme.

Rosalind îi spuse lui Hubble să trimită sus cina, adăugând că va veni să-l înlocuiască mai târziu, apoi plecă împreună cu Catherine.

— Scrisorile lui Michael nu mi-au furnizat decât frânturi din căutările lui, aşa că sunt moartă de curiozitate. Dacă am înţeles bine, eşti actriţă şi Stephen s-a alăturat trupei de teatru a familiei tale pentru o perioadă de timp? o întrebă cumnata ei cînd ajunseră la parter. Mi-ar plăcea să aud

întreaga poveste, dacă nu te superi.

Rosalind oftă, întrebându-se dacă şi Catherine va reacţiona asemenea surorii lui Stephen.

— Nu m-am căsătorit cu el pentru banii lui.

— Bine, dar asta este evident după ce v-am văzut împreună, spuse Catherine ridicând din sprânceana elegantă.

— Mă bucur că tu vezi asta, spuse Rosalind relaxându-se. Pentru că, în mod evident, Claudia nu vede astfel lucrurile.

— A, Claudia, spuse sec Catherine. Niciodată nu mi-a spus în faţă ceea ce gândeşte, dar asta e doar pentru simplul fapt că abia suportă să se afle în aceeaşi cameră cu Michael şi presupune că el merită o fiinţă necioplită şi vulgară ca mine.

— Nu este de acord în ceea ce *te* priveşte?

— Claudia este în stare să displacă pe oricine şi eu chiar i-am dat destule motive, spuse Catherine cu ochii vioi. O văduvă care are deja o fiică, o femeie care a îngrijit bărbaţi dezbrăcaţi care nu erau soţul ei şi care a mers în război cu soldaţii de-a lungul peninsulei… îngrozitor! Nici o doamnă bine-crescută nu ar fi supravieţuit unei asemenea vieţi.

— Cred că avem multe lucruri în comun, Catherine, spuse Rosalind râzând.

— În mod sigur avem, răspunse Catherine luându-şi cumnata de braţ. Şi acum, să mergem să dăm iama în bucătărie şi-mi vei putea povesti

totul.

Zis şi făcut. În camera pentru micul dejun, în timp ce luau o masă simplă formată din supă, pâine şi brânză, întrucât nici una dintre ele nu îşi dorea mai mult de atât, Rosalind îi spuse cum îl salvase Stephen pe Brian de la înec. Apoi îi povesti cum „domnul Ashe” devenise parte din trupă şi despre nunta din poieniţă. După care îşi descrise originile. Faptul că putea să spună că era o contesă franţuzoaică adăugă o notă distinctivă discursului ei.

În schimb, află despre copiii lui Catherine, rămaşi în Ţara Galilor, pe care aceasta îi adora. În mod evident, îşi adora şi soţul, ceea ce fu o uşurare pentru Rosalind, întrucât un bărbat iubit de o femeie precum Catherine nu putea fi prea înspăimântător.

— Mă duc sus să-l schimb pe Hubble pentru noaptea asta, spuse Rosalind după ce dădură gata un ibric de cafea. Aş putea încerca să fiu o gazdă bună, dar îmi închipui că tu ştii mai multe despre casa asta decât mine.

— Tot ce se poate. Nu-ţi face griji, o să fiu bine, spuse Catherine, acoperindu-şi un căscat. Sunt gata să mă duc la culcare, a fost a călătorie rapidă şi obositoare. Mai am o singură întrebare, spuse ea ezitând. Eşti cum-va însărcinată?

— Cred că ai fost o soră de caritate excelentă, spuse Rosalind cu gura căscată de mirare.

— Unele femei au o anumită înfăţişare în aceste cazuri, explică Catherine. Aşadar, este adevărat?

— Sunt aproape sigură, confirmă Rosalind.

— Aleluia! spuse Catherine radiind. Mă bucur atât de mult! Stephen trebuie să fie încântat.

— Încă nu i-am spus. Vreau să-i spun în noaptea aceasta, dacă este treaz.

— Acum să sperăm că va fi băiat.

— Stephen îmi spunea că Michael nu doreşte să fie duce, dar ca mamă, nu îţi doreşti asta pentru fiul tău? întrebă Rosalind curioasă.

— Nu prea. Nu am nici o îndoială că micul meu Nicholas va fi egalul oricui cînd va creşte mare, dar lui Michael i-ar displăcea profund să fie duce şi nu vreau să-l văd nefericit. Sau prea ocupat ca să mai aibă timp pentru mine, completă ea zâmbind.

Rosalind bănuia că nici un bărbat nu ar putea fi vreodată prea ocupat pentru Catherine Kenyon.

— Dar de ce-i displace atât de mult lordului Michael ideea de a fi moştenitor? întrebă ea, curioasă încă.

— Nu l-am cunoscut pe bătrânul duce, dar ştiu că l-a tratat execrabil pe Michael, spuse Catherine ezitând şi cântărindu-şi cuvintele. Cu excepţia unor momente din copilărie petrecute alături de Stephen, soţul meu nu are amintiri plăcute de la Ashburton Abbey. Nu-i displace să meargă acolo în vizită, dar nu doreşte să aibă parte de titlu sau

de moşie.

Rosalind încuviinţă din cap, întrucât putea înţelege asta.

— O să fac tot ce pot mai bine pentru amândoi, spuse ea ridicându-se şi atingându-şi uşor abdomenul cu mâna.

— Mă bucur atât de mult că te-a găsit Stephen! spuse Catherine ridicându-se şi îmbrăţişând-o rapid.

Rosalind se relaxă preţ de câteva clipe în braţele celeilalte femei, dându-şi seama că, pe de-o parte, o plăcea pe Catherine pentru acea calitate maternă care-i amintea de Maria.

— Şi eu mă bucur, în ciuda a tot, răspunse ea cu blândeţe.

Stephen se trezi din ceaţa plină de vise şi o găsi pe Rosalind stând tăcută lângă pat, cu cearcăne sub ochi.

— De ce Dumnezeu stai pe scaun, cînd ai la dispoziţie un pat perfect funcţional? murmură el.

— Chiar vrei să dorm cu tine? clipi ea somnoroasă. Nu vreau să te rănesc în vreun fel.

— Nu cred că genul ăsta de durere se va accentua dacă dorm cu soţia mea. De fapt, cred că mă voi simţi chiar mai bine. Desigur, asta dacă accepţi să te afli atât de aproape de cineva în starea mea, ezită el.

— Ce prostuţ eşti! spuse ea cu ochii mari. Cum

îţi poţi închipui că nu mi-aş dori să stau cu tine? Mă întorc de îndată ce mă schimb în cămaşa de noapte, zise ea, căscând în timp ce ieşea din cameră.

El oftă, displăcându-i ideea cămăşii de noapte. Amândoi vor fi prea îmbrăcaţi, dar desigur, vreun bun samaritean ar putea dori să vină să vadă cum se mai simte. Aflase deja că o intimitate limitată era unul dintre multele preţuri pe care le are de plătit un om cînd se află pe patul de moarte.

Câteva minute mai târziu, Rosalind intră din nou în dormitor, purtând o cămaşă delicat brodată şi părul împletit într-o coadă groasă la spate. După ce lăsă o singură lumânare pe măsuţa de toaletă, veni în pat.

— Mai vrei medicamente? întrebă ea.

— Nu, te vreau doar pe tine, spuse el.

Nu voia să piardă timp preţios, alunecând într-un somn indus de pastile.

Ea se strecură lângă el în pat. El o trase în braţe, lipindu-se de trupul ei moale şi simţind o plăcere de o intensitate aproape dureroasă în timp ce făcea asta. În mod paradoxal, faptul că o ţinea în braţe scădea nivelul durerii lui fizice sau măcar îl făcea să o bage de seamă mai puţin.

— Eşti minunată, murmură el.

— Mmm, aş putea spune acelaşi lucru despre tine, zise ea oftând, şi răsuflarea ei îi încălzi gâtul.

Rămaseră liniştiţi pentru câteva minute, apoi ea

spuse timid:

— Am nişte veşti bune. Am aşteptat ca să fiu sigură. Se… se pare că o să am un copil.

El îşi ţinu răsuflarea, fiindu-i parcă teamă să creadă. Apoi simţi cum inima i se umple de bucurie şi fericirea i se răspândeşte în trup asemenea bulelor de aer dintr-un pahar de şampanie.

— Este minunat! exclamă, reuşind să se sprijine în cot cuprins brusc de un val de energie. În lumina slabă, putea observa pe chipul lui Rosalind acea încântătoare satisfacţie pe care o simţea fiecare femeie de la Eva încoace după ce îi spunea soţului că vor avea un copil. Ce fată deşteaptă eşti tu, spuse el netezindu-i părul blond-roşcat.

— Şi tu ai contribuit cu ceva aici, râse ea, ducându-i mâna la abdomenul ei, unde curba blândă nu îşi dădea de gol secretul. Cred că s-a întâmplat chiar cînd am făcut dragoste pentru prima oară, în podul cu fân.

— E un miracol, Rosalind, spuse el, revenind în poziţia de dinainte şi continuând să-şi ţină mâna pe abdomenul ei. Când te gândeşti că amândoi credeam că nu putem avea copii! Şi cu toate acestea, am creat o nouă viaţă.

O viaţă pe care el nu avea să o vadă şi asta îl amăra. Poate că, asemenea lui Sophie şi lui Philippe, va putea măcar să-i viziteze odată. Şi totuşi, nu va fi acelaşi lucru cu a-şi ţine copilul în

braţe sau a căuta să vadă dacă seamănă cu Rosalind…

Îşi întrerupse firul gândurilor întrucât nu îşi aveau rostul. Se afla în prezent, cu Rosalind, şi i se dăduse o veste îmbucurătoare. În schimb, şi el trebuia să-i dea mesajul pe care îl primise pentru ea.

— Mai devreme, astăzi, după criză, începu el, mi s-a întâmplat cel mai extraordinar lucru.

Continuă, descriind vizita lui spirituală la conac. Nu îi spuse ce-i zisese Louisa despre căsnicia lor, întrucât era un subiect intim, dar îi spuse cum îi explicase ea că moartea era doar o trecere. Îi vorbi şi despre întâlnirea cu părinţii ei şi cum vegheaseră aceştia asupra copilului lor.

— Părinţii tăi m-au rugat să-ţi spun că te iubesc foarte mult, încheie el pe un ton blând.

Urmă o perioadă de linişte pe parcursul căreia el se întrebă dacă Rosalind încerca să decidă dacă nu cumva era mai bine să-l interneze la nebuni. Apoi ea scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înecat şi o văzu că plângea cu faţa ascunsă în umărul lui.

— Rosalind? Să ştii că nu sunt deloc nebun. Probabil că am avut doar un vis cât se poate de real, continuă el sărutându-i tâmpla.

— Cred că sarcina e de vină. Se pare că orice lucru mă face să plâng, spuse ea ştergându-şi ochii cu colţul cearşafului. Dacă a fost un vis, a fost unul adevărat. Când mi-ai spus că părinţii mei

sunt împreună şi că veghează asupra mea, mi-ai făcut inima să cânte de bucurie.

Ea îşi mângâie obrazul de-al lui, ceea ce îl făcu să se bucure că-l lăsase pe Hubble să-l bărbierească.

— M-ai întrebat odată de ce cred că viaţa este ceva mai mult decât ceea ce vedem în jurul nostru, şi nu am putut să-ţi răspund. Dar tu tocmai ai explicat de ce. Părinţii mi-au fost îngerii păzitori. Mi-am dat seama de asta de îndată ce ai rostit cuvintele.

Dacă Sophia şi Philippe erau împreună, cu siguranţă că şi el şi Rosalind aveau să fie împreună într-o bună zi. Îi mângâie spatele, simţindu-se aproape de ea atât emoţional, cât şi fizic. Problema era că şi-ar fi dorit să fie şi mai aproape de-atât, să-i invadeze trupul, să-i audă ţipătul de extaz şi să simtă plăcerea învăluitoare…

— Până acum nu mi-am dat seama de cât de mult provine dorinţa nu din trup, cât din minte, spuse el, înăbuşindu-şi o înjurătură. Îmi doresc atât de mult să fac dragoste cu tine, dar nu pot, spuse el făcând o grimasă. Pur şi simplu, nu sunt în stare.

— Nu-i nimic, Stephen, şopti ea în timp ce mâna îi alunecă în jos atingându-i părţile intime cu un gest de nespusă tandreţe. Nu… nu ştiu dacă aş putea suporta să ştiu că s-ar putea să fie ultima oară.

El simţi cum i se pune un nod în gât. Şi mai multe pierderi, iar aceasta era o pierdere mare. Oare exista comuniune fizică în grădina de lumină? Citise odată că în rai uniunea spirituală era mai bună decât cea sexuală. Se întrebase atunci de unde putea şti asta autorul, şi acum, după ce făcuse dragoste cu Rosalind de atâtea ori, se îndoia că ar putea exista ceva mai bun decât asta.

Şi totuşi, această posibilitate însemna ceva în care putea să spere.

Rosalind rămase trează mult timp după ce Stephen adormi. Experienţa pe care i-o povestise părea atât de corectă şi adevărată! Părinţii ei naturali îi fuseseră alături şi o împinseseră în braţele părinţilor ei adoptivi. Astfel, fusese binecuvântată de două ori. Şi totuşi, îşi petrecuse întreaga viaţă cu frica în sîn.

Recunoaşterea acestui fapt o făcu să se înfurie pe ea însăşi. Apoi, imagini ale părinţilor ei începură să-i răsară în minte. E drept, muriseră repede, dar ea purta ororile acelei nopţi în sufletul ei. Tragedia fusese urmată de săptămâni de teroare, culminând cu moartea preaiubitei ei doici. După asta urmaseră frigul şi foamea şi frica paralizantă, în timp ce se lupta să supravieţuiască.

Nu e de mirare că nu se mai simţise niciodată în siguranţă din acel moment, deşi fusese salvată ca

prin miracol. Îngropase teroarea în adâncul ei şi se concentrase să fie o fiică perfectă, astfel încât Thomas şi Maria să o ţină la ei.

Pe parcursul anilor, teama fusese tovarăşul ei din umbră. Se temuse de necunoscut, se temuse să-şi părăsească familia adoptivă, se temuse să ţină prea mult la aceeaşi persoană. Căutase siguranţa în mulţime, aşa că iubise mulţi oameni. Se căsătorise cu Charles pentru că îi dădea siguranţă, făcând parte din lumea ei cunoscută. Chiar şi căsătoria cu Stephen păruse sigură, întrucât boala lui însemna că s-ar fi putut întoarce repede la viaţa pe care o ştia.

Dar să îl iubească nu era sigur, pentru că asta o expunea la riscul unei pierderi, asemenea pierderii care o bântuise de la moartea părinţilor ei. Aşa că nu recunoscuse că îl iubea. Că îl plăcea, da. Că simţea pasiune pentru el, cu siguranţă. Dar nu că îl iubea.

Era chiar amuzant, de fapt. Întotdeauna se considerase o femeie calmă şi raţională, şi totuşi, nici măcar în intimitatea minţii ei nu recunoscuse cu sinceritate cât de mult ţinea la Stephen. Să-l iubească nu îi dădea „siguranţă”, iar să-l piardă era ca şi cum cineva i-ar tăia inima în două.

Dar într-o bună zi vor fi din nou împreună. Acum credea asta. Iar acest gând era destul ca s-o facă să cadă, în sfârşit, într-un somn profund.

capitolul 34

Ziua douăzeci şi patru

În dimineaţa următoare, Stephen se trezi surprinzător de revigorat. Poate că asta se datora faptului că Rosalind dormea încă în braţele lui. Chiar şi Portia se strecurase în cameră şi îşi petrecuse noaptea încolăcită pe pat. Dormea destul de bine cu ea.

Când Rosalind se trezi, durerea îl chinuia din nou, dar se diminuă după ce ea îi mai dădu două pastile de opium. Apoi îl convinse să bea lapte de pasăre, spunându-i că oul şi mierea bătute în lapte o să-i dea puterea de care avea nevoie. Sorbi cu grijă, însă băutura ajunse în stomac şi rămase acolo.

Să traverseze încăperea depăşea atât de mult abilităţile sale, încât nici măcar nu-i trecu prin minte să se dea jos, însă se simţea suficient de puternic cât să stea în capul oaselor în pat. Catherine acceptase invitaţia de a sta cu ei şi petreceau împreună o dimineaţă plăcută. Se lăsă pe grămada de perne pe care o formase Rosalind lângă tăblia patului, în timp ce femeile vorbeau. Îi era de ajuns să fie cu două dintre persoanele cele mai dragi.

Se întrebă, cu detaşare, cât o să mai supravieţuiască trupul lui. O zi, poate două. Dorinţa lui cea mai mare era ca fratele lui să ajungă înainte să vină sfârşitul.

Apoi Hubble intră în încăpere cu o expresie disperată.

— Înălţime, lordul şi Lady Herrington sunt aici. Insistă să vă vadă.

Rosalind scoase un ţipăt, iar Catherine, care stătea în partea opusă a patului, aproape scăpă ceaşca de ceai. Stephen răspunse, la fel de surprins:

— Condu-i aici.

Claudia şi soţul ei, Andrew, intrară după câteva momente. Sora lui înţepeni cînd îl văzu. Iar el ghici că, în ciuda faptului că i se spusese despre boala lui, încă era şocată de realitate.

După ce îşi reveni, Claudia străbătu camera lângă pat.

— Stephen, trebuia să vin.

— Mă bucur să te văd. Şi pe tine, Andrew.

Strângerea de mână a cumnatului său tăcut fu scurtă, însă puternică. Mereu fusese un băiat bun.

Rosalind îi privea pe vizitatori ca o leoaică plină de grijă pentru puiul bolnav, însă Catherine spuse politicos:

— Bună ziua, Claudia. Sper că tu şi copiii sunteţi bine.

Chipul Claudiei se îmblânzi, aşa cum se întâmpla de fiecare dată cînd se deschidea subiectul despre copiii ei.

— Da, foarte bine, mulţumesc. Dar fiul şi fiica ta?

— Şi ei sunt bine.

Conversaţia stagnă, până cînd Stephen adăugă:

— Ai putea să mă feliciţi şi pe mine şi pe Rosalind.

— Ah… minunat. Claudia părea uimită, însă sincer încântată. Copiii fuseseră întotdeauna calea cea mai rapidă către inima ei cea atât de bine apărată. Trebuie să ai mare grijă de tine, Rosalind.

— Asta şi am de gând, spuse Rosalind, din nou cu o privire surprinsă.

Pentru că nu avea putere pentru conversaţii inutile, Stephen adăugă:

— Rosalind, dacă nu te superi, cred că Claudia ar vrea să-mi vorbească între patru ochi.

— Da, însă înainte… Sora lui îi aruncă soţului ei o privire agonizată. El îi atinse cotul uşor. Părând să îşi tragă puterea din acel gest, ea continuă cu o voce gâtuită: Rosalind, Catherine. Aş… aş vrea să-mi cer iertare pentru comportamentul meu din trecut faţă de voi.

Deja uimită de-a dreptul, Rosalind răspunse:

— Scuze acceptate. Era firesc să fii îngrijorată în privinţa căsniciei fratelui tău.

Cu toate că în privirea ei se citea o uşoară urmă de ironie, Catherine murmură la rândul ei câteva cuvinte de acceptare.

Gura Claudiei se strânse.

— Amândouă sunteţi mai generoase decât merit.

— Nu vreau să fiu certată cu tine, Lady

Herrington, spuse Rosalind cu o demnitate tăcută. Nu am vrut niciodată asta. Îi făcu lui Catherine un semn din priviri, se prezentă lordului Herrington, apoi părăsiră împreună încăperea.

În loc să se aşeze, Claudia începu să se plimbe neliniştită prin încăpere… era obositor doar s-o priveşti.

— Mă bucur că ai venit, spuse Stephen. Nu mă gândeam că te voi mai vedea.

— A fost foarte aproape să nu se întâmple, spuse ea. Soţia ta a venit să-mi spună despre boala ta şi m-am purtat de-a dreptul îngrozitor cu ea, continuă evitându-i privirea.

— Întotdeauna ai avut o gură tare afurisită la supărare, spuse el, crispându-se cînd îşi imagină scena. Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea şi să vii aici?

Claudia se îndreptă spre fereastră şi privi afară. Silueta ei dârză era o versiune feminină a bătrânului duce.

— După ce soţia ta a plecat, Andrew a venit în salon şi m-a găsit plângând. Nu… nu cred că mă mai văzuse plângând vreodată şi evident că a vrut să ştie motivul. I-am explicat, aşteptându-mă să-mi spună că eram, bineînţeles, îndreptăţită să condamn căsătoria ta. Că nici o actriţă nu merită să fie ducesă de Ashburton.

— Iar el nu a fost de acord cu tine?

Ea clătină din cap.

— S-a încruntat şi mi-a spus că lăsam obsesia mea cu descendenţa familiei Ashburton să meargă mult prea departe. Apoi mi-a spus ceva similar cu ce îmi spusese deja Rosalind, şi anume că nimic din ceea ce puteam face nu îmi va aduce aprobarea tatei, zise ea cu lacrimi în ochi. Şi că trebuie să-ţi respect alegerea în ceea ce o priveşte pe soţia ta, că trebuie să nu vă mai învinovăţesc pe tine şi pe Michael pentru că sunteţi bărbaţi, în timp ce eu nu sunt.

Lui Stephen nu îi trecuse niciodată prin cap că sora lui i-ar putea urî pe el şi pe Michael fiindcă erau bărbaţi, dar acum îşi dădea seama că asta chiar avea sens. Ce bine înţelesese lucrurile Andrew!

— Dacă viaţa era corectă, ai fi fost bărbat, Claudie, spuse el, folosind numele ei din copilărie. Ai fost copilul care se apropia cel mai mult de idealul tatei despre cum ar fi trebuit să fie un duce de Ashburton, continuă el, oftând, gândindu-se de câte ori suferise din cauza dispreţului pe care i-l arăta tatăl lui. Dar să ştii că a fost nedrept cu toţi trei. Doar pentru că erai femeie, nu ţi-a acordat atenţia de care aveai nevoie şi pe care o meritai. Pe mine m-a urât pentru că nu posedam acea aroganţă pe care o respecta el, în timp ce faţă de Michael s-a comportat de-a dreptul abuziv. Nu pot să-l iert pentru ce i-a făcut lui Michael. Cu toate acestea, din câte am înţeles, se comporta aşa cum

o făcuse şi tatăl lui înaintea lui. A fost educat să creadă că el avea întotdeauna dreptate.

— Şi după cum ai spus, eu îi semăn foarte mult, rosti Claudia cu capul plecat şi cu o expresie mohorâtă în lumina palidă a soarelui. Nu mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie de ajutorul lui Andrew până cînd nu l-am pierdut. Ştiu că sunt o femeie dificilă, dar m-am putut baza întotdeauna pe Andrew, în ciuda defectelor mele, spuse ea, înghiţind nodul care i se pusese în gât. Nu-mi place prea mult cine sunt, Stephen, dar nu ştiu cum aş putea fi altfel. Dacă nu sunt fiica tatălui meu, cine sunt?

— Eşti şi soţie, mamă şi soră, spuse el încet. Ca să nu mai spun că eşti contesa de Herrington. În ceea ce îl priveşte pe Andrew, este evident că soţul tău te înţelege foarte bine. Chiar crezi că va înceta să te iubească din cauza asta, atâta vreme cât, după cum chiar tu ai spus, a fost întotdeauna conştient de imperfecţiunile tale?

— Nu mă iubeşte. Cum ar putea cineva să iubească o persoană ca mine? strigă ea disperată, şi lacrimile tăcute începură să-i şiroiască pe faţă.

Îi făcea rău să vadă cât era de nefericită.

— Nu pot să ajung la tine, Claudie, aşa că dacă vrei să te îmbrăţişez, va trebui să vii aici, spuse el, amintindu-şi cum îl chema la ea să-l îmbrăţişeze cînd era mic de tot.

De fiecare dată cînd îl chema să vină la ea, el se

repezea direct în braţele ei. Ea zâmbi printre lacrimi la auzul invitaţiei cunoscute şi veni să se aşeze pe marginea patului.

— Îmi pare rău, Stephen, spuse ea, ştergându-şi ochii. Tu eşti cel care este bolnav, fără speranţă de vindecare. Ar trebui să-ţi ofer alinare, nu să fiu eu cea care o cer.

— De fapt, îmi dau seama că e o treabă destul de simplă să mori, spuse el, mângâindu-i mâna. Nu e nici pe departe atât de complicată cum e viaţa.

— Nu pot suporta gândul că te voi pierde, Stephen, şopti ea, şi lacrimile începură din nou să curgă din ochii ei de culoarea alunei. Eu sunt cea mai în vârstă, nu e corect ca eu să fiu bine, sănătoasă şi prost dispusă, în timp ce tu, care eşti o persoană mult mai bună decât mine, să fii pe moarte.

— Poate e adevărat că numai cei buni mor tineri? replică el zâmbind.

— Rosalind a spus asta cînd a venit să mă vadă, zise ea, ducându-şi mâna la gură. Doamne, Stephen, am făcut lucrurile numai pe dos toată viaţa mea!

O luă de mână şi o trase în jos lângă el, astfel încât să-i poată cuprinde umerii cu unul dintre braţe. Ea îşi îngropă faţa în cuvertură şi începu să plângă. Stephen ştia că plângea doar în parte pentru el. Majoritatea lacrimilor vărsate erau în

semn de regret pentru tatăl pe care îl adorase, dar pe care nu îl putuse mulţumi niciodată, şi pentru eşecul ei în a se ridica la înălţimea standardelor îngrozitoare pe care şi le impusese.

— Nu fi atât de dură cu tine, Claudie. În copilărie erai preferata mea, să ştii. Mă ascultai, mă făceai să mă simt iubit. Întotdeauna ai ştiut cum să te porţi cu copiii, spuse el zâmbind. Dacă nu ai fi contesă, ai putea fi o dădacă excelentă.

Ar fi putut să fie ca doamna Standish şi şi-ar fi riscat viaţa ca să-i protejeze pe toţi copiii pe care îi avea în grijă.

— Poate că aşa aş fi făcut mai mult bine, chicoti ea printre lacrimi.

El îşi dădu seama că ar fi ajutat-o dacă i-ar fi zis ce trebuia să-i spună, doar că nu ştia ce era potrivit să-i spună. Dintr-odată, îi trecu prin minte un gând.

— De ce te-ai căsătorit cu Andrew? Ai avut parte de oferte mai bune. Ai fi putut fi marchiză, nu doar o simplă contesă.

— Păi, pentru că mi-a plăcut cel mai mult dintre toţi, desigur. În preajma lui Andrew mă simţeam întotdeauna drăguţă şi deşteaptă şi dorită, suspină ea. Era minunat să te simţi dorită, deşi nu am putut înţelege niciodată de ce mă dorea.

— Ai regretat vreodată că te-ai căsătorit cu el?

— Niciodată, răspunse ea îndată.

— Cu alte cuvinte, îl iubeşti şi l-ai iubit

întotdeauna. I-ai spus vreodată asta?

— Dar el ştie că eu… că eu ţin la el, spuse ea ridicându-se şi începând să-şi netezească cutele rochiei de dimineaţă.

Pentru Stephen nu era o surpriză să audă că ea nu putea folosi cuvântul „iubire”. Şi el fusese la fel, în cea mai mare parte a vieţii lui. Asta până ieri, de fapt, cînd păşise în afara vieţii.

— Bătrânul duce ne-a învăţat propria versiune a valorilor cardinale, Claudie, spuse el, ştiind ce avea nevoie să audă sora lui. Mândria şi decenţa erau în capul listei, dar dragostea nu figura deloc acolo. De fapt, întrucât nu ni s-a spus niciodată vreo vorbă despre asta, am învăţat că a dori să oferi sau să primeşti dragoste era un semn de slăbiciune. Chiar un lucru vrednic de dispreţ. Se opri pentru o clipă, simţind că trebuia să se odihnească puţin înainte de a continua. Tata a inversat importanţa valorilor. Dragostea este cea mai înaltă virtute, cea care face viaţa să merite trăită, în timp ce mândria şi decenţa sunt doar nişte rămăşiţe. Pentru binele tău şi al lui Andrew, spune-i că îl iubeşti, Claudie. Şi spune-le asta şi copiilor tăi, zise el cu un zâmbet vag. Spune asta chiar dacă simţi că îţi va cădea limba cînd rosteşti acest cuvânt.

— Crezi că ar vrea să audă asta? întrebă ea, privindu-l nesigură.

— Cred că sunt şanse foarte mari. Nu urî tot ce

reprezintă fiinţa ta, Claudie, pentru că există atâtea lucruri de admirat în caracterul tău! Ai curaj şi integritate, şi de obicei ai fost iubitoare prin acţiunile tale, deşi poate nu întotdeauna prin cuvintele tale.

— Eu, iubitoare? spuse ea uimită.

Părea la fel de uimită ca şi el atunci cînd i se sugera-se asta.

— Da, tu. Ai avut întotdeauna o inimă bună, ascunsă în spatele limbii tale ascuţite, spuse el, lăsându-se să alunece mai adânc între perne, prea obosit pentru a mai sta în capul oaselor. Adu-ţi aminte să-ţi muşti limba data viitoare cînd vei fi tentată să vorbeşti urât cu cineva sau să te înfurii ca naiba, ca orice Kenyon care se respectă.

— O să… o să încerc, zise ea, privindu-l lung, cu o expresie sumbră. La revedere, Stephen. Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult îmi va fi dor de tine, până acum, cînd e prea târziu.

— Ne vom revedea, spuse el cu un surâs obosit.

— Chiar crezi asta? îl întrebă, ridicând din sprâncene.

— Ştiu că aşa va fi, spuse el, distingând ecoul lui Lady Westley în vocea lui.

— Sper din toată inima să ai dreptate, adăugă ea aplecându-se şi sărutându-l pe obraz. Te… te iubesc, Stephen. Uite că nu mi-a căzut limba, spuse ea cu un zâmbet strâmb.

— Şi eu te iubesc, Claudie, zise el râzând.

Ce uşor era să rostească acele cuvinte! Oare de ce, aproape toată viaţa lui, îi fusese atât de greu să le spună?

În timp ce sora lui ieşea din cameră, se rostogoli pe o parte, cu un oftat istovit. Acum, că se gândea la asta, îşi dădu seama că nu-i spusese încă lui Rosalind că o iubea. Privind în urmă, era evident că era îndrăgostit de ea încă de cînd se cunoscuseră. Ce prost fusese să nu-şi dea seama de asta! Dar el era un Kenyon, şi dragostea nu făcuse niciodată parte din vocabularul lui. În noaptea de dinainte, cînd îşi eliberase în sfârşit limba, avusese prea multe alte lucruri de spus.

În timp ce aluneca istovit în somn, îşi zise să nu cumva să uite să-i spună lui Rosalind ce simţea pentru ea – era un lucru pe care trebuia neapărat să-l facă înainte de a muri.

Tic-tac! Tic-tac! Tic-tac! Ceasul de pe poliţa şemineului se auzea ciudat de puternic în tăcerea absolută. Împrăştiaseră paie în faţa Casei Ashburton ca să camufleze zgomotul traficului, şi se părea că asta funcţiona chiar prea bine.

Rosalind îşi trecu mâna, neliniştită, peste cuvertura de pe patul lui Stephen. Era după-amiază târziu, iar el dormea de la plecarea Claudiei. Îşi dădu seama că îi displăcea faptul că sora lui îi consumase atât de mult din preţioasa energie.

Şi totuşi, purtând încă urme de lacrimi, Claudia fusese atât de politicoasă cînd plecase, la braţul soţului ei! Părea greu de crezut că era aceeaşi femeie care practic se repezise la ea cînd se întâlniseră pentru prima oară. Trebuie că Stephen îi făcuse ceva farmece. Dacă aşa era, Rosalind spera ca acestea să ţină pentru totdeauna.

Catherine stătea de veghe alături de ea, aşezată în apropiere, aplecată asupra unei grămezi de haine de cârpit. Majordomul se arătă îngrozit de faptul că Lady Michael dorea să se ocupe de o astfel de sarcină umilă, dar Catherine voia să-şi ţină mâinile ocupate.

Rosalind prefera să privească chipul lui Stephen în timp ce dormea. Părea mult mai liniştit decât soţia sau cumnata lui.

Tic-tac! Tic-tac! Tic-tac! Fiecare ticăit măsura viaţa lui Stephen.

Deodată, neputând să mai suporte zgomotul pe care-l făcea ceasul, Rosalind se ridică şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre şemineu. I-ar fi plăcut grozav să fărâme orologiul din bronz aurit, dar acesta costa o mică avere şi, în plus, mai mult ca sigur era şi o moştenire de familie. Aşa că se mulţumi să deschidă uşiţa de la spate şi să oprească pendulul.

Linişte binecuvântată! Merse la fereastră şi privi în stradă. Se întunecase, iar afară cădea o ploaie măruntă. Era o zi cât se poate de deprimantă.

Oare Stephen va mai fi în viaţă în zori? Dar în zorii zilei următoare?

— Mă bucur că ai oprit ceasul, începuse să mă scoată din sărite, murmură Catherine din spatele ei.

— Vorbeşti serios? Nu credeam că te deranjează. Tu te comporţi atât de bine în camera unui bolnav!

— Am experienţă, dar este mult mai greu atunci cînd pacientul este cineva la care ţii, spuse ea oftând şi frecându-şi tâmplele. Şi eu ţin mult la Stephen. Întotdeauna a fost un bun prieten pentru mine şi fiica mea. Amy va fi distrusă.

— Sunt egoistă, dar mă bucur că te afli aici, zise Rosalind cu un zâmbet vag. Mă gândisem să o chem pe mama sau pe sora mea, dar amândouă devin neliniştite cînd cineva este bolnav. De aceea, eu mă ocupam de pansatul rănilor şi îngrijitul vânătăilor tuturor celor din trupă.

— Înţeleg că te ocupai de orice sarcină pe care colegii tăi temperamentali nu se simţeau în stare să o ducă la bun sfârşit, spuse Catherine amuzată. Şi în cazul meu a fost aşa mereu. E bine să ai talent, dar întotdeauna cineva trebuie să cârpească şosetele.

— Catherine, mi-e atât de ruşine că gândesc asta, dar o parte din mine îşi doreşte doar să se *termine* totul odată, spuse ea, rezemându-şi fruntea de geamul rece al ferestrei, în timp ce

zâmbetul timid i se şterse de pe chip. Şi totuşi, cum voi reuşi să mă descurc cînd el nu va mai fi?

— E normal să doreşti sfârşitul suferinţei, atât pentru Stephen, cât şi pentru tine, spuse Catherine cu blândeţe. Cât despre cum te vei descurca, o vei face clipă de clipă pentru că va trebui. Va trebui să o faci pentru binele tău şi al copilului tău.

Aducându-şi aminte de suferinţele lui Catherine, care îşi îngropase ambii părinţi şi primul soţ, Rosalind se îndreptă de mijloc, simţindu-se ruşinată pentru slăbiciunea ei. Trebuia să fie puternică de dragul copilului, care va fi cea mai mare moştenire lăsată de Stephen.

— Rosalind? se auzi slab vocea lui Stephen din spatele lor.

— Cum te simţi? întrebă ea întorcându-se repede şi apropiindu-se de pat.

— Destul de bine, zise el ridicând din umeri.

Cu alte cuvinte, avea dureri, dar nu într-o asemenea măsură încât să se plângă. Cum de putea fi atât de calm şi de stăpân pe el? Se gândise că e un erou atunci cînd îl salvase pe Brian, dar curajul lui de atunci nici nu se compara cu cel de acum.

Fără să spună un cuvânt, îi dădu încă două pastile de opiu şi îl sărută pe frunte, după ce le înghiţi.

— Mai vrei nişte lapte de pasăre sau poate nişte

supă?

— Nişte lapte de pasăre.

Ea se întoarse spre carafa pregătită de bucătar încă de mai devreme, în cursul după-amiezii, pusă la rece într-un lighean cu gheaţă pisată.

— Am tot vrut să-ţi spun ceva, zise el încet, în timp ce ea îi turna lapte de pasăre într-un pahar.

Ea îşi ridică zâmbind privirea spre el, dar îl văzu cum murmură, cu răsuflarea întretăiată:

— La naiba!

Apoi începu să se zbată convulsiv în pat, cu chipul alb ca hârtia şi cu ochii închişi, în timp ce suferea cea mai puternică criză la care asistase Rosalind de la criza din podul cu fân. Îi prinse mâna, furioasă în sinea ei că nu putea să-l ajute cu nimic.

Episodul se sfârşi repede, căci boala îi lua mai multă energie decât avea el, aşa că în câteva minute se linişti şi îşi pierdu din nou cunoştinţa. Fără să scoată o vorbă, Rosalind şi Catherine înlocuiră împreună lenjeria de pat murdărită.

După ce terminară de schimbat cearşafurile şi Rosalind începu să-i şteargă faţa lui Stephen cu o bucată de pânză înmuiată în apă, Catherine insistă:

— Lasă-mă să chem un doctor pe care-l cunosc.

— Ştii că i-am promis că nu voi permite aşa ceva, spuse Rosalind ridicând privirea spre ea.

— Dar Ian Kinlock nu este ca ceilalţi doctori,

spuse Catherine. Îl ştiu din armată. Este foarte bun şi deloc convenţional, este specializat atât ca medic, cât şi în chirurgie. I-a salvat viaţa lui Michael atunci cînd alţi chirurgi nici măcar nu s-au obosit să încerce. De fapt, unul dintre motivele pentru care Michael a plecat în căutarea lui Stephen a fost tocmai dorinţa de a-l duce să-l vadă Ian.

Rosalind ezită, pendulând între promisiunea făcută şi dorinţa disperată de a se agăţa de orice urmă de speranţă, oricât de mică.

— Măcar lasă-l pe Ian să-l examineze, continuă Catherine văzând ezitarea ei. Va respecta dorinţele tale dacă tu decizi să nu permiţi eventuale tratamente care i-ar putea spori suferinţa lui Stephen. Te rog, lasă-mă să-l chem. Trebuie să facem *ceva*, spuse Catherine închizând ochii şi ducându-şi încheietura la frunte.

— Prea bine, trimite după prietenul tău, capitulă Rosalind cu un oftat istovit.

Catherine ieşi din cameră aproape fugind. Rosalind termină de curăţat faţa lui Stephen, apoi îndreptă aşternuturile şi îl sărută.

— Te iubesc, Stephen, şopti ea. Te voi iubi mereu.

Poate că el nu voia să audă asta. Dar ea trebuia să-i spună.

Hubble, recunoscător că avea ceva de făcut,

plecă să-l caute pe Ian Kinlock. Îi luă ore bune până dădu de chirurg şi îl aduse la Casa Ashburton. Până atunci, Stephen răsufla din nou cu mai mare uşurinţă şi dădea semne că şi-ar recăpăta cunoştinţa. Rosalind şedea lângă el pe pat şi îl ţinea de mână, de parcă, dacă se concentra destul, îl putea ţine în viaţă.

Uşa se deschise şi Catherine se ridică în picioare.

— Ian, mulţumesc lui Dumnezeu că ai sosit!

Rosalind ridică privirea şi o văzu pe cumnata ei îmbrăţişând un bărbat cu umeri laţi şi o coamă de păr alb, care tocmai intrase în dormitor. Apoi ea îl aduse lângă patul bolnavului, ţinându-l de braţ.

— Rosalind, el este prietenul meu şi omul care face miracole, Ian Kinlock. Ian, ducesa de Ashburton.

— Nici dacă mă flatezi nu voi putea face vreun miracol, Catherine, spuse el cu un pronunţat accent scoţian. Miracolele le face doar Dumnezeu şi e destul de zgârcit cu ele. Povestiţi-mi despre boala soţului dumneavoastră, ducesă, continuă el, dând din cap spre Rosalind şi punându-şi geanta cu instrumente lângă pat.

Chirurgul era mai tânăr decât crezuse ea la început, nu avea mai mult de patruzeci de ani, în ciuda părului alb. Radia inteligenţă şi un calm de netulburat.

— Cred că durerile au început la sfârşitul

primăverii sau la începutul verii, răspunse ea, bucuroasă că fusese de acord să-l cheme. El mi-a spus că doctorul i-a pus ca diagnostic tumefierea stomacului şi ficatului.

— Bine, dar asta e mai degrabă o descriere decât un diagnostic, mormăi Kinlock. Care sunt simptomele?

Dorindu-şi să-l fi întrebat mai multe pe Stephen, ea îi răspunse cât putu de bine chirurgului, în timp ce Catherine se retrase. Kinlock începu examinarea.

— O tumefacţie poate fi ori o masă tare, ori o umflătură. Eu nu simt nici una dintre acestea, deşi în mod evident există o anumită sensibilitate, bombăni el după ce îi palpă temeinic abdomenul lui Stephen.

Era adevărat ce spunea el despre existenţa unei sensibilităţi, pentru că, chiar şi în starea de semiconştienţă în care se afla, Stephen gemea sub mâna chirurgului.

— Asta înseamnă că este mai puţin bolnav decât am crezut noi? întrebă ea plină de speranţă, înfiorându-se auzindu-l.

— Ashburton este fără îndoială în stare critică, spuse Kinlock încruntându-se şi scotocind după un ac în geantă. Totuşi, trebuie să recunosc că mă cam nedumereşte de ce anume suferă.

Ea îşi muşcă buzele cînd medicul îi ridică mâna lui Stephen şi îi implântă acul chiar în mijlocul

palmei. Stephen aproape că nu reacţionă, ceea ce nu se putea spune despre Rosalind.

El nu îşi dorise să sufere de pe urma abuzurilor medicilor. Şi totuşi, în timp ce urmărea crispată testele doctorului îşi aduse aminte că tot el îi spusese odată că ar fi trecut pe la toţi şarlatanii din Anglia numai să fi existat o şansă cât de mică de vindecare.

Iar o şansă, oricât de mică, era mai bine decât nici una.

capitolul 35

Sătui de ploaia rece, Michael şi Blackmer făcură în tăcere ultima bucată de drum prin Mayfair. Era o noapte la fel de deprimantă ca dispoziţia lui Michael.

Se înveseli de îndată ce ajunseră în Grosvenor Square şi văzu Casa Ashburton.

— Priveşte la ferestrele luminate şi la paiele de pe stradă. Stephen este acolo şi, cu mila lui Dumnezeu, şi Catherine.

Blackmer se îndreptă de mijloc în şa şi expresia lui plictisită se transformă într-una atentă.

— Sper din toată inima să ai dreptate. Începusem deja să cred că această căutare e fără sfârşit.

Michael putea înţelege foarte bine sentimentul.

La grajduri, rândaşul confirmă că ducele şi noua lui soţie erau la Londra de vreo două săptămâni şi

că şi Lady Michael sosise cu o zi înainte. Vocea servitorului se transformă într-o şoaptă, continuând prin a le spune că ducele era foarte bolnav şi că nu se aşteptau să mai trăiască mai mult de câteva zile.

Cu chipul împietrit, Michael îşi folosi propria cheie pentru a intra în casă. Faptul că îi dăduse fratelui său mai mic această cheie era unul dintre nenumăratele lucruri pe care Stephen le făcuse pentru a-l determina pe Michael să simtă că făcea parte cu adevărat din familia Kenyon şi că nu era rebelul pe care îl dispreţuiau. Iar acum Stephen era… dar îşi alungă brusc din minte gândul. Nepăsându-i prea mult dacă Blackmer îl urma înăuntru sau nu, se repezi prin camerele de zi până la baza scării întortocheate care conducea la apartamentele private, apoi ridică privirea şi o văzu pe soţia lui şezând pe o băncuţă în holul de lângă camerele lui Stephen. Capul ei cu păr negru era rezemat de perete şi avea pe chip o expresie la fel de obosită ca şi a lui.

O strigă, coborând fără să vrea vocea. Catherine îşi înălţă capul ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un pui de somn. Faţa i se lumină.

— Michael!

Sări în picioare şi fugi pe scări, în timp ce Michael urca câte trei trepte deodată. Se întâlniră pe palierul unde scara se împărţea în două, ca două talgere care se lovesc.

— Dumnezeule, Catherine, ce dor mi-a fost de tine! spuse el luând-o pe sus într-o îmbrăţişare sălbatică. Acasă! În sfârşit!

— Şi eu simt acelaşi lucru, spuse Catherine înlănţuindu-i gâtul cu braţele şi ridicându-şi faţa spre el, nepăsătoare la hainele lui reci şi ude.

Sărutul ei aproape că-l făcu să uite de ultimele săptămâni care îl înnebuniseră.

— Cum se simte Stephen? zise el, punând capăt îmbrăţişării fără prea multă tragere de inimă şi lăsând-o jos.

— Este în viaţă. Tocmai s-a trezit, dar starea lui este foarte gravă. Nu… nu o mai duce mult, suspină ea cu fruntea pe obrazul lui.

Blackmer, care aşteptase discret la o oarecare distanţă, urcă scările şi li se alătură.

— Duceţi-mă la el, poate îl ajut cu ceva, insistă el.

Doctorul, sărmanul de el, arăta aproape înnebunit. Probabil că spera să poată face un miracol care să justifice tot timpul şi efortul pe care le dedicase căutării lui Stephen.

— Zece minute nu cred să conteze, aş vrea să-l văd eu mai întâi, de vreme ce e conştient. Încearcă să mănânci ceva sau să te schimbi între timp, spuse Michael urcând restul scărilor, cu un braţ în jurul soţiei lui, nepăsându-i câtuşi de puţin cât de nepotrivită era purtarea lui.

— Bine, dar sunt doctorul lui, protestă Blackmer

cu vehemenţă, trebuie să-l văd îndată.

— *Mai târziu*, rosti Michael întorcându-se, pe un ton care l-ar fi făcut să pălească şi pe un sergent hârşâit.

— Acum îl vede un chirurg, doctore Blackmer, interveni în grabă Catherine. Este un prieten de-al nostru, Ian Kinlock, spuse ea încruntându-se. Pare destul de nedumerit, deşi încă nu ne-a spus de ce. Poate că vă veţi consulta, în timp ce Michael îl vizitează pe Stephen.

Blackmer deschise gura pentru a protesta, dar o închise la loc, părând aproape bolnav.

— Mă voi schimba şi voi urca peste câteva minute, cedă el, întorcându-se şi coborând scările, făcând semn unui lacheu care tocmai apăruse cu bagajele lor.

Michael continuă să urce scările, savurând senzaţia corpului moale şi familiar al soţiei lui lipit de al său.

— Mă bucur că l-ai chemat pe Kinlock, spuse el calm. Plănuiam să fac asta de îndată ce-aş fi sosit. Dacă cineva ne poate fi de ajutor, acela este Ian.

— El spune că nu poate face minuni, zise Catherine pe un ton moderat.

Dar asta nu însemna că Michael nu putea spera la o minune.

— Ce părere ai de actriţa de provincie a lui Stephen?

Catherine îl săgeată cu acea privire pe care

orice bărbat căsătorit o putea recunoaşte.

— Lasă prejudecăţile la o parte, dragul meu. Rosalind este minunată, iar ea şi Stephen sunt cu adevărat îndrăgostiţi unul de celălalt, şi îmi doresc să se fi întâlnit cu zece ani în urmă, spuse ea cu ochii strălucitori. În plus, este atât de atrăgătoare, că mă bucur că eu am ajuns prima la tine.

El râse şi îşi îngropă faţa în părul ei, adulmecând mirosul dulce, proaspăt, căruia nu îi putea rezista.

— Vom avea destul timp mai târziu pentru complimente, ţărăncuţă neruşinată ce eşti.

Mâna ei îi mângâie bărbia nebărbierită cu un gest care promitea multe, înainte de a continua să urce amândoi pe scări.

— Rosalind a fost şi foarte eficientă în a rămâne însărcinată, aşa că îţi sugerez să te rogi cât de mult poţi, să facă un băiat.

Michael se simţi asemenea unui prizonier care tocmai întrevede o uşă deschisă.

— Este nemaipomenit! Cred că Stephen e încântat.

— Da, este, spuse Catherine, şi faţa i se acoperi cu o umbră.

Michael înţelese ceea ce ea nu rostea, întrucât ştia cum s-ar fi simţit el dacă s-ar fi îmbolnăvit fără vreo şansă de supravieţuire atunci cînd Catherine fusese însărcinată cu Nicholas. O combinaţie între bucuria că ceva îi va supravieţui

şi furia că nu va fi acolo să-şi crească copilul.

Plăcerea pe care i-o adusese reîntâlnirea cu soţia lui păli cînd îşi aduse aminte pentru ce venise acolo. Se opri ca să-şi dea jos pelerina udă şi o aruncă pe balustradă. Apoi deschise uşa de la dormitorul fratelui său, cu o expresie funestă pe chip.

Stephen se trezi în timp ce Ian Kinlock îl examina. Deşi era cât se poate de evident că avea dureri, suportă cu stoicism şi nu îi reproşă lui Rosalind că îl chemase pe chirurg. Cu toate acestea, ea se simţi vinovată în timp ce se îndepărta de pat, pentru a-i lăsa pe cei doi bărbaţi să discute în linişte.

Se aşeză pe locul de la fereastră, menţinându-şi privirea fixată asupra lui Stephen, şi îşi aminti ceva ce îi spusese Jessicăi pe vremea cînd lucrurile erau mult mai simple. Demnitatea era o parte atât de intimă a lui Stephen, încât nimic, nici măcar moartea, nu i-o putea fura. Spusese atunci un lucru mai adevărat decât se putea gândi.

Apoi, uşa se deschise şi intră un bărbat cu „privirea fixă a soldatului”. Fără îndoială, era lordul Michael Kenyon. Chiar şi murdar de pe drum şi obosit, tot purta acel aer de vigilenţă pe care Rosalind îl observase la alţi soldaţi. De asemenea, semăna foarte mult cu Stephen şi o purta pe Catherine la braţ asemenea unei mantii

preferate.

De vreme ce Stephen discuta cu Kinlock şi nu îl observase încă pe fratele lui, Rosalind se hotărî să facă prezentările. Cu puţin noroc, lordul Michael va fi atât de preocupat de fratele lui, încât de-abia o va observa.

— Lord Michael, mă bucur că aţi venit, spuse ea pe un ton calm, făcând un pas în faţă. Doctorul Kinlock mai are puţin şi îşi termină examinarea.

El îşi întoarse privirea către ea. Avea nişte ochi de un verde pătrunzător, nu de acel verde-cenuşiu liniştit al lui Stephen. Rosalind se simţi asemenea unui şoarece urmărit de o pisică.

Apoi, în mod uimitor, lordul Michael zâmbi. Expresia dură dispăru şi asemănarea cu Stephen deveni şi mai puternică.

— Rosalind. Catherine mi-a vorbit despre tine, spuse el, strângându-i uşor mâna, pentru că să se aplece ar fi trebuit să-i dea drumul soţiei lui.

Doamne Dumnezeule, cum putea să fie atât de simplă această întâlnire de care îi fusese atât de groază?

— Mai că îmi e teamă să întreb ce ţi-a spus, rosti Rosalind sinceră.

— Mi-a spus că eşti minunată şi că trebuie să te tratez cu toată politeţea care ţi se cuvine, spuse el, strângându-şi braţul în jurul umerilor lui Catherine. Iar eu fac întotdeauna cum îmi spune soţia mea.

— Desigur, şi tot ce zboară se mănâncă, spuse Catherine dându-şi ochii peste cap a neîncredere.

Râsetele îi atraseră atenţia lui Stephen, care îşi întoarse capul spre uşă, cu un zâmbet obosit.

— Michael. Soseşti tocmai la timp.

Michael văzu semnele morţii pe chipul tras al lui Stephen, iar asta îi făcu plămânii să i se strângă ca un prim semn al astmului de care nu se vindecase niciodată complet. Forţându-se să respire regulat, se desprinse de soţia lui şi se îndreptă spre pat.

— Desigur, nu e meritul tău. Ţi-a explicat Catherine cum te-am urmărit împreună cu Blackmer prin Anglia, timp de săptămâni bune?

— Probabil că sunt mai deştept decât credeam, de ţi-am scăpat atâta amar de vreme, rosti Stephen amuzat, deşi avea faţa trasă şi vocea îi era doar o şoaptă.

Ian Kinlock privi şi el către Michael. Îl vindecase de două ori în timpul războiului şi îl privea cu expresia unui tâmplar care verifică felul în care se comportă una dintre mesele lui.

— Mă bucur să te văd, colonele, spuse el.

— Plăcerea e de partea mea, răspunse Michael, strângându-i scurt mâna chirurgului. Ai terminat cu împunsul şi cu înghiontitul?

— Pentru moment, da. Puteţi discuta, eu trebuie să mă gândesc câteva clipe la asta, spuse Kinlock încruntându-se şi, traversând camera, începu să

privească gânditor la focul din cămin.

Diplomate, Catherine şi noua ducesă se retraseră la rândul lor în celălalt capăt la camerei, departe de ei.

Michael se afundă într-un scaun de lângă pat, simţindu-se puţin jenat. Ce naiba îi poţi spune fratelui tău care e pe moarte? Îi putea spune o mie de lucruri, dar nici unul nu părea îndeajuns de important acum.

Dar Stephen îi uşură sarcina.

— Mai bine să ne ocupăm de afaceri, mai întâi de toate. M-am gândit să nu las nimic nerezolvat, dar am intrat în criză de timp mai devreme decât mă aşteptam. De asemenea, azi-noapte, Rosalind mi-a spus că vom avea un copil, ceea ce complică lucrurile.

— Le complică într-un mod pozitiv, interveni Michael.

— Da, cât se poate de pozitiv, dar chiar nu mă aşteptam să las un moştenitor în urmă, întrucât… pierdusem de mult orice speranţă, spuse Stephen, închizând ochii preţ de o clipă. Am presupus că tu vei fi moştenitorul imediat, şi în schimb va trebui să aşteptăm luni întregi până aflăm dacă va fi băiat sau fată, ceea ce lasă în aer planurile mele atât de atent organizate, altminteri. Secretarul meu se află la avocat în momentul de faţă, scriind documente prin care vă numesc pe tine şi pe Rosalind administratori solidari ai proprietăţii

Ashburton, pentru moment. Dacă copilul este o fetiţă, desigur că vei prelua tu moşia, iar dacă este băiat, tu vei fi tutorele lui până va împlini douăzeci şi unu de ani. Cu alte cuvinte, ai parte de toată munca, dar fără nici un beneficiu, spuse el cu o luminiţă jucăuşă în privire.

— Crede-mă, prefer asta, spuse Michael cu înflăcărare.

— Te rog, ai grijă de Rosalind, zise Stephen ridicând privirea către perdelele patului. Deşi este perfect în stare să aibă grijă de ea. Mă aştept să se recăsătorească, aşa că nu fi prea indignat gândindu-te la mine, dacă va face asta.

— Eşti mai generos decât mine, spuse Michael cu o autoironie prefăcută. Dacă ar fi să mor, aş prefera să ştiu că soţia mea nu se va mai uita niciodată la un alt bărbat şi că-şi va petrece restul vieţii ca o călugăriţă.

— Chiar ai face asta? întrebă Stephen ridicând ironic o sprânceană.

Chiar şi în copilărie, Michael nu reuşise niciodată să îşi păcălească fratele.

— Nu, recunoscu el. Aş vrea să fie fericită, dar nu chiar atât de fericită cum a fost cu mine.

— Sinceritatea ta e admirabilă, spuse Stephen, cu o notă de umor. Când am plecat de la moşie, îndreptându-mă spre nord, m-am gândit să merg spre Ţara Galilor să te văd. Voiam să te întreb cum e să stai faţă în faţă cu moartea, de vreme ce tu

ştiai atât de multe despre asta, dar nu am făcut-o. Eram prea mândru ca să-l întreb pe fratele meu mai mic cum să mă descurc cu teama, spuse el, şi ridurile de pe chip i se adânciră. Mândria pare un lucru atât de lipsit de importanţă acum!

— Se pare că ai găsit răspunsurile fără ajutorul meu, spuse Michael în timp ce examina chipul fratelui său, recunoscând sentimentul de acceptare profundă pe care îl trăise şi el cînd fusese la un pas de moarte. Pari împăcat.

— Chiar sunt, recunoscu Stephen, privind spre Rosalind, aflată în celălalt capăt al camerei. Dumnezeu ştie că nu vreau să mor, dar am fost mai fericit în aceste ultime săptămâni decât sunt majoritatea oamenilor pe parcursul unei vieţi întregi. Şi n-aş fi avut această şansă dacă n-ar fi existat boala mea.

Iar motivul acestei fericiri era Rosalind, „actriţa de provincie”. Michael ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în judecata lui Stephen. Amintindu-şi de admonestarea lui Rafe de a nu pune răul înainte, voi să-şi tragă un şut în dos pentru nenorocita de reacţie de aristocrat pe care o avusese la auzul veştii că fratele lui se căsătorise. Uneori putea semăna groaznic de mult cu bătrânul duce. Dar, din fericire, asta se întâmpla destul de rar.

— Cred că dacă am şti că lumea e pe sfârşite, străzile s-ar umple de oameni care aleargă spre

cei la care ţin ca să le spună că îi iubesc, zise Stephen încet, nedezlipindu-şi ochii de la soţia lui. Te iubesc, Michael, continuă el, întorcându-şi capul spre fratele lui. Mi-aş fi dorit să fi fost mai buni prieteni de-a lungul anilor.

Suferinţa care se strânsese erupse cu o asemenea forţă, încât Michael simţi cum i se strânge inima.

— Şi eu te iubesc, răspunse el şovăielnic, aşezându-şi mâna peste a lui Stephen şi plecându-şi capul. Nu am fi prieteni acum, dacă tu nu mi-ai fi întins o mână prietenească atunci cînd treceam prin cea mai grea perioadă a vieţii mele. Iar asta e o datorie pe care nu voi putea să mi-o răscumpăr niciodată.

— Nu ai nici o datorie, de vreme ce-am beneficiat amândoi de rezultat, spuse Stephen, respirând cu dificultate. A fost şi Claudia pe aici mai devreme, ca să-şi repare greşelile din trecut. Dacă va dori să fumeze pipa păcii cu tine – şi cred că va vrea asta –, te rog, de dragul meu, nu o refuza.

— N-o voi refuza, promise Michael.

De dragul lui Stephen. Simţea pulsul slab al fratelui său în timp ce îl ţinea de mână. Oare cât va mai dura? Doamne, cât va mai dura?

— Dacă nu schimbăm subiectul, o să am o criză de astm, spuse el cu o voce nesigură.

— Nu se poate, zise Stephen, închizând din nou

ochii pentru a-şi aduna puţină putere. Lasă-mă să ajung şi la restul de afaceri neîncheiate. Una dintre ele ar fi că sunt în curs de a cumpăra teatrul Athenaeum pentru părinţii lui Rosalind. Vreau să te asiguri că tranzacţia se va încheia cât mai repede. Rosalind ştie despre ce aranjamente financiare este vorba.

Le cumpăra socrilor lui un teatru? Desigur, Stephen nu fusese niciodată zgârcit.

— Voi veghea să se încheie tranzacţia, îl asigură Michael.

Fratele lui îi enumeră scurt şi la obiect şi alte afaceri neterminate, dând dovadă că avea o încredere atât de mare în el, încât Michael fu aproape la fel de emoţionat cum fusese şi de declaraţia lui directă de dragoste. Cu trei ani în urmă, această conversaţie şi această încredere de neclintit ar fi fost de neconceput.

În mod evident, Stephen începea să obosească, întrucât propoziţiile pe care le spunea erau mai scurte şi făcea pauze mai dese să se odihnească. Michael spera ca nemernicul de secretar să vină mai repede cu avocatul şi cu hârtiile prin care el şi Rosalind erau numiţi administratori ai averii. Semnarea lor urma să-i uşureze conştiinţa lui Stephen şi să simplifice situaţia legală.

— Catherine, ducesă, vă rog să vă apropiaţi, vreau să vorbesc cu toţi cei de faţă, spuse Ian Kinlock brusc, întrerupându-şi contemplarea.

Femeile veniră alături de Michael, lângă patul lui Stephen. Observând faţa trasă a soţului ei, Rosalind ridică un borcănaş de pe măsuţa de lângă pat şi îi adresă o privire întrebătoare. Stephen confirmă dând slab din cap, aşa că ea luă două pastile în palmă şi turnă nişte apă într-un pahar. Michael aprecie cât de atentă era ea cu Stephen. În această privinţă, semăna foarte mult cu Catherine şi nu se putu abţine să nu-i treacă prin cap gândul că merita toată lauda.

— Ai un diagnostic diferit, Ian? întrebă Catherine.

— Da. M-am tot gândit dacă chiar merită pomenită, întrucât este o idee atât de năstruşnică, încât n-aş vrea să vă creez speranţe deşarte. Cu toate acestea, se potriveşte cât se poate de bine în situaţia de faţă, spuse chirurgul, trecându-şi degetele crispate prin părul alb, încurcându-l grozav. Dacă am dreptate, Ashburton, asta schimbă complet prognosticul. Şi totuşi, nu pot înţelege cum ar putea fi adevărat, spuse el, tăcând apoi cu o expresie îngrijorată.

— Stephen ar putea trăi? spuse Michael pe un ton strident. Pentru Dumnezeu, Kinlock, ce ai în minte?

— Cred că ducele este otrăvit, spuse chirurgul după un alt moment de ezitare.

capitolul 36

Afirmaţia lui Ian Kinlock făcu să se aştearnă o linişte plină de uimire în rândul celor adunaţi în jurul patului. Otravă? Şocul îi provocă lui Stephen o stare de alertă şi-i făcu semn lui Rosalind că nu mai voia pastilele de opiu pe care ea tocmai i le dădea. Dacă Kinlock avea dreptate, nu îşi putea permite luxul de a-şi amorţi durerea cu preţul propriei judecăţi.

— Dar cum se poate una ca asta?

— Este absurd, se repezi şi Michael în acelaşi timp. Cine să vrea să-l otrăvească pe fratele meu?

— S-ar putea să nu fie un act voit. Simptomele indică otrăvire cu arsenic, care este utilizat pe scară largă în medicină şi în compoziţia unor materiale casnice precum tapetul, aşa că otrăvirea ar putea fi accidentală. Dacă am dreptate în ceea ce priveşte starea dumneavoastră, v-aţi putea reface complet, spuse chirurgul, privindu-l pe Stephen cu un aer sobru.

— Doamne! strigă Catherine privind spre Stephen, în timp ce Michael rămase cu gura căscată.

Se putea face bine. Această posibilitate era un şoc mai mare chiar decât ideea că ar putea fi otrăvit. Stephen simţi o amorţeală ciudată la acest gând. Poate că alunecase deja atât de mult către moarte, că viaţa nu mai părea o posibilitate viabilă. Dar simţi mâna lui Rosalind prinzând-o pe a lui şi, întorcându-şi privirea către ea, văzu o

speranţă aproape de nesuportat în ochii ei expresivi. Dacă Kinlock greşea, ea ar fi fost distrusă.

Stephen trase adânc aer în piept, rugându-se ca doctorul să aibă dreptate, mai mult pentru binele lui Rosalind decât pentru al lui.

— Care este tratamentul pentru otrăvire cu arsenic? spuse el.

— De fapt, ceea ce aţi fi putut face cel mai bine era să beţi lapte. Nu numai că laptele alină esofagul şi stomacul, ci contracarează efectul arsenicului şi reduce riscul unor leziuni permanente. *Dacă* diagnosticul meu este corect şi sursa otrăvirii este localizată şi înlăturată, spuse Kinlock cu un oftat plin de îngrijorare, aţi putea începe să vă reveniţi imediat.

— Stephen ar putea suferi de o formă de enterocolită, spuse Catherine, şi fosta soră de caritate din ea se încruntă. Ce te face să crezi că este vorba despre otrăvire cu arsenic?

— Pentru că am tratat două cazuri de acest fel şi asemănările cu cazul lui Ashburton sunt cât se poate de evidente. Unul dintre ele era de otrăvire acută, cînd o tânără spaniolă, soţia victimei, a decis să scape de soţul ei bogat şi bătrân.

Rosalind păru să se înece.

— Dacă îndrăzneşti numai să te uiţi înspre soţia mea, Kinlock, jur că mă ridic din pat şi te dau pe uşă afară, spuse Stephen pe un ton de avertizare.

Sau cel puţin o să-i spun lui Michael să facă asta, continuă el pe un ton mucalit, în timp ce-l săgeta o undă de durere familiară.

— După cum dumneavoastră înşivă aţi spus, eraţi bolnav cu mult înainte de a vă întâlni soţia, spuse Kinlock făcând un gest indiferent. Aţi avut câteva crize grave, dar majoritatea simptomelor sunt cele ale unei otrăviri cronice, care de obicei este accidentală.

— Dar cum s-a putut întâmpla asta? întrebă Catherine.

— Cazul de otrăvire cronică pe care l-am tratat era al unui copil care se îmbolnăvise de la vaporii de arsenic de la noul tapet din dormitorul lui. Există şi alte materiale care pot avea un rezultat similar, dar nu văd cum aţi putea suferi de otrăvire accidentală. Dacă otrava s-ar fi aflat pe moşia dumneavoastră, ar fi trebuit să vă reveniţi atunci cînd aţi plecat, spuse Kinlock privindu-l pieziş pe Stephen.

— Şi acelaşi raţionament se aplică în cazul unei otrăviri cu bună ştiinţă, spuse Catherine rar. Stephen nu a stat cu aceeaşi persoană pe tot parcursul bolii sale. După ce a plecat de la moşie, a călătorit timp de săptămâni sub un nume fals, fără să ştie cineva unde se afla. Michael nu l-a putut găsi, aşa că mă îndoiesc că un eventual criminal ar fi putut.

Stephen recapitulă în minte cursul întregii sale

boli. Nu fusese niciodată în mod constant în preajma aceloraşi persoane. Ceea ce nu putea însemna decât că minunata teorie a lui Kinlock era greşită şi că, până la urmă, chiar suferea de o boală incurabilă.

— Medicamentul tău, Stephen, zise Rosalind cu groază, spărgând liniştea plină de nedumerire care se lăsase. Amestecul de opiu, spuse, deschizând palma pentru a da la iveală cele două pastile pe care fusese cât pe ce să i le dea. Iei cel puţin una pe zi de luni întregi şi, în ultima vreme, chiar mai mult de-atât.

— De unde provin pastilele? întrebă Kinlock cu o voce tăioasă.

Stephen se holbă la micile discuri inofensive din palma lui Rosalind. Simţi cum îl învăluie o răceală bolnavă.

— Doctorul meu, George Blackmer, mi le-a făcut.

Scârţâitul uşor al uşii se auzi puternic în liniştea indusă de şocul creat de cuvintele lui. Apoi Blackmer intră în cameră. Stephen se întrebă dacă nu cumva avea halucinaţii, până îşi aminti că doctorul îl întovărăşise pe Michael în căutarea lor sortită eşecului.

Blackmer se opri, simţindu-se copleşit de privirile atâtor ochi.

— Ducele e...? întrebă el şi vocea i se pierdu în timp ce chipul îi păli.

— Nu, nu a murit, explodă Michael, repezindu-se prin cameră ca o panteră şi înhăţându-l furios pe Blackmer. Stephen e otrăvit de arsenicul pe care i l-ai dat tu, *nenorocitule!* spuse, trântindu-l pe medic de perete.

— O clipă! protestă Kinlock. Poate că nu pastilele sunt sursa.

Blackmer însă nu făcu nici o încercare să respingă acuzaţia, ci continuă să-l privească cu groază pe atacator, cu faţa trasă, pe care se putea citi uşor vina. Toată lumea din cameră putu observa recunoaşterea lui tăcută.

— Spune-ţi rugăciunile, Blackmer, căci am de gând să te omor, spuse Michael cu o voce joasă, letală, scoţând deodată un pistol şi lipindu-l de capul doctorului.

— Nu! strigă Stephen brusc, înainte ca Michael să poată trage. Deşi nu era decât o şoaptă, nota autoritară se simţi în cameră asemenea unei lame de cuţit. Nu-l omorî, cel puţin nu încă.

Fratele lui ezită, apoi îi dădu drumul doctorului fără prea mare tragere de inimă şi se dădu înapoi câţiva paşi. Deşi îşi pusese la loc pistolul sub haină, continua să îşi fixeze prada cu o privire ameninţătoare.

Era vorba de otravă şi nu despre o boală incurabilă. Avea să trăiască. *Să trăiască!* Stephen de-abia că putea cuprinde cu mintea lui obosită înţelesul acestui fapt. Trebuia mai întâi să rezolve

criza.

— Ajută-mă să mă ridic în capul oaselor, îi ceru el lui Rosalind, reuşind să găsească puţină forţă pentru asta.

— N-o să mori! şopti ea radiind, apoi îl ridică, strecurându-şi unul dintre braţe pe la spatele lui şi aranjând apoi pernele, astfel încât să se poată sprijini pe ele. Slavă Domnului!

Stephen o trase în jos, ca ea să se aşeze pe marginea patului, după care îşi îndreptă atenţia spre omul care aproape că îl omorâse.

— De vreme ce viaţa mea a fost pusă în pericol, îmi rezerv dreptul de a-l interoga. Blackmer. Recunoşti că ai încercat să mă asasinezi?

— Eu… eu n-am vrut să mori, spuse medicul cu răsuflarea întretăiată. Totul a început de la medicamentul pe care ţi l-am dat cînd ai avut toxiinfecţia alimentară din primăvară. Doar un sfert din pastile conţineau arsenic, iar cantitatea de arsenic varia de la pastilă la pastilă. Şansele de a lua o doză mortală în vreun moment erau foarte mici.

— Dar în timp, pastilele au dus la otrăvire cronică, producând crize grave de fiecare dată cînd lua o doză mai mare, spuse Kinlock pe un ton funest. De-a dreptul diabolic. Cu cât lua mai multe pastile, cu atât se apropia mai mult de moarte.

— Doamne Dumnezeule, cînd te gândeşti că poate acestea l-ar fi omorât! spuse Rosalind,

aruncând înspăimântată pastilele în foc şi ştergându-şi dezgustată apoi palma de rochie.

— Porcul şi-a recunoscut vina, spuse Michael pe un ton cât se poate de normal, aruncându-i o privire lui Stephen. Acum pot să-l omor?

— Mai ţine-ţi încă puţin în frâu pornirile sângeroase, încă nu ştim de ce a făcut asta. Privind în urmă, Stephen îşi dădu seama că primele dureri, destul de suportabile de altfel, începuseră cam în perioada în care îşi revenea după toxiinfecţie. Şi într-adevăr, crizele apăruseră întotdeauna la scurt timp după ce luase pastilele. După cum spusese Kinlock, era diabolic. Blackmer, ce Dumnezeu ţi-am făcut eu vreodată, ca să merit un asemenea tratament din partea ta? întrebă Stephen cu o voce rece ca gheaţa.

— N-am vrut să se ajungă până aici, spuse Blackmer încovoiat lângă perete, tremurând vizibil. Eu… eu aveam de gând să aştept până cînd ai fi avut mai multe crize grave şi apoi te-aş fi „*vindecat*" ca prin minune.

— Aşadar, aproape că ai omorât un om ca să-ţi urmezi ambiţia, spuse Kinlock nevenindu-i să creadă ce auzea. Cum se poate înjosi atât de mult un medic? Colonele, nu-l împuşca, merită mai degrabă să i se secţioneze ficatul cu o lanţetă.

Stephen se încruntă, încercând să înţeleagă. Cu siguranţă, era mai mult de-atât.

— Dar încă nu ne-ai spus de ce-ai făcut asta. Eşti

un medic de succes şi un membru respectat al comunităţii. Eşti prosper. Îi ţii companie surorii văduve a vicarului de ani de zile. Desigur nu ai nevoie de minuni pentru a-ţi îmbunătăţi poziţia în societate. Sau poate ai otrăvit şi alţi pacienţi sub pretextul că le tratezi bolile? Doamne, te-ai ocupat şi de Louisa cînd a murit! spuse el, simţind cum îi încolţeşte un gând oribil în minte.

— Nu! protestă Blackmer cu vehemenţă. Jur că n-am făcut niciodată rău voit unui alt pacient. Şi, cu siguranţă, nu ducesei.

Oricât de ciudat părea, Stephen îl crezu. Dacă Blackmer ar fi fost în stare să spună asemenea minciuni convingătoare, ar fi negat că este vinovat.

— Atunci, iarăşi mă întreb de ce eu am fost singurul „binecuvântat” de tine. Eşti vreun republican care urăşte nobilimea în general sau pur şi simplă mă dispreţuiai pe mine?

Blackmer îşi plecă fruntea, în timp ce pieptul i se ridica spasmodic, şi nu răspunse.

Liniştea apăsătoare fu întreruptă de Rosalind care trase brusc aer în piept.

— Blackmer, soţul meu mi-a spus odată că eşti un copil găsit, crescut pe banii parohiei, spuse ea pe un ton muşcător. Cine este tatăl tău?

— Ai… ai ghicit, spuse Blackmer ridicând brusc capul şi privind-o fix, având chipul pământiu.

— Priveşte-l mai îndeaproape, spuse Rosalind,

mutându-şi privirea cercetătoare de la Blackmer la Michael, apoi la Stephen şi pe urmă înapoi la Blackmer. Forma feţei, înălţimea şi culoarea părului, ochii verzi-cenuşii ai lui Stephen. Asemănarea nu este atât de mare ca între Stephen şi Michael, dar există totuşi. Tatăl lui Blackmer a fost chiar bătrânul duce.

Cuvintele ei făcură să se aştearnă o tăcere plină de uimire.

— Porcul ăsta nu e frate cu mine! spuse Michael cu ură.

— Michael, rosti Stephen, liniştindu-şi fratele mai mic cu o privire, apoi ridică ochii spre Blackmer, care rămânea încă în umbră, lângă perete. Vino aici.

Blackmer se apropie de pat, păşind de parcă mergea spre eşafod. Michael îl urmă, gata să lovească în caz că bărbatul ar fi făcut vreo mişcare greşită.

Stephen examină chipul doctorului, observând asemănarea. După cum spusese Rosalind, era mai puţin pronunţată decât cea dintre el şi Michael, dar cu siguranţă exista. Acest om aproape că-şi omorâse ruda de sânge.

— Ce sperai să obţii otrăvindu-mă? Răzbunare pentru faptul că eu sunt fiu legitim, în timp ce tu nu eşti? Asta nu a fost vina mea. Rănindu-mă, nu schimbai cu nimic circumstanţele în care te-ai născut.

— Nu voia răzbunare, ci recunoaştere, spuse Rosalind cînd Blackmer nu răspunse. Cine a fost mama ta?

— O lăptăreasă care a murit dându-mi viaţă. Nu avea familie şi nu spusese niciodată cine era tatăl copilului, aşa că am fost dat în grija parohiei, spuse Blackmer închizând ochii istovit. Într-o zi, cînd aveam opt ani, bătrânul duce a trecut pe câmpul unde pliveam buruieni, m-a chemat la el şi mi-a spus că eram fiul lui şi că va avea grijă să am o educaţie bună şi o meserie respectabilă. A spus şi că atunci cînd voi creşte, mă va recunoaşte oficial, dar nu a făcut niciodată asta. După ce a murit fără să mă recunoască drept fiul lui, am fost furios şi plin de resentimente şi, în cele din urmă, asta s-a transformat într-un fel de… de nebunie. Nu mi-am dat seama cât de nebun devenisem până cînd nu ai plecat de la moşie. Atunci am înţeles că nu mai puteam opri ce începusem să fac. Voiam să… să fiu important în ochii tăi, spuse el, deschizând ochii care deveniseră de un verde-cenuşiu ca de ardezie. Dacă nu puteam fi un Kenyon, măcar puteam fi doctorul genial care îţi salvase viaţa.

— Voia o legătură cu tine care să treacă de bariera profesională, spuse Rosalind scurt. Voia să fie tratat ca un prieten.

— Cum de mă înţelegi mai bine decât mă înţelegeam eu, ducesă? întrebă Blackmer, înălţând

spre ea o privire nedumerită.

— Şi eu sunt un copil găsit, răspunse ea, deşi unul mai norocos decât tine. Dar pot înţelege dorinţa disperată de a-ţi găsi un loc al tău, de a face parte dintr-o familie.

— Foarte emoţionant, spuse Michael caustic. Şi cu toate acestea, Blackmer aproape că l-a omorât pe Stephen.

— Dumnezeu îmi este martor că nu am intenţionat nici un moment să-i fac rău cu adevărat ducelui, rosti Blackmer cu vehemenţă. De ce credeţi că eram atât de hotărât să-l găsesc? Voiam să opresc otrăvirea înainte de a fi prea târziu.

— Sau poate să te asiguri că era mort de-a binelea, mugi Michael. Iar dacă Stephen mai era încă în viaţă, voiai cu tot dinadinsul să-l tratezi tu însuţi, pentru că ştiai că un alt medic şi-ar fi dat seama că era otrăvit.

— Nu am cum să dovedesc ce era în capul meu, dar puteţi să-mi examinaţi restul carierei de medic. Nu a existat niciodată vreo moarte suspectă, oftă Blackmer, frecându-şi fruntea. După cum spunea Ashburton, întotdeauna am fost un medic respectat.

Stephen se gândi la boala terminală a primei sale soţii.

— Când Louisa era pe moarte, a fost lângă ea aproape zi şi noapte până la sfârşit şi este

cunoscut pentru faptul că tratează pe toată lumea din parohie, indiferent dacă oamenii îşi permit sau nu să-l plătească.

— Când eram în Midiands, ne aflam la faţa locului cînd un copac a doborât o casă, prinzând înăuntru un bărbat şi un copil, spuse Michael cu sinceritate, dar fără prea mare tragere de inimă. Blackmer s-a târât în interiorul casei prăbuşite, cu preţul vieţii lui, ca să oprească sângerarea bărbatului, să nu moară înainte de a putea fi salvat. Recunosc că e curajos, se strâmbă el, dar curajul este o calitate des întâlnită printre criminali.

— Tot ce se poate, dar la fel de adevărat este că a fost nedreptăţit de bătrânul duce, spuse Stephen pe un ton sobru, iar tu dintre toţi oamenii, Michael, ar trebui să înţelegi asta. Să fie crescut pe banii parohiei pe vremea tatălui meu înseamnă că a stat pe la diferite familii şi a fost tratat de multe ori ca un servitor, fără a fi măcar plătit.

— Zdrenţe, bătăi şi terci rece, rosti Blackmer brusc. Şi… uneori, alte lucruri mult mai urâte. De-abia după ce ai preluat titlul de duce, vicarul a fost obligat să aibă grijă ca orfanii să fie trataţi bine şi să primească o educaţie. Am fost uşurat că ai făcut asta.

— Ţi-ai ales un mod cât se poate de ciudat să o dovedeşti, spuse Catherine împietrită.

— Îmi pare rău că a trebuit să suporţi atâtea,

nici un copil n-ar trebui tratat atât de rău, spuse Stephen schimbându-şi poziţia, întrucât simţea cum oboseala îl trage în jos ca un bolovan. Dar de ce să mă otrăveşti ca să-mi atragi atenţia? Tot ce trebuia să faci era să-mi spui despre legătura dintre noi.

— M-ai fi crezut? întrebă doctorul privindu-l fix.

— Probabil că da. Asemănarea fizică există şi sunt perfect conştient de deprinderile libidinoase ale tatălui meu, spuse Stephen sec.

— Nu m-am gândit niciodată că ar avea vreun rost să vorbesc cu tine despre asta, spuse Blackmer cu o grimasă. Nu mă aşteptam ca un Kenyon să-mi facă dreptate.

Aşadar, aroganţa şi promiscuitatea bătrânului duce îl urmărise dincolo de mormânt şi aproape că provocase moartea moştenitorului său. Ce ironie!

— Ce Dumnezeu să fac eu cu tine, Blackmer? spuse obosit Stephen, frecându-şi abdomenul pentru a calma durerea.

Abia dacă îşi mai putea aduce aminte de momentele cînd suferinţa nu făcuse parte din el.

— Răspunsul cel mai evident este să-l predai magistraţilor şi să fie supus unui proces, şi cel mai probabil spânzurat. Dacă nu vrei să faci asta, ce-ai zice să-l trimiţi undeva cum ar fi coloniile din Australia? Sigur au nevoie de medici acolo, spuse Catherine după o pauză.

— Asta dacă presupunem că putem avea

încredere că nu va omorî pe altcineva, rosti Kinlock cu o expresie la fel de dură ca a lui Michael. Omul ăsta e o ruşine pentru tagma medicilor.

— Ce părere ai? întrebă Stephen privind spre Rosalind, care stătea în dreapta lui.

— O parte din mine ar vrea ca el să sufere aşa cum ai suferit şi tu şi, după ce va fi suferit un an sau doi de dureri agonizante, poate că m-aş îndura de el. Şi totuşi… se opri ea cu o expresie îngrijorată. Câţi dintre noi nu am făcut greşeli cu consecinţe dezastruoase? Când Jessica era mică, a încercat odată să ne ajute să-l spălăm pe Brian şi aproape că l-a înecat. Ceea ce a făcut Blackmer nu este un accident inocent, dar eu îl cred cînd spune că nu a vrut să te omoare.

În anii pe care îi petrecuse ca magistrat, Stephen făcuse adesea dreptate şi se descurcase bine, dar niciodată nu judecase o chestiune care îl afecta atât de direct pe el. Examină faţa trasă a lui Blackmer – fratele lui, care îi aştepta decizia cu stoicism.

Odată ce Blackmer aflase cine era tatăl lui, conştiinţa acestui fapt trebuie să fi fost ca o rană deschisă. De fiecare dată cînd îl vedea pe Stephen sau pe Michael călărind prin apropiere, probabil că se gândea cu resentiment că fraţii lui vitregi trăiau în bogăţie şi privilegii, în timp ce el murea de foame şi era bătut. De fapt, având în vedere că

era cu un an sau doi mai mare decât Stephen, era torturat poate şi de gândul că, dacă ar fi fost un fiu legitim, ar fi putut să fie următorul duce de Ashburton. *„Sărmanul bastard*!” se gândi el, luând în considerare şi sensul literal al cuvântului.

Şi totuşi, până la urmă reuşise să iasă cu bine din situaţia în care era. Profitase de educaţia lui şi se descurcase îndeajuns de bine, încât să fie trimis să studieze medicina. Devenise un medic de primă mână, care-şi folosea cu generozitate timpul, având grijă de cei mai puţin norocoşi decât el. Întruchipase modelul omului care se realizează prin el însuşi, până când amărăciunea îl determinase să încerce să ia viaţa cuiva, cu ajutorul otrăvii.

Stephen îl privi pe fratele său mai mic. Şi Michael fusese tratat îngrozitor de bătrânul duce, dar fusese crescut cu beneficiile pe care le aduce averea. Reuşise să scape de pe moşia părintească plecând la Eton şi stând pe la prieteni. Dar chiar şi-aşa, abuzul emoţional şi fizic din copilărie îl făcuse pe Michael să se comporte într-un mod dificil şi distructiv, până când reuşise să-şi înfrângă demonii.

De fapt, toţi copiii ducelui avuseseră de suferit de pe urma tratamentului crud al bătrânului. Claudia devenise caustică şi plină de amărăciune, în timp ce Stephen, fiul preferat şi moştenitorul familiei, devenise atât de detaşat încât pierduse

legătura cu ceea ce conta cu adevărat în viaţă. Oare Blackmer, care suferise cel mai mult dintre ei toţi, trebuia să dispară ca urmare a propriei lui mânii, ieşite la suprafaţă într-un mod atât de condamnabil?

— Lordul Michael are dreptate. Deşi n-am avut intenţia să te ucid, rezultatul acţiunilor mele aproape că te-a împins în braţele morţii, spuse Blackmer pe un ton egal, întrerupând liniştea plină de tensiune care se lăsase. Ai tot dreptul să mă trimiţi la spânzurătoare, continuă doctorul cu o grimasă. Nu aştept să fiu iertat, dar trebuie, pentru binele meu, să spun cât de rău îmi pare. Trebuie să-ţi spun asta ţie, Ashburton, pentru că te-am făcut să treci prin chinurile iadului, şi ţie ducesă, urmă el privind-o pe Rosalind, căci este evident că şi tu ai suferit, din anumite puncte de vedere poate chiar mai mult decât soţul tău, şi ţie lord Michael, pentru că ţi-am cauzat suferinţă şi te-am despărţit de familia ta, continuă el privind către Michael. Am regretat asta în fiecare moment al călătoriei noastre.

Stephen se gândi brusc la *Furtuna*, piesa pusă în scenă de trupa Fitzgerald prima oară cînd îi văzuse. Unul dintre lucrurile care îi plăcuse dintotdeauna legat de povestea aceasta era felul în care Prospero îl ierta pe fratele său Antonio pentru tentativa de asasinat comisă asupra lui cu câţiva ani înainte. Stephen se gândise întotdeauna

la piesă luându-se în considerare pe sine şi pe Michael. Dar ei nu aveau ce crime să-şi ierte, ci doar un istoric de prea mare prudenţă.

Stephen trase adânc aer în piept. Îl durea întregul trup şi stomacul îi ardea de durere. Suferise timp de luni de zile de dureri crâncene din pricina lui Blackmer. Ar fi trebuit să fie furios, doar că mânia i-ar fi consumat mai multă energie decât avea disponibilă.

Întotdeauna se considerase un om care se străduia să facă dreptate tuturor. Dar unde stătea dreptatea în cazul de faţă?

Ideea principală era că Blackmer nu intenţionase să comită o crimă. Experienţa ca magistrat îl învăţase pe Stephen să facă diferenţa între falsa şi adevărata căinţă. Remuşcările doctorului erau autentice, ca şi afirmaţia conform căreia nu dorise niciodată să-i facă rău cu adevărat.

În calitatea sa de cap al familiei Kenyon, era responsabilitatea lui Stephen să îndrepte nelegiuirile tatălui său.

— Dacă îl fac pachet şi-l trimit în Australia, Great Ashburton va rămâne fără medic, şi Blackmer e un doctor bun, aşa că prefer să procedez altfel, spuse el cu chipul sever. Îmi dai cuvântul tău de Kenyon că nu vei mai încerca să faci cuiva rău cu bună ştiinţă? întrebă el prinzându-i privirea fratelui său vitreg.

— D… da, se bâlbâi Blackmer clipind şocat.

— Atunci întoarce-te acasă la pacienţii tăi, spuse Stephen sec. Deşi nu cred că vei mai comite vreo blestemăţie vreodată, cred că-ţi dai seama că voi dori să-mi caut alt medic de familie.

— Ai… ai de gând să mă laşi să plec? întrebă Blackmer, nevenindu-i să creadă ce auzea. Asta după tot ce-am făcut?

Stephen îşi aşează mâna peste a lui Rosalind şi atingerea ei îl făcu să-şi recapete puţin puterile şi să-şi dea seama de ce simţea atât de puţină mânie.

— Deşi nu aş fi ales defel să fiu otrăvit, m-am descurcat de minune datorită acestui fapt. Nu aş fi întâlnit-o niciodată pe Rosalind dacă tu nu ai fi făcut ce-ai făcut, spuse el ridicând privirea către soţia lui, cu ochii întunecaţi şi gravi.

Şi nici nu ar fi descoperit credinţa spirituală care făcea acum parte din el şi dădea vieţii o nouă dimensiune, mult mai profundă. Întrucât găsise fericirea în urma unui dezastru, îi venea foarte uşor să dea dovadă de compasiune.

— Te voi recunoaşte ca fiu al bătrânului duce şi, dacă doreşti să iei numele de Kenyon, nu voi obiecta, zise întorcându-şi din nou privirea către Blackmer. Într-o bună zi, voi fi pregătit să te cunosc mai îndeaproape, dar nu a venit încă acel moment.

— Doamne Dumnezeule, generozitatea ta mă face să mă simt cu atât mai netrebnic pentru ceea

ce am făcut, spuse Blackmer şi stoicismul lui dispăru. Îşi acoperi ochii în timp ce se căznea să-şi revină, apoi lăsă o mână să-i cadă. Jur să… să merg înainte pe drumul cel drept fără să mai păcătuiesc, rosti el cu voce joasă.

— Îmi accepţi hotărârea? zise Stephen privind înspre Michael. Nu-ţi cer să te împrieteneşti cu Blackmer, ci doar să nu-l omori.

— Remarca lui Rosalind despre cum facem greşeli cu toţii mi-a amintit de toate greşelile enorme pe care le-am făcut, oftă Michael. Întrucât am beneficiat de iertarea prietenilor mei, nu mă pot plânge dacă tu alegi să-i arăţi îndurare, spuse el, punându-şi braţul în jurul mijlocului lui Catherine şi trăgând-o lângă el. Ceea ce contează cel mai mult este că tu te vei face bine, dar cred că vă voi lăsa pe tine şi pe soţia mea să o faceţi pe sfinţii, nu va fi niciodată stilul meu.

Stephen îi aruncă o privire lui Ian Kinlock, prea obosit pentru a mişca orice altceva în afara ochilor.

— Eşti singurul care nu face parte din familie. Eşti dispus să păstrezi tăcerea despre ce s-a întâmplat?

— Cred că da, spuse acesta, după care se strâmbă dispreţuitor către Blackmer. Nu puteai să fii avocat? Măcar aşa nu ne-ar mai fi şocat ticăloşia ta, dar mă aşteptam la mai mult din partea unui medic.

— Poţi să te consolezi cu faptul că nu mă voi putea ierta niciodată pentru că mi-am călcat jurământul, spuse Blackmer hotărât. Poate că pedeapsa pare uşoară, judecând după fapta mea, dar te asigur că va fi o pedeapsă.

Kinlock examină chipul celuilalt bărbat şi dădu din cap cu o satisfacţie feroce.

— Dacă am încheiat de spus tot ce era esenţial, ar fi vremea ca toată lumea să se retragă, astfel încât Stephen să se poată odihni, zise Rosalind, aruncându-le o privire severă tuturor celor adunaţi în jurul patului.

— Toată lumea, mai puţin tu, murmură Stephen cu o voce abia auzită, acum, că trecuse criza.

— Multă odihnă, mult lapte şi nici un pic de arsenic, spuse Kinlock privindu-l pe Stephen. O să mai trec peste câteva zile, continuă, după care îşi luă trusa de instrumente şi părăsi camera.

— Voi porunci să ţi se pregătească o cameră, spuse Catherine fără entuziasm, privind către Blackmer.

— Sunteţi foarte drăguţă, Lady Michael, dar cred că ar fi mai bine dacă aş sta la un han, spuse el clătinând din cap.

Ea încuviinţă şi îl sărută pe Stephen pe obraz.

— Ian spunea că nu poate face minuni, dar a reuşit, şopti ea. Să-i mulţumim lui Dumnezeu.

Michael îşi aşează o mână pe umărul lui Stephen şi ceea ce simţea fu evident în această atingere

scurtă şi mută. Apoi părăsi camera, braţ la braţ cu soţia lui, iar Blackmer îi urmă, părând distrus şi tragic de singur.

Reamintindu-i de înfăţişarea lui Michael atunci cînd fratele lui mai mic era aproape să sufere un colaps, Stephen reuşi să găsească forţa de a face un ultim efort.

— Nu poţi schimba trecutul, Blackmer, dar poţi schimba viitorul. De vreme ce tatăl tău te-a dezamăgit, fă-ţi o familie a ta care să te mulţumească mai mult.

— Am vrut să fac asta, dar m-am simţit… nedemn. Am simţit că ar fi greşit din partea mea să o cer în căsătorie pe Jane atâta vreme cât ea este fiica şi sora unor oameni ai bisericii, în timp ce eu sunt un bastard pe care tatăl lui nu a dorit să-l recunoască, spuse doctorul, oprindu-se.

— Căsătoreşte-te cu ea, Blackmer. Deşi nu am întâlnit-o niciodată, Jane a ta trebuie că ţi-a acceptat statutul de fiu nelegitim, căci altfel n-ar mai fi stat cu tine, spuse Rosalind scurt. Stephen îţi dă o a doua şansă, foloseşte-o cu înţelepciune.

— Poate că… voi face asta, spuse doctorul, luminându-se întru câtva, după care plecă, închizând încet uşa în urma lui.

Epuizarea care îl pândise coborî asupra lui Stephen asemenea ceţii londoneze şi el se lăsă să cadă pe pat, în timp ce strânsoarea mâinii lui o făcu pe soţia lui să alunece lângă el.

— O, Rosalind murmură el, de-abia coerent.

Voia să-i spună cât de mult o iubea, dar îşi folosise orice urmă de putere deja.

— Rose…

Lacrimi începură să licărească în ochii ei în timp ce se întinse lângă el deasupra plăpumii şi îl trase în braţe, aducându-i capul pe sânii ei.

— Dormi, dragul meu, murmură ea, dormi şi fă-te bine.

Oftând mulţumit, el se lăsă în voia îmbrăţişării ei primitoare şi lăsă întunericul să-l cuprindă.

Rosalind se trezi cînd Stephen o sărută lângă ureche. Deschise ochii şi îi oferi un zâmbet luminos. Se făcuse dimineaţă şi camera era plină de lumină, iar ei stăteau tolăniţi faţă în faţă în pat, înlănţuiţi asemenea unei tulpini de iederă. De îndată ce îi văzu expresia, Rosalind ştiu că ideea că el scăpase de la moarte nu fusese un vis născut din disperarea ei. El avea să trăiască. *El avea să trăiască.*

— N-o să te întreb dacă ai dormit bine, spuse ea leneş, întrucât nu cred să te fi mişcat toată noaptea.

— Probabil că nu, zise el, pipăindu-i sânul cu interes. Că tot veni vorba, cum ai făcut de porţi această cămaşă de noapte încântătoare? Sau o purtai noaptea trecută cât s-a derulat toată melodrama, şi nu am observat eu?

— M-am trezit la miezul nopţii şi m-am

schimbat, răspunse ea zâmbind, apoi m-am întors. Nu te-ai mişcat câtuşi de puţin.

— Ar fi putut să treacă un regiment întreg pe-aici şi tot n-aş fi observat. E cel mai bun somn de care am avut parte în ultimele luni, spuse el, întinzându-şi degetele. Deja mă simt mai bine. Mâinile şi picioarele îmi sunt mai puţin amorţite, iar durerea de stomac este aproape suportabilă.

— Minunat! exclamă ea bucuroasă, în timp ce se întindea. Aş face tumbe de fericire dacă nu ar fi mult mai plăcut să stau în pat. Cred că tu te simţi şi mai fericit.

— În mod ciudat, azi-noapte, cînd am aflat că nu aveam să mor, m-am simţit… amorţit. Cred că mă obişnuisem atât de mult cu ideea că voi muri, încât mi-a luat ceva timp să înţeleg ce însemna că-mi voi putea continua viaţa, spuse el cu un zâmbet strengăresc. Dar în dimineaţa asta, lucrurile stau cu totul altfel. Nu-mi mai este teamă de moarte, dar totuşi mă bucur nespus că nu mi-a venit încă rândul, spuse el, mângâind-o pe Rosalind de la umăr până la şold. Cu toate acestea, schimbarea de perspectivă înseamnă că trebuie să reevaluăm căsnicia noastră.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, uitându-se fix la el şi simţind cum inima i se opreşte în piept.

— Dacă îţi aminteşti, atunci cînd te-am cerut de soţie am menţionat şi că, dacă nu ne-am potrivi, ai fi acoperită, întrucât nu te-aş mai deranja mai

mult de câteva luni şi, după cum ai spus tu, ne-am bucurat doar de ce este mai bun. Acum, că te voi încurca pe termen nedefinit, o să avem parte de lucruri şi mai bune, spuse el odihnindu-şi mâna pe coapsa ei, astfel încât ea simţi căldura palmei lui prin ţesătura subţire a cămăşii de noapte.

— Bestie ce eşti! exclamă ea, simţind cum îi vine inima la loc. Ar trebui să te împing jos din pat. Credeam că vrei să spui că acum că ai tot timpul să priveşti în jur şi că ai dori să mă pui deoparte pentru a-ţi lua o soţie mai potrivită.

— Lăsând la o parte faptul că este aproape imposibil să pui deoparte o soţie, chiar dacă mi-aş dori asta – şi nu mi-o doresc –, ce fel de soţie crezi tu că ar fi mai potrivită pentru mine decât eşti tu?

Nu ar fi trebuit să vorbească, dar era nevoie ca acum să continue.

— Una care să semene mai mult cu Louisa, spuse ea stăpânindu-se. O soţie pe care să o iubeşti.

— Nu am iubit-o pe Louisa, şi nici ea nu m-a iubit pe mine, rosti el grav, după un moment de tăcere. De fapt, căsătoria ne-a făcut pe amândoi nefericiţi, deşi amândoi ne-am străduit să o facem să meargă.

— Eu… am interpretat greşit ce-ai spus sau ce n-ai spus despre prima ta căsătorie, spuse Rosalind uimită. Credeam că ai iubit-o atât de mult, încât nici o altă femeie nu ar putea fi acum mai mult de

o parteneră de aşternut pentru tine.

— Crezi că te consider doar o femeie cu care împart patul? Îi datorez lui George Blackmer şi faptului că m-am aflat la un pas de moarte chiar mai mult decât credeam, întrucât am fost obligat să învăţ câteva lecţii de viaţă, spuse el netezindu-i părul cu mâna fierbinte. Ca un Kenyon ce sunt, dragostea nu făcea parte din viziunea mea asupra lumii, până cînd nu am avut acel vis sau viziune despre paradis sau ce va fi fost. Atunci mi-am dat seama că dragostea este esenţa fiinţei.

Ochii i se întunecară de emoţie.

— Te-am dorit din clipa în care te-am văzut şi te-am plăcut din primul moment în care am stat de vorbă, continuă el. Am ştiut că vreau să te am lângă mine după ce am devenit intimi, dar doar cînd am fost aproape de moarte şi am depăşit orice fel de dorinţă mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine, adăugă el şi, acoperind cei câţiva centimetri care-i despărţeau, o sărută cu o tandreţe infinită. Iubesc trupul, mintea şi sufletul tău. Nu puteam rosti asta mai devreme, dar acum vreau să devină oficial. Te iubesc, Rosalind. Nu am spus asta nici unei femei înaintea ta.

— Niciodată? întrebă ea cu ochii mari.

— În fine, i-am spus asta ieri Claudiei, zâmbi el, dar nu este chiar acelaşi lucru, fiind vorba despre sora mea.

Ea simţi cum o cuprinde un val de căldură, care

pornea de la inimă şi se răspândea prin întreaga ei fiinţă, alungând umbrele reci pe care nici ea nu ştia că le adăposteşte.

— Şi eu te iubesc, şopti ea. La început n-am îndrăznit să recunosc asta faţă de mine însămi, iar apoi nu am vorbit despre asta pentru că m-am gândit că nu ar fi fost corect să te mai împovărez cu şi mai multe lucruri. Cu toate acestea, adevărul a fost întotdeauna în inima mea. Te iubesc şi te voi iubi veşnic.

— Tu eşti sufletul şi dragostea mea, rosti el încet, sărutând-o din nou. A meritat să fiu la un pas de moarte ca să te găsesc, trandafirul meu perfect.

Chiar şi cînd se răsfăţa la adăpostul iubirii lui fierbinţi, simţi cum o mustră conştiinţa.

— De vreme ce a sosit momentul adevărului, am o mărturisire de făcut. Nu sunt perfectă, deşi Dumnezeu ştie că am încercat să fiu. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să fiu o fiică perfectă şi un regizor de scenă perfect. Mi-am dorit să fiu soţia perfectă, întotdeauna caldă, iubitoare şi rezonabilă. Cred că aş fi putut păstra această aparenţă dacă urma să fim căsătoriţi doar pentru câteva luni, dar nu pot face asta ani de zile, spuse ea privindu-l puţin neliniştită, simţindu-se ridicolă, dar având nevoie de această confirmare. Sunt irascibilă şi egoistă şi nu voi fi niciodată perfectă. M-am gândit să te avertizez înainte de a-ţi face

prea mari speranţe.

Stephen râse şi o trase aproape de el, îmbrăţişând-o, astfel încât formele ei se lipiră de trupul lui. Ce păcat că nu era destul de refăcut pentru a da glas pasiunilor răvăşitoare care îi umpleau mintea şi sufletul! Oare de cât timp mai era nevoie până va fi întremat destul, încât să facă dragoste cu ea?

N-avea să mai dureze mult, judecând după cum se simţea acum.

— Ar trebui să-mi nuanţez afirmaţia. Nu eşti perfectă. Sunt convins că dacă îmi ofer o săptămână sau două timp de gândire, voi reuşi să găsesc cel puţin cinci sau şase exemple de comportament imperfect de-al tău. Dar eşti femeia perfectă pentru mine, şopti el.

Epilog

Londra, 1819

În mod evident, ducele şi ducesa de Ashburton aveau cea mai bună lojă la teatrul Athenaeum. Rosalind fierbea de nerăbdare cînd ea şi Stephen ajunseră la piesa inaugurală a trupei de teatru Fitzgerald, *Poveste de iarnă*. Cinci luni de renovare transformaseră noua casă a companiei într-o adevărată bogăţie de culori, decoraţiuni din stuc şi candelabre strălucitoare.

Înainte de a-şi ocupa locul, se opri pentru o clipă lângă balustradă şi examină sala. Bărbaţi şi femei în rochii de seară sclipitoare intrau în loji şi se agitau pe culoar, râzând şi vorbind pe fondul acordurilor puternice ale orchestrei. În loja de vizavi, o sumedenie de membri diferiţi ai familiilor Cassell şi Westley îşi ocupau locurile. Le făcu semn cu mâna rudelor ei, apoi ducelui şi ducesei de Candover, care veniseră să vadă trupa pe care o descoperiseră chiar ei.

Erau acolo şi alţi prieteni de-ai lor, căci societatea se dovedise foarte binevoitoare cu o actriţă care era contesă franceză prin naştere şi ducesă prin căsătorie. Îi numără printre ei pe Strathmore, Aberdare, St Aubyn şi fu conştientă de faptul că şi alte cupluri erau de faţă în loji pe care nu le putea vedea din poziţia ei.

— Teatrul este plin, Stephen. Având în vedere că toţi prietenii tăi sus-puşi şi-au rezervat loji, acesta a devenit unul dintre cele mai populare locuri din Londra în seara aceasta.

— De data asta nu va mai fi nevoie să intrăm la Covent Garden în timpul pauzei şi să aducem lumea înapoi, râse el, înconjurându-i talia cu braţul.

Ea se sprijini de el mulţumită şi ridică privirea pentru a-i vedea chipul. Era greu de crezut că fusese la un pas de moarte cu cinci luni înainte. Acum era puternic şi perfect refăcut, mai chipeş

decât ar fi trebuit să fie şi extraordinar de viril – cel puţin, în intimitatea minţii ei, putea recunoaşte asta. Era şi inventiv, ceea ce era extrem de util având în vedere faptul că ea luase proporţii în ultima vreme.

Dansul lui cu moartea lăsase şi alte urme, căci amândoi îşi dăduseră seama atunci că fiecare zi, oră şi minut trebuie preţuite. Discutaseră de mai multe ori despre asta, recunoscători şi hotărâţi să nu se considere unul pe celălalt ca un bun dat, şi să nu facă acelaşi lucru nici cu iubirea lor.

— Arăţi cu adevărat chipeş în seara aceasta, dragul meu, spuse ea, zâmbindu-i soţului ei.

— Şi tu eşti răpitor de frumoasă, spuse el, privind-o ca şi cum ar fi vrut să o sărute, dar se abţinu având în vedere că jumătate din lumea mondenă din Londra se uita la ei.

— M-am făcut la fel de mare ca o căruţă trasă de cai, replică ea râzând în timp ce se aşeza cu grijă pe locul ei.

— Aşa este, dar tot eşti frumoasă. Se aşeză la dreapta ei şi îşi puse cuminte mâna pe abdomenul ei umflat, fiind recompensat cu o lovitură. Este foarte activă în această seară. Trebuie să fie bucăţica de Fitzgerald din ea care reacţionează la spectacolul care stă să înceapă.

— *El* e cât se poate de aristocrat şi cere atenţia care i se cuvine, asemenea unui Kenyon sau a unui St Cyr, chicoti Rosalind.

Uşa lojii se deschise, iar contele şi contesa de Herrington îşi făcură apariţia. Claudia arăta mai tânără şi mai blândă decât cu cinci luni în urmă.

— Bună seara, Stephen, Rosalind, spuse Claudia, sărutându-şi uşor cumnata. Felicitări, teatrul familiei tale va fi un mare succes.

Oricât de uimitor ar părea, Rosalind şi Claudia deveniseră prietene. Desigur, Claudia avea încă momente cînd era caustică, dar surprinzător, devenise mai relaxată şi mai tolerantă. Era meritul lui Stephen, îi mărturisise Claudia cumnatei ei.

Taciturn ca întotdeauna, Andrew se înclină în faţa lui Rosalind şi îi strânse mâna lui Stephen, apoi o ajută pe Claudia să se aşeze pe un scaun, cu atâta tandreţe de parcă ar fi fost de porţelan. Soţia lui îi aruncă o privire arzătoare.

Rosalind îşi ascunse zâmbetul în spatele evantaiului. Căldura vizibilă dintre Claudia şi Andrew era un alt rezultat al modului în care Stephen îi schimbase viaţa surorii lui.

— Îmi place să văd un cuplu căsătorit de douăzeci de ani comportându-se de parcă ar fi proaspăt căsătoriţi. Oare va fi la fel şi pentru noi peste douăzeci de ani? murmură Stephen la urechea lui Rosalind.

— Fără îndoială, spuse Rosalind şi, afişând o expresie cât se poate de serioasă, ascunse cu evantaiul faptul că îşi atingea soţul într-un mod cât se poate de nepotrivit.

— Ai planuri pentru mai târziu, ducesă? o întrebă Stephen ţinându-şi respiraţia, în timp ce ochii lui căpătau o nuanţă de verde.

— Am de gând să merg în culise şi să sărbătoresc triumful din această seară cu trupa de teatru Fitzgerald. Iar apoi, continuă ea privindu-l pieziş pe Stephen, vreau să merg acasă şi să-mi seduc soţul.

— Nu va trebui să munceşti prea mult pentru asta, zise el cu un zâmbet tainic.

Rosalind aruncă o privire spre scenă şi văzu că Maria, costumată ca Hermiona, trăgea cu ochiul din culise, arzând de nerăbdare. Văzând că Rosalind se uita în direcţia ei, îi făcu semn cu mâna, apoi dispăru.

Probabil că totul era un haos în culise, dar Rosalind avea perfectă încredere că, la ridicarea cortinei, trupa va fi pregătită să creeze o atmosferă magică. Mary Kent, sora lui Simon, preluase îndatoririle lui Rosalind şi se descurca extrem de bine atât ca actriţă, cât şi ca regizor de scenă. Urma să se căsătorească cu Jeremiah Jones în mai, cu o săptămână după nunta lui Simon cu Jessica.

— Îţi doreşti să fi fost în culise, aşteptând să ieşi pe scenă şi să creezi momente magice pentru toţi aceşti oameni? întrebă Stephen.

— Deloc, spuse ea cu perfectă sinceritate. Cum aş putea fi mai fericită decât sunt acum?

Ultimii oaspeţi sosiră în loja Ashburton: lordul Michael Kenyon, soţia lui şi frumoasa fiică a lui Catherine, Amy, în vârstă de paisprezece ani, care strălucea de emoţie că asista la un eveniment pentru adulţi.

Urmă o serie de saluturi. Deşi era puţin probabil ca Michael şi Claudia să devină vreodată apropiaţi, cel puţin se purtau politicos unul cu celălalt. Rosalind se ataşase mult de Michael, care semăna foarte bine cu Stephen în anumite privinţe, în altele fiind complet diferit.

Îşi întoarse din nou privirea către Stephen. El era esenţa familiei Kenyon, capul familiei atât în ceea ce priveşte drepturile legale, cât şi datorită autorităţii sale înnăscute. Graţie spiritului lui generos, devenise chiar prieten cu fratele său vitreg, care îşi spunea acum George Blackmer-Kenyon. Doctorul îi urmase sfatul lui Stephen şi o luase de soţie pe văduva cea bună. Rosalind îi observase cum se comportau cînd erau împreună şi ştia că această căsnicie va vindeca în timp rănile din sufletul lui Blackmer.

În hohote de râs şi foşnet de mătase, Catherine o sărută pe Rosalind pe obraz şi se instală pe scaunul din stânga ei. Şi ea era însărcinată şi urma să nască la câteva săptămâni distanţă de Rosalind. Era clar că ea şi soţul ei se bucuraseră de o regăsire cât se poate de mulţumitoare după revenirea lui la Londra.

Muzicienii din fosa orchestrei tăcură preţ de o clipă. Apoi atacară un marş triumfal foarte ritmat. Orice conversaţie încetă şi toţi ochii se îndreptară spre scenă.

În ritmul bătăilor de tobă, cortina începu să se ridice, dând la iveală un splendid palat regal. Rosalind se lăsă pe spate în scaun şi îi strânse mâna lui Stephen. El îşi împleti degetele cu ale ei şi îi ridică mâna, sărutându-i încheietura.

— Să înceapă magia, murmură el.

— A şi început, dragul meu, a şi început, îi zâmbi ea.

Mulţumiri

Aş vrea să-i adresez mulţumiri speciale lui Michael Miller pentru minunatele sale dezvăluiri intuitive despre cum este să priveşti abisul şi el să privească în tine.[22] Şi soţiei sale, Laurie Grant Miller, pentru cealaltă jumătate a povestirii.

22Aluzie la aforismul 146 de Friedrich Nietzsche, din *Beyond Good and Evil (Dincolo de Bine şi de Rău – Prolog la o filosofie a viitorului)*

(1886): „Cel care se luptă cu monştrii, să ia aminte, să nu devină el însuşi un monstru. Iar de priveşti îndelung abisul, află că şi abisul îţi scrutează străfundul sufletului”, traducere de Francisc Grünberg, Editura Teora, 1998). (n.tr.)

Sfărşit